

Novi svećenici Crkve u Hrvata

Donosimo izvještaje sa svećeničkih ređenja iz Đakova, Gospića, Krka i Sarajeva

Nadbiskup Giuseppe Pinto novi apostolski nuncij

Novi nuncij u Republici Hrvatskoj do sada obavljao službu nuncija na Filipinima

Proslavljena 650. obljetnica dolaska čudotvorne Gospine slike na Trsat

Učimo ovdje vrednovati obiteljsko i rodbinsko zajedništvo i njegovati međusobnu povezanost. To nam je toliko potrebno u današnjem društvu koje se raslojava i individualizira, istaknuo je na slavlju s dvije tisuće hodočasnika izvanredni izaslanik pape Franje kardinal Josip Bozanić te dodao kako je obitelj temelj svakog suživota i lijek protiv društvenog raslojavanja

100 godina djelovanja služavki Maloga Isusa u Zagrebu

Obljetnica proslavljena otkrivanjem i blagoslovom spomen-ploče na mjestu nekadašnjeg samostana Antunovac, svečanom akademijom i euharistijskim slavljem u katedrali

Sveti Leopold dolazi u svoj rodni kraj

Neraspadnuto tijelo sv. Leopolda bit će izloženo na štovanje vjernicima u Zadru, Herceg Novom, Dubrovniku, Splitu i Rijeci od 14. do 19. rujna

Domovinske vijesti

Teološki četvrtak o temi „Obrazovanje kao evangelizacija“

Imenovanja i premještaji u Sisačkoj biskupiji

Split: Devetorica svećenika proslavili 50 godina misništva

Blagoslov crkve Sv. Petra u Banovoj Jarugi

Imenovanja i razrješenja u Krčkoj biskupiji

Dijamantna misa prof. Ivana Goluba u Stepinčevu Karmelu

Zlatni jubilej petorice svećenika Dubrovačke biskupije

Međunarodni kolokvij o znanosti i kršćanstvu u suvremenoj Europi

Zlatna misa fra Sebastijana Golenića i misa zahvalnica za proslavu

800. obljetnice župe sv. Petra i Pavla u Kašini

Vlč. Jozo Mario Tolj proslavio zlatnu misu

50. obljetnica svećeničkog ređenja dvojice salezijanaca

Biskup Uzinić blagoslovio obnovljenu crkvicu Gospe od Zaluga

Trideset i peta sjednice biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine

Započeo susret hrvatskih misionarki i misionara u Šibeniku

Crkva u Hrvata

Gerardovo 2017.

„Djeca u Dužijanci“

Inozemne vijesti

Papa primio izaslanstvo Carigradskoga ekumenskog patrijarhata

Javni konzistorij za imenovanje novih kardinala

Izjava Komisije pravda i mir Slovenke BK u povodu odluke

Arbitražnog suda o granici između Hrvatske i Slovenije

Papa imenovao novog prefekta Kongregacije za nauk vjere

Prilog dokumenti

Nada – snaga mučenika (usp. Mt 10, 16-17.21-22)

Petar i Pavao – stupovi na kojima počiva vidljiva građevina Crkve

Kršćaninovo srce ne smije biti podvojeno

Domovinske vijesti

Teološki četvrtak o temi „Obrazovanje kao evangelizacija“

Zagreb, 27.6.2017. (IKA) - Posljednji Teološki četvrtak „Kršćanske sadašnjosti“ prije ljeta o temi „Obrazovanje kao evangelizacija“ - prinos diskusiji o kurikularnoj reformi, zbog blagdana koji tijekom čitavog lipnja padaju na četvrtak, održan je u utorak 27. lipnja u Nadbiskupijskom pastoralnom institutu u Zagrebu. Kako je uvodno naglasio moderator tribine don Anton Šuljić, poticaj za odabir teme bile su misli pape Franje koje je izrekao u svojoj katehezi od 23. studenoga 2016. - da je „obrazovanje poseban oblik evangelizacije“. Ako je tako, zaključuje vlč. Šuljić, tada vjernicima obrazovanje – samo po sebi – već predstavlja osobit izazov življenja vlastite vjere. No, kod nas se u posljednje vrijeme „zakuhalo“ oko tzv. kurikularne reforme, odnosno oko cjelokupne strategije obrazovanja. Nakon što su za prijašnjih vlada bila postavljena stručna tijela te nakon što se i stručna i građanska javnost uzburkala odmičući argumente „za“ i „protiv“, ponovno smo suočeni s prijedlozima. Kakvo je aktualno stanje i kako problem sagledavaju dionici te reforme, iznijeli su na tribini bivši ministar znanosti, obrazovanja i sporta prof. dr. Predrag Šustar te prorektor za strategiju razvoja i izdavaštvo Sveučilišta u Zadru prof. dr. Josip Faričić.

Naime, Papa je u spomenutoj katehezi istaknuo poduži popis svetaca i svetica koji su u različitim razdobljima školovali one koji su gurali u najvećoj bijedi, znajući da će se tako izvući iz bijede i pobijediti diskriminiranost. Nazvao ih je „pionirima obrazovanja“ koji su duboko shvatili poučavanje kao djelo milosrđa i učinili od toga način života koji je u stanju preobraziti cijelo društvo. Tako su nikle mnoge i različite stručne škole, koje su osposobljavale za rad i istodobno učile ljudskim i kršćanskim vrijednostima. Obrazovanje je tako doista postalo „posebnim oblikom evangelizacije“. Pročitavši neke dijelove spomenute Papine kateheze, prof. Šuljić naglasio je da je obrazovanje kao evangelizacija posebna zadaća svakog od nas kao mislećih i odgovornih ljudi te je, među ostalim, iznio primjer hrvatskoga misionara vlč. Borisa Daba, koji u afričkim misijama već nekoliko desetljeća uz svaku misiju otvara i školu, pokazujući time koliko je važno pružiti obrazovanje, a time i dostojanstvo, svakom čovjeku.

Prof. dr. Predrag Šustar osvrnuo se na razdoblje koje je kao ministar proveo u Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta: „Imamo iznimno bogatu knjižnicu pokušaja reforme obrazovanja. O tome se puno govori, ali trebalo bi ubrzo nešto i učiniti. Kao filozof, Papin pojam evangelizacije u kontekstu kurikularne reforme (CKR-a) iščitao sam na svoj način. Posebno mi je zanimljiv koncept 'pionira obrazovanja' pod kojim podrazumijevam ulogu nastavnika i potporu koja se mora dati nastavnicima u provođenju reforme, što u dokumentu CKR-a nije dovoljno isticano. Ljudski potencijal, nažalost, često je ostao zanemaren ili se na pravi način nije pristupilo ljudima koji rade s učenicima i provode reformu. Koriste se nadalje u katehezi i pojmovi 'jednostavan rad' i 'malo struktura'. Novac je itekako važan za provedbu, ali je često puta važnije imati sustav prema kojem će se novac distribuirati. Papa nadalje dosta govori o nečem što je u javnom prostoru uvijek prisutno – kritička metoda, kritičko mišljenje, kritičko preispitivanje. Bilo bi dobro u nekoj budućnosti vidjeti na koji način ta metoda može biti komparirana u nekom širem javnom prostoru. (...) CKR je nešto što se nadovezuje na cjelovitu reformu obrazovanja o

kojoj se dosta i žestoko raspravljalo, no ključan je bio izostanak sinergije od vrha prema dolje, što je bilo jasno apostrofirano svima koji su sudjelovali u javnoj raspravi. Ekspertna radna skupina (ERS) bila je krnja i u smislu zastupljenosti različitih struka. Sastav je bio jasno na strani humanističko-društvenih znanosti, a Hrvatskoj treba jasna politika i koncept vezan uz STEM područje. Drugi disbalans bio je zastupljenost praktičara i akademske zajednice, koji se reflektirao na sve osnovne razine, čak do predmetnih kurikuluma. I tu je u stručnoj javnoj raspravi jasno ukazano da ako je u početku stvar pogrešno postavljena, onda teško možemo očekivati da će se postići ono što nam je u ovome trenutku potrebno. Kad se iščitaju stručne recenzije u vezi s dokumentima CKR-a, naglašena je važnost postizanja konsenzusa.“ U zaključnoj riječi Šustar je napomenuo: „S obzirom na brzinu prikupljanja znanja, pitanje je može li paradigmatički mijenjanje, koje donosi potpuno novu paradigmatički pristup reformi ili je možda pametnije permanentno reformirati s obzirom na potrebe hrvatskoga društva. Dovršetak reforme na kraju obrazovanja svakako bi trebao uključivati i tercijarno obrazovanje jer se tu kreiraju ti 'pioniri obrazovanja' koji će nekom predmetu ili kolegiju udahnuti život.“

Prof. dr. Josip Faričić sa Zadarskoga sveučilišta naglasio je kako ovdje može govoriti iz tri pozicije: kao netko tko je godinama bio dionik obrazovnog procesa u osnovnoj školi i u srednjoj školi kao profesor geografije, a naposljetku i kao profesor na sveučilišnoj razini; kao roditelj malodobne školske djece u čijem procesu obrazovanja aktivno sudjeluje te kao netko tko je iz baze uključen u reformu kao konzultant radne skupine za geografiju. Podsjetio je kako na Zemlji danas živi oko 7 milijardi ljudi i kako kao kap u moru svojim življenjem i dioništvom itekako činimo taj svijet bogatijim i raznovrsnijim. „U susretima je snaga“, naglasio je Faričić, „jer je svaki susret prilika da se međusobno obogatimo razmjenom vlastitih iskustava i vrijednosti, ali i da se međusobno dodatno obrazujemo.“ Izdvojio je dvije važne točke koje potrebno uzeti u obzir u provedbi reforme obrazovanja: autoreferencijalnost i izbjegavanje marginaliziranja periferije. Prema Faričiću, potrebno je učiniti prostorni iskorak do najudaljenijih točaka naše domovine i do najviših vrhunaca do kojih se inače teško probijamo, a ne neprestano sve centralizirati kao do sada. „Naime, dugo su se sva sveučilišta u Hrvatskoj trudila biti kao Sveučilište u Zagrebu i vjerovalo se u onu postavku da će 'kvantiteta u nekom trenutku rezultirati kvalitetom'. To se nije dogodilo. Potrebno je obuhvatiti krupne promjene u prostoru, decentralizirati obrazovanje i svakako obuhvatiti tercijarno obrazovanje“ – zaključio je prof. Faričić koji je primijetio kako je u predmetnim dokumentima iz geografije bilo otprije zastupljeno sve ono o čemu se danas unutar ERS-a govori kao o nečem što bi tek trebalo dodati.

Prije nego što je otvorio raspravu, vlč. Šuljić naglasio je da svatko kao kršćanin treba sudjelovati u donošenju odluka u obrazovanju jer se to tiče ljudskih uvjerenja i nema tu nikakva klerikalizma, koji se često sa strane pridodaje. „Što bi uopće bilo naše obrazovanje da nije bilo Crkve kao utemeljiteljice najvećih škola i sveučilišta? U obrazovanju danas vidimo oblik evangelizacije jer se time pomaže čovjeku da utemelji svoje ljudsko dostojanstvo. I to je glavni razlog zašto se kršćani bave i bavit će se obrazovanjem. To je naše pravo i naš temeljni zahtjev“, naglasio je Šuljić. Na pitanje „Jesmo li stali s CKR-om“, prof. Šustar odgovorio je

kako je to sad u resoru nove ministrice te da je potrebno cijeli proces reforme vratiti u okvir države. „Čak i u zemljama gdje se sve prepušta funkcioniranju slobodnog tržišta, država uzima obrazovanje pod svoj okrilje“, naglasio je Šustar i nastavio: „Ono što se moglo primijetiti tijekom proteklih godina jest neka vrsta razbaštinjenja Ministarstva u odnosu na procese koji su se ticali donošenja reformi i CKR-a. Mi smo započeli vraćanje cijelog procesa u Ministarstvo koje bi trebalo dalje diktirati ritam jer je to u interesu cijele države. Država mora braniti svoje interese. Moja poruka novoj ministrici i onomu tko bude vodio buduće procese jest da, uz postojeće, ozbiljno razmisli o brzim reformama. Hrvatska se nalazi na vrlo delikatnom geopolitičkom prostoru, a npr. nema jedno tehničko sveučilište. Takve i slične procese država bi trebala podržati kao neke brze mjere oživljavanja, što bi istodobno bila i poruka mladima da ozbiljno razmisle prije nego što odluče napustiti domovinu. Oni će sigurno ostati ovdje ako im se ponudi poticajana okolina“, zaključuje Šustar. Smatra nadalje da koliko god obrazovanje bilo važno, ovaj se posao mora u miru i sabranosti odraditi zajedno sa svim dionicima hrvatskoga društva, među njima svakako i Crkvom. CKR je, prema njegovu mišljenju, trenutačno u fazi „zauzimanja stava“, no naginje se rješenju da treba početi ispočetka jer da je ovakav dokument „neuporabljiv“.

U diskusiji su se čula različita konstruktivna pitanja i prijedlozi u vezi s temom CKR-a, kao što je ono da se potrebno vratiti na početak i upitati zašto uopće reforma i kako je do nje došlo? U međuvremenu, nažalost, priča o reformi pretvorila se u ideološki obrazac, što nije dobro i što guši cijeli proces. Moglo se nadalje čuti kako smo po ulaganjima u obrazovanje na začelju Europe te kako bi bilo dobro razdvojiti postojeće Ministarstvo na obrazovanje, na znanost i na sport, a jedna od najvećih mana postojećeg sustava obrazovanja je posvemašnji nedostatak nadzora. Prijedlog je iznesen i da se po uzoru na uspješno nizozemsko sveučilište financiranje obrazovanja raspodijeli na državu, županije, gradove i europske fondove. U svakom slučaju, potreban je stručni i politički konsenzus o ovako važnom društvenom pitanju, čulo se od sudionika tribine, a prof. Šustar zaključno je još nadodao potrebu zdravog kreativnog konflikta, a ne diskvalifikacije, kao do sada, zatim važnost suverenosti države u odlučivanju, kao i to da je nonsens stvarati strategiju obrazovanja ako nemamo temeljnu državnu strategiju unutar koje bismo mogli smjestiti i tu obrazovnu.

Održan simpozij „Kralj Ladislav I. Sveti i njegovo doba“

Zagreb, 27.6.2017. (IKA) – U povodu blagdana sv. Ladislava kralja, utemeljitelja Zagrebačke nadbiskupije, Mađarski institut u Zagrebu je u utorak 27. lipnja priredio znanstveni simpozij uz sudjelovanje istaknutih mađarskih i hrvatskih povjesničara o temi „Kralj Ladislav I. Sveti i njegovo doba“. Taj simpozij dio je programa što ga Institut priređuje i u godini koja je u Mađarskoj proglašena „Godinom sv. Ladislava“.

Slušateljstvu, među kojim je bilo više hrvatskih povjesničara, lik sveca predavanjem „Sveti Ladislav i njegovo vrijeme“ približio je stručnjak za srednjovjekovnu mađarsku povijest akademik Attila Zsoldos iz Budimpešte. Dr. Damir Karbić iz Odsjeka za povijest znanosti HAZU govorio je o „Hrvatskoj u doba posljednjih Trpimirovića“. Predavanje „Sveti Ladislav i Hrvatska“ održao je dr. Tamas Kormendi s Instituta za povijest Eotvos Lorand Sveučilišta u Budimpešti. O temi „Čeh Duh, prvi zagrebački biskup“ govorio je dr. Marijan Lipovac, HAZU. Stručnjakinja za

srednjovjekovnu gospodarsku povijest dr. Boglarka Weisz govorila je o temi „Gospodarstvo Ugarske u doba svetoga Ladislava“. Na simpoziju je predstavljen i rad dr. Maje Cepetić Rogić s Odsjeka za povijest umjetnosti Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci „Legenda o sv. Ladislavu na prostoru srednjovjekovne Slavonije“ s posebnim naglaskom na ostatke fresaka u kapeli Sv. Petra u Novom Mestom Zelinskom, te župnoj crkvi Sv. Augustina u Velikoj.

Prema riječima ravnatelja Mađarskoga instituta dr. Dinka Šokčevića, simpozij je glavni događaj koji Mađarski institut organizira u Godini sv. Ladislava, a dan je bio zaokružen euharistijskim slavljem i koncertom u zagrebačkoj prvostolnici. Šokčević je istaknuo, i kako je kao dio obilježavanja Godine sv. Ladislava u Hrvatskoj priređena izložba. „Dio izložbe je pripremljen u Budimpešti od strane Odbora odgovornog za obilježavanje Spomen godine sv. Ladislava, a mi smo preveli na hrvatski jezik. Originalnoj izložbi dodana su tri panoa kult sv. Ladislava u Hrvatskoj i likovni prikazi kulta. Izložba je otvorena još u travnju u nazočnosti predsjednice RH Kolinde Grabar Kitarović i predsjednika Mađarske Janosa Adera. U prigodi dana sv. Ladislava izložba je ponovno postavljena u Institutu i moći će se razgledati do kraja srpnja. U rujnu će izložba biti predstavljena u Osijeku u sklopu Tjedna mađarske kulture, a u listopadu će izložba s prigodnim popratnim programom biti postavljena u Trogiru. A postoje i planovi za predstavljanje izložbe u Splitu i Dubrovniku.“

Biskup Šaško predvodio slavlje blagdana sv. Ladislava u zagrebačkoj katedrali

Zagreb, 27.6.2017. (IKA) – Povodom Spomen-godine posvećene sv. Ladislavu kralju na njegov blagdan u utorak 27. lipnja euharistijski slavlje u zagrebačkoj prvostolnici predvodio je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško. U koncelebraciji bili su rektor katedrale preč. Josip Kuhtić i mons. Juraj Batelja. Misi su nazočili i mađarski veleposlanik u Hrvatskoj Jozsef Magyar i ravnatelj Mađarskoga instituta u Zagrebu dr. Dinko Šokčević sa suradnicima.

Uvodeći u slavlje, biskup Šaško rekao je kako „slavimo blagdan svetoga Ladislava, kralja, utemeljitelja Zagrebačke biskupije i zaštitnika naše nadbiskupije. Današnje je slavlje obogaćeno posebnim povodom i posebnom prisutnošću. Poseban je povod Spomen-godina posvećena sv. Ladislavu koja se slavi u Mađarskoj, a koju s nama večeras žele podijeliti pripadnici mađarskoga naroda u Zagrebu i Hrvatskoj te gosti iz Mađarske. Ta Godina vezana je uz 825. obljetnicu proglašenja svetim i uz 940. obljetnicu krunidbe kralja Ladislava. Ova liturgija povezuje prošlost i sadašnjost, povezuje hrvatski, mađarski i latinski jezik, ali ponajprije povezuje nas vjernike u otajstvu Božje ljubavi po Duhu Svetome. Nakon današnjega simpozija povjesničara o sv. Ladislavu i njegovu dobu, ovdje smo sa svetim Ladislavom u našem dobu“.

Na početku homilije biskup Šaško je rekao, kako u Rimskome martirologiju za svetoga Ladislava piše da je tijekom svoje vladavine ponovno uspostavio kršćanske zakone koje je donio sveti Stjepan, obnovio običaje dajući i sam krjepostan primjer života; marljivo je promicao kršćansku vjeru u Hrvatskoj, sjedinjenoj s Ugarskim Kraljevstvom, utemeljivši u Zagrebu biskupsko sjedište. Ne čini se nimalo lako danas povezivati vladare, državnike, političare sa svetošću; govoriti o svetosti onih koji upravljaju narodima i neposredno utječu na događanja u društvu; koji odlučuju o odnosima s pozicije zemaljske moći i koji ne pripadaju siromašnima. Pa ipak, svetost je svezremana i zato je potrebno vidjeti u čemu je to kralj Ladislav postao

primjerom za svaki kršćanski život, u svakome vremenu i okolnostima. Njegovo je poslanje bilo upravljati državom i narodom. U tome je poslanju očitovao napor da se duhovno i moralno obnovi i kler i vjernički puk u skladu s velikom reformom pape Grgura VII. cijele Crkve, kako se običava reći: *in capite et in membris*, rekao je biskup, te podsjetio da Ladislav nije imao nasljedno pravo, već ga je na prijestolje doveo izbor, zbog njegova krjeposna života. „Nastojao je vladati po Božjoj volji, a ne po sebičnosti. Radi toga je pročišćavao običaje, obnavljao rad sudova i podizao svijest o pravdnosti i nepristranosti. Očito da je zbog toga sazvana i Sinoda u Szabolcsu 1092. godine, kojom je u vrijeme osnutka Zagrebačke biskupije kralj i predsjedao. Vodila ga je želja da kršćanska vjera postane stožerom zakonodavstva i temeljem za društveni boljitak. Borio se protiv pohlepe i njegovao skromnost na divljenje svojih dvorjana. Bio je posvećen molitvi i razmatranju duhovnoga štiva, što je u njemu jačalo evanđeosku ljubav. Smatrao je izgubljenim onaj dan u kojemu nije učinio dobro ili spriječio zlo. U svome je kraljevstvu liječio rane, nastale brojnim pobunama i zbog raznih krivovjerja, ujedinjujući narod u kršćanskoj vjeri. Živio je u vremenu, kada je Europa osjećala krik kršćanske braće i sestara pod turskim osvajačem u Svetoj zemlji i bio je spreman uputiti se tamo, pripremivši vojsku za plemenito djelo pomaganja ljudima u nevolji. No, bolest i smrt bile su brže od ostvarivanja njegovih nakana“.

Nadalje je propovjednik podsjetio kako se prošle godine u katedrali slavio sv. Martin koji je ostao u memoriji Crkve po daru polovine svoga plašta siromahu. „Danas nas ovdje u Zagrebu sa svetim Ladislavom ponovno povezuje isti predmet – plašt“. U tom je kontekstu naglasio kako riznica katedrale čuva plašt kralja Ladislava, „za neke zanimljiv predmet iz 11. stoljeća, a za nas vjernike relikvija koja nas upućuje na svetost. Taj je plašt kasnije preoblikovan u misnicu. Na njemu su stručnjaci prepoznali dva lika: kralja i kraljicu, hrvatskoga kralja Zvonimira i njegovu ženu, kraljicu Jelenu Lijepu, sestru kralja Ladislava. Kada je plašt preoblikovan u misnicu, između dva lika unesen je križ. Upravo to pokazuje da križ pročišćuje i mijenja odnose; da se povijest kojoj je križ u središte živi drukčije. Mislim da bi nas na to trebao potaknuti taj skoro tisuću godina star predmet koji je nosio sveti Utemeljitelj naše biskupije. To je u skladu s njegovim nastojanjem da naš osobni i društveni život bude prožet vrijednostima o kojima svjedoči Kristov križ. Kristov križ povezuje u ljubavi. Tamo pak gdje je nestala poštivost, briga i ljubav za druge; gdje je ovladala sebičnost, nastaju i razvijaju se sukobi. Tako i sveti Ladislav i naši narodni hrvatski vladari ulaze u suvremenost i govore nam da ostanemo pod plaštem Božje ljubavi, darovane u Kristovoj žrtvi, slavljenom u euharistiji koja ima snagu preobražavati živote. Taj nas plašt upućuje na istinu da se u Europi ne mogu uspostaviti dublji odnosi bez kršćanskih vrijednosti koje su oblikovale zajedništvo naroda i država. Političke odluke i isključivo politički odnosi nisu dovoljni da bi se istakao plašt europske 'casule', 'kućice' ili kako običava reći papa Franjo – zajedničkoga doma. Europa je bila i ostala fino tkanje u kojemu je prepoznatljiv kršćanski duh i gibanje Božje ruke“.

Na kraju homilije biskup je potaknuo vjernike da pristupe oltaru svetoga Ladislava u dnu lijeve lađe zagrebačke prvostolnice i pomole se najprije za Crkvu, za domovinu, za one kojima je povjerena služba vodstva, moleći istu onu snagu Duha koja je vodila toga zaštitnika, jednoga svetoga kršćanskog vladara.

Euharistijsko slavlje pjevanjem je uvećao Zbor Svetoga Martina iz Budimpešte, koji je po završetku mise održao koncert s gregorijanskim napjevima i himnom sv. Ladislavu.

Primanje povodom Papina dana i završetka službe apostolskog nuncija u Hrvatskoj

Zagreb, 27.6.2017. (IKA) – U povodu Papina dana i završetka svoje službe u Republici Hrvatskoj, apostolski nuncij nadbiskup Alessandro D'Errico priredio je primanje u Apostolskoj nuncijaturi u Zagrebu.

Na primanju su sudjelovali zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, zagrebačko-ljubljanski metropolit Srpske pravoslavne Crkve Porfirije, predsjednik Mešihata Islamske zajednice u Republici Hrvatskoj muftija Aziz Hasanović kao i predstavnici drugih vjerskih zajednica, te predstavnici katoličkih učilišta, redovničkih zajednica i ustanova Hrvatske biskupske konferencije. Prijamu su nazočili i predsjednik Vlade RH Andrej Plenković, član Predsjedništva BiH iz reda hrvatskog naroda dr. Dragan Čović, potpredsjednica Vlade i ministrica vanjskih i europskih poslova Marija Pejčinović Burić, potpredsjednik Hrvatskoga sabora akademik Željko Reiner, saborski zastupnici, te predstavnici kulturnih i obrazovnih institucija, kao i članovi Diplomatskoga kora akreditirani u Hrvatskoj.

Nakon što su odsvirane hrvatska i himna Svete Stolice, nuncij D'Errico izrekao je riječ zahvale svima prisutnima. Još prije mog dolaska u Hrvatsku prije pet godina, a osobito kada sam bio apostolski nuncij u Bosni i Hercegovini i u Crnoj Gori, puno puta sam čuo da su odnosi između Svete Stolice i Hrvatske obilježeni stoljetnim vezama posebne pažnje i interesa, koji su se još više učvrstili sljedećih godina do 1992., nakon proglašenja i priznanja nezavisnosti. Večeras, dok se pripremam napustiti Zagreb odlazeći na novu misiju na Maltu i u Libiju koju mi je povjerio Sveti Otac Franjo, želio bih reći da sam sretan zbog osobnog iskustva koje sam stekao ovih godina mog služenja, rekao je nuncij. „Želio bih dodati da je Božja Providnost predvidjela moj dolazak u Zagreb u posebno važnom trenutku za Hrvatsku. Misli mi idu prije svega na 1. srpanj 2013., kada je Hrvatsku okrunjena uspjehom završetka dugog puta europskih integracija; na svečana slavlja u siječnju ove godine prigodom 25. godišnjice priznanja neovisnosti; i na puno toga što je učinjeno ovih godina za utvrđivanje demokratskih institucija“. Nuncij se osvrnuo i na važne događaje na crkvenoj razini, među kojima je posebno istaknuo pet biskupskih imenovanja, Sporazum između Filozofskog fakulteta Družbe Isusove i Državnog Sveučilišta u Zagrebu, radni susreti Mješovite komisije hrvatskih i srpskih stručnjaka za ponovno zajedničko iščitavanje uloge lika Blaženoga Alojzija Stepinca. Sada, kada se pripremam napustiti Hrvatsku, dopustite mi također da izrazim svoju veliku zahvalnost svima vama, a na prvom mjestu civilnim vlastima, za izuzetnu pažnju koju ste uvijek pokazivali prema meni i Svetoj Stolici. Posebnu zahvalnost izričem suradnicima Apostolske nuncijature današnjim i bivšim, kolegama iz Diplomatskog zbora, kardinalu zagrebačkom nadbiskupu, predsjedniku HBK i subraći biskupima, predsjedniku Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavarica redovnicima i redovnicama, svećenicima i vjernicima laicima, predstavnicima raznih vjeroispovijesti. Svima želim izreći veliku zahvalnost za bratsko prijateljstvo koje ste mi iskazivali, za razumijevanje na koje sam nailazio, za podršku i duhovnu blizinu kojima ste me pratili, dobar primjer koji ste mi dali također i u ponekad vrlo osjetljivim okolnostima. Još jedan put zahvaljujem svima. Odlazim s vrlo lijepim sjećanjem na ove godine. Želim svako dobro svima vama u vašem djelovanju. Uvjeren sam da ćemo se moći ponovno susresti i u budućnosti njegovati naše prijateljstvo, rekao je na kraju nuncij D'Errico.

Svi prisutni dobili su i mali dar, dvije knjige u izdanju

Večernjeg lista i Styrije. Riječ je o monografiji o službi apostolskog nuncija u Hrvatskoj, te knjiga-zbirka najvažnijih članaka koje je Jozo Pavković, glavni urednik Večernjeg lista Bosne i Hercegovine, napisao ovih godina o teškoj situaciji hrvatskog naroda u BiH. Govoreći o prvoj knjizi „Mons. Alessandro D'Errico: prijatelj Hrvatske“ glavni urednik Večernjega lista Dražen Klarić rekao je kako „prenositi poruke moralnog lidera svijeta u izranjavanu i podijeljenu Hrvatsku zahtijeva od njegova glasnogovornika hrabrosti i puno diplomatskih vještina. Nuncij je imao sve to.“ Klarić je podsjetio kako je nuncij D'Errico imao posebnu osjetljivost prema položaju Hrvata, katolika u BiH. „Katolici u BiH u njemu su imali velikog prijatelja“. U tom je kontekstu uz drugu knjigu „Urednikov pečat“ njezin autor Jozo Pavković istaknuo kako knjiga govori o dramatičnom položaju Hrvata, katolika u BiH, a napisao ju je na poticaj samoga nuncija. Nakon što je knjigu darovao papi Franji, sad ju je darovao i nunciju D'Erricu kao zahvalu za sve što je napravio za Hrvate, te sjećanje na jedanaest godina koliko je bi u službi u BiH i Hrvatskoj.

U glazbenom dijelu sudjelovao je gudački kvartet Animato, a program je vodila Diana Tikvić.

Imenovanja i premještaji u Sisačkoj biskupiji

Sisak, 27.6.2017. (IKA) - Odlukom sisačkog biskupa Vlade Košića došlo je do sljedećih imenovanja, premještaja i razrješenja u Sisačkoj biskupiji.

Fra Smiljan Berišić, OFM, razrješuje se službe župnog vikara u župi Uznesenja BDM u Kloštar Ivaniću. Danko Bizjak, mladomisnik, imenuje se upraviteljem župe sv. Antuna Padovanskog i BDM Kraljice mučenika u Lasinji. Stjepan Bradica razrješuje se službe župnika župe sv. Antuna Padovanskog i BDM Kraljice Mučenika u Lasinji i imenuje se duhovnim pomoćnikom u samostanu sestara Kćeri Srca Isusova u Lasinji. Mons. Marko Cvitkušić razrješuje se službe kancelara Biskupijske kurije i imenuje se na službu generalnog vikara Sisačke biskupije te prepoštom Stolnog Kaptola Sv. Križa. Fra Robert Čibarić, OFM, imenuje se župnim vikarom u župi Uznesenja BDM u Kloštar Ivaniću. Mons. Josip Čorić razrješuje se službe župnika u župi sv. Petra apostola u Ivanić-Gradu, službe generalnog vikara Sisačke biskupije, člana Prezbiterskog vijeća i Zbora savjetnika Sisačke biskupije te se zbog dobi i zdravstvenog stanja umirovljuje. Mr. Ivan Grbešić, razrješuje se službe duhovnika u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu i imenuje upraviteljem župe Pohoda BDM u Sisku, ujedno se razrješuje i službe povjerenika za duhovna zvanja i imenuje povjerenikom za pastoral mladih u Sisačkoj biskupiji. Robert Jakica razrješuje se službe župnog vikara u katedralnoj župi Uzvišenja sv. Križa u Sisku i imenuje se upraviteljem župe sv. Katarine u Komarevu. Branko Koretić razrješuje se službe upravitelja župe Pohoda BDM u Sisku i imenuje župnikom župe sv. Petra apostola u Ivanić-Gradu. Fra Ivan Lotar, OFM Conv., mladomisnik, imenuje se župnim vikarom u župi sv. Josipa Radnika u Sisku-Galdovo. Mr. Janko Lulić razrješuje se službe vicekancelara i imenuje se na službu kancelara Sisačke biskupije. Mato Malekinušić razrješuje se službe upravitelja župe sv. Martina biskupa u Martinskoj Vesi i daje se na raspolaganje zagrebačkom nadbiskupu za imenovanje poglavarom u Međubiskupijskom sjemeništu u Zagrebu, ujedno se razrješuje službe povjerenika za pastoral mladih i za pastoral vatrogasaca te se imenuje povjerenikom za duhovna zvanja Sisačke biskupije. Ivan Mandić razrješuje se službe upravitelja župe sv. Katarine u Komarevu i vraća se u Vrhbosansku nadbiskupiju. Vedran Pejak Pašić,

mladomisnik, imenuje se župnim vikarom u katedralnoj župi Uzvišenja sv. Križa u Sisku. Stjepan Račić razrješuje se službe duhovnog pomoćnika u samostanu sestara Kćeri Srca Isusova u Lasinji i zbog zdravstvenog stanja se umirovljuje. Ivica Šimunović, razrješuje se službe župnog vikara župe sv. Petra apostola u Ivanić-Gradu i imenuje se za upravitelja župe sv. Martina biskupa u Martinskoj Vesi. Mladen Vidak imenuje se povjerenikom za pastoral vatrogasaca u Sisačkoj biskupiji, izvjestio je Ured za odnose s javnošću Sisačke biskupije.

Split: Devetorica svećenika proslavili 50 godina misništva

Split, 29.6.2017. (IKA) - Na svetkovinu svetih apostola Petra i Pavla, 29. lipnja, u crkvi Gospe od Zdravlja u Splitu devetorica svećenika proslavili su 50 godina svećeništva: don Pavao Banić i don Filip Pavić (Splitsko-makarska nadbiskupija); fra Silvestar Bota, fra Eugen Poljak i fra Stjepan Poljak (Franjevačka provincija Presvetog Otkupitelja); te don Josip Barišić, don Stanko Lasić, don Frano Markić i don Grgo Tomić koji zbog zdravstvenih problema nije mogao sudjelovati na slavlju (Dubrovačka biskupija). Oni su, uz još trojicu sada već preminulih svećenika don Ivana Vlašića, don Vladu Puca i fra Milu Čirka, na istu svetkovinu 1967. godine u istoj crkvi, po rukama blagopokojnog nadbiskupa Frane Franića primili sveti red prezbiterata.

Svečano euharistijsko slavlje predvodio je splitsko-makarski nadbiskup Marin Barišić. Pozdravljajući sve okupljene, istaknuo je kako je zlatni jubilej velika radost za slavljene, ali i za cijelu Crkvu te „da smo se okupili zahvaliti Bogu za njihovih 50 godina neumornog rada, a na poseban način za dar svećeništva“.

U propovijedi mons. Barišić osvrnuo se na same početke njihova svećeničkog života koji su bili smješteni u vrijeme kada nije bilo sigurno reći ni da vjeruješ, a pogotovo da želiš biti svećenik Katoličke Crkve. Zbog tog opredjeljenja sami kandidati, ali i njihovi roditelji, gubili su i ona osnovna građanska prava. Osim toga, neki od njihovih tadašnjih župnika bili su proganjani i zatvarani. Zbog svega toga trebalo je mnogo hrabrosti i pouzdanja u Boga za biti svećenik. „Vi ste imali tu hrabrost i uz sebe molitve vaših predaka. Ljudsko i vjerničko zajedništvo davalo vam je snagu za naprijed. Plod te zajedničke molitve je anđeo Gospodnji. Koliko je puta anđeo došao nakon vaše molitve, bilo da se radilo o vama i vašim poteškoćama, bilo da ste vi bili anđeli u nevoljama drugih“, rekao je nadbiskup. Podsjetio je da biti svećenik znači biti čovjek za druge, dijeliti s njima radost i nevolju. Upravo to su živjeli slavljenci sve ove godine.

Govoreći o njihovu svećeničkom životu, istaknuo je kako vjeruje da se svi oni pronalaze u onoj Pavlovoj 'Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao'. „Sada ste u dobi kada vaše vršnjake zovu 'djede'. Vi ne možete postat djedovi, no ne zaboravite da ćete zauvijek biti očevi. To je vaše poslanje - biti otac svima sve do kraja svoga života. I sada kada ste u odmakloj dobi, možda već oslabljenih snaga, svjedočite to svoje očinstvo svojim životom. Krist je temelj na kojem ste gradili svoj život i koji vas je vodio kroz ovo vrijeme. Krista svjedočite do kraja i budite blagoslov u svojim sredinama“, poručio im je nadbiskup i zaželio da budu učitelji molitve moleći, da naviještaju vjeru vjerujući i da svjedoče svećeništvo živeći.

Čestitku slavljenicima izrekao je i provincijal Franjevačke provincije Presvetog Otkupitelja fra Joško Kodžoman. Izrazio im je svoju duboku zahvalnost i čestitao na vjernom i predanom služenju hrvatskom narodu čije su dostojanstvo i

kršćanski identitet neustrašivo branili i očuvali. „Kroz dug i mukotrpan svećenički život pretrpjeli ste mnogo muka i nevolja gradeći duhovno živu Crkvu, ali i materijalno skrbeći za bolje uvjete života povjerenih vam vjernika. Kao svećenici uložili ste velik trud u dijeljenju svetih sakramenata, u poučavanju i širenju naše kulture i baštine te u prihvaćanju moralnih načela koji izvire iz Evanđelja. Na svemu tome vam od srca zahvaljujem u ime svih koji su osjetili Božju dobrotu preko vas, vjerujući da je Bog zapisao sva vaša dobra djela i da će vas primjereno nagraditi“, rekao je. Istaknuo je da, premda im kopne tijela, ne vidi da se gube u osjećajima beskorisnosti i dosade, već da ih i dalje nosi ista duhovna snaga, optimizam i upornost kao i na početku, te su i dalje neumorni radnici u ispovjedaonicama ili u pastoralu župa. Zaželio im je zdravlje i sreću na budućem hodu ka ljudskim i svećeničkim jubilejima.

U ime svećara, okupljenim vjernicima, redovnicama, rodbini i prijateljima, obratio se don Stanko Lasić. Izrazio je radost što su se kao generacija sve ove godine često okupljali, no rekao je da „posebno veseli što se danas nalaze zajedno na proslavi ovog zlatnog jubileja upravo u crkvi gdje je njihov svećenički put započeo“. „Moram u ime svih nas reći da smo sretni ljudi. Ni u kojem drugom zvanju ne bi toliko mogli pomagati drugima i biti radosi. Zato smo uspjeli i iz teških vremena izići sačuvavši vedrinu duha, crkvenost, poslušnost i zajedništvo“, rekao je don Stanko Lasić. Zahvalio je franjevcima koji su ih ugostili, zboru, i svim vjernicima koji su ih kroz ovih 50 godina pratili svojom brigom i molitvom. Pozvao je okupljene da mole za postojeća, ali i nova duhovna zvanja.

Slavlje, koje se odvijalo pod geslom „Hvalite Gospodina svi puci, slavite ga svi narodi! Silna je prema nama ljubav njegova, i vjernost Gospodina ostaje dovijeka!“ (Ps 117), nastavljeno je druženjem.

Prezbiterско ređenje i proslava nebeskih zaštitnika Grada Đakova

Đakovo, 29.6.2017. (IKA/TU) – Tijekom svečanog misnog slavlja u đakovačkoj prvostolnici Sv. Petra na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, polaganjem ruku i posvetnom molitvom đakovačko-osječkog nadbiskupa Đure Hranića za svećenike Đakovačko-osječke nadbiskupije zaređeni su đakoni: Josip Erjavac iz župe sv. Filipa i Jakova, ap. u Odvorcima, filijala Brčino, Nikola Kaurin iz župe sv. Antuna Padovanskog u Otoku, Domagoj Lacković iz župe Gospe Brze Pomoći u Slavskom Brodu, Petar Maskaljević iz župe sv. Mateja, ap. i ev. u Šitaru i Mario Žigman iz župe Snježne Gospe u Selcima Đakovačkim.

Uvodeći u misno slavlje, nadbiskup je uputio pozdrav okupljenima u katedrali, napose ređenima, umirovljenome nadbiskupu Marinu Srakiću, dekanima, članovima Prvostolnog kaptola sv. Petra, apostola u Đakovu, biskupskim vikarima na čelu s generalnim vikarom mons. Ivanom Čurićem; zajednici Bogoslovnog sjemeništa u Đakovu na čelu s rektorom mo Ivanom Andrićem te akademskoj zajednici Katoličkog bogoslovnog fakulteta, svim profesorima, djelatnicima i svim studentima. Pozdrav je uputio i svim svećenicima, među njima župnicima župa ređenika i župa u kojima su proveli đakonski praktikum, potom obiteljima, rodbini i prijateljima ređenika.

Uz proslavu zaštitnika prvostolnice i svećeničkog ređenja, mons. Hranić istaknuo je i treću, novu dimenziju toga slavlja, rekavši: „U grbu grada Đakova nalazi se lik apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla. No, iako su u grbu, njih dvojica nisu bili službeno izabrani kao zaštitnici Grada. Gradsko vijeće Grada Đakova je, stoga, na svojoj sjednici

proljeće predložilo da sv. Petar i Pavao i službeno budu proglašeni nebeskim zaštitnicima grada Đakova. Mi kao Nadbiskupija ovaj prijedlog rado prihvaćamo te danas sv. apostole Petra i Pavla slavimo i kao nebeske zaštitnike Grada i svih žitelja grada Đakova.“ Nadbiskup Hranić stoga je pozdravio i gradonačelnika Grada Đakova Marina Mandarića, njegove suradnike i predstavnike gradskih institucija te njima i svim građanima Đakova po zagovoru sv. Petra i Pavla poželio svjedočku ustrajnost u promicanju općeg dobra i općeljudskih vrednota.

U homiliji pojasnio je kako sv. Petru i Pavlu veličina nije dana „po sebi“, niti su je primili po rodu i plemenu, „po tijelu i krvi“, nego od Boga, koji ih je pozvao u svoju službu, a njihova je zasluga ta što su se za Božji poziv zainteresirali, obratili mu svoju pozornost i krenuli za njim. Ističući odlike ovih apostola - zanos, oduševljenje, zaljubljenost, očaranost osobom Isusa Krista - što je proizlazilo iz vjere da je Isus za kojim su pošli Mesija, a onda je, kao posljedica i plod njihove vjere i odnosa prema Isusu do izražaja došla i njihova: izdržljivost, strpljenje, svladavanje kušnji, upornost i predanje čitavim bićem, mons. Hranić rekao je kako Petar i Pavao, poslije poziva i obraćenja ne žive za sebe i na svoju odgovornost već žive potpuno izručeni i predani Isusu i njegovu Duhu.

Petar je kao čovjek ostao kolebljiv i slab te je trajno morao rasti u vjeri, a zbog straha za svoju kožu zatajio je Isusa kojega je iskreno ljubio, podsjetio je nadbiskup te ređenima poručio: „I od vas se, dragi ređenici, kao i od apostolskih prvaka, očekuje da nepodijeljena pripadnost Gospodinu bude miomiris vašega života. Ne može se biti dobar svećenik i ustrajati u apostolskoj pastoralno-katehetskoj revnosti bez toga osobnoga odnosa s Isusom. Pozvani ste nastaviti Kristovo djelo posvećivanja. Svojim ćete životom „predstavljati“ Gospodinovo tijelo i krv – izvor otkupljenja i novoga života – i to ne samo po slavljenju Euharistije, nego i po svojim svakodnevnim odlukama i činima, darivanjem samih sebe, životom predanim za sve ljude žarom Kristove ljubavi. Ne možemo biti slika Krista - Glave Crkve ukoliko trajno ne usklađujemo svoj život s onim što vršimo, jer samo tako možemo biti potpuno i istinski poslušni Kristovoj zapovijedi: Ovo činite meni na spomen!“ Naglašavajući da će ređenici odgovor na Isusovo pitanje: A vi, što vi kažete tko sam ja? svečano potvrditi pred čitavom Crkvom, a Ona ga ovim liturgijskim slavljem prihvaća i službeno i javno potvrđuje, nadbiskup je rekao: „Gospodin vas je pozvao, a Crkva će dovršiti taj poziv, potvrditi ga i na temelju Vašega javnog odaziva zapečatiti sakramentom Svetoga Reda. Po obredu svećeničkoga ređenja Gospodin će sada i nad svakim od vas izgovoriti svoju riječ koja će vas na nov način ucijepiti u otajstveno tijelo njegove Crkve te tako promijeniti i odrediti Vaš identitet: Ti si Josip, Nikola, Domagoj, Petar, Mario - Stijena, drugi Krist, slika Krista Glave Crkve. Budite svjesni da postajete pastiri i pred očima uvijek imajte Krista - dobroga pastira i današnje apostolske prvake, sv. Petra i sv. Pavla, koji su položili život svoj za svoje ovce.“

Nakon predstavljanja ređenika zajednici, na koje je, prostrte pred oltarom, zazvan zagovor Svih svetih, uslijedilo je polaganje ruku, prvo nadbiskupa, a potom svih prisutnih svećenika, izricanje molitve ređenja, odijevanje novozaređenih svećenika u misno ruho, pomazivanje njihovih dlanova te predavanje euharistijskih darova. Potom su se tek zaređeni svećenici pridružili nadbiskupu i ostalim koncelebrantima u slavljenju euharistije. Misno slavlje završilo je svečanim mladomisničkim blagoslovom, a mladomisnicima se pridružio i fra Ivan Marija Lotar, također mladomisnik - franjevac konventualac rodnom iz Vinkovaca.

Sveti Leopold dolazi u svoj rodni kraj

Zagreb, 29.6.2017. (IKA) – Prema odobrenju Kongregacije za kauze svetaca, od 20. lipnja o.g., koju je potpisao pročelnik Kongregacije kardinal Angelo Amato, dopušteno je da sarkofag s tijelom sv. Leopolda Bogdana Mandića ponovno napusti Padovu, te da hodočasti do svečeva rodnog kraja u Herceg Novi, a po putu da se zaustavi u više hrvatskih (nad)biskupija. U dopisu kojim je Kongregacija odgovorila na molbu padovanskog biskupa Claudija Cipolla, između ostaloga, piše: „Imajući u vidu pristanak dijecezanskih biskupa, ovaj Dikasterij ne vidi nikakvu teškoću u tome da pozitivno odgovori na spomenuti zahtjev, ukoliko Vaša Preuzvišenost imenuje jednog Nosača (portitor) koji će pratiti relikvije sve do njihova povratka na izvorno mjesto pokopa. Molim Vas da, na kraju hodočašća, pošaljete ovome Dikasteriju zapisnik o svemu što se dogodilo”.

Sarkofag sa svečevim tijelom kreće iz Padove u četvrtak 14. rujna u 7 sati. Dolazak u Zadar predviđen je u 14 sati. Nakon Liturgije dočeka i molitve pred relikvijama, održat će se misa, te bdjenje. Odlazak relikvija iz Zadra predviđen je u 7 sati, a dolazak u Herceg Novi u 13 sati. Po dolasku slijedi Liturgija dočeka, molitva pred relikvijama, misa, bdjenje, te noćenje relikvija u crkvi Sv. Antuna u Herceg Novom. Trećega dana, u subotu 16. rujna, od jutarnjih sati bit će omogućena molitva i čašćenje sv. Tijela. Mise će biti u 10 i 16 sati, a potom ispraćaj za Dubrovnik, gdje se dolazak planira oko 20 sati. Bit će organizirano bdjenje. U nedjelju 17. rujna mise će uz svečevo tijelo biti u 9 i 11 sati. Oproštaj i odlazak za Split je u 14 sati. Doček relikvija u Splitu je oko 18 sati, a misa u 19 sati. Peti dan hodočašća, u ponedjeljak 18. rujna, misa je u 8 sati, a potom oproštaj i u 10 sati polazak za Rijeku. U Rijeci će svečani doček i misa biti u 19 sati, a potom bdjenje. Posljednjega dana hodočašća, u utorak 19. rujna, od jutarnjih sati bit će omogućena molitva pred relikvijama, a misa je u 10 sati. Ispraćaj i polazak relikvija za Padovu predviđa se oko 14 sati.

Kao i pri dolasku u Zagreb, prijevoz Sarkofaga sv. Leopolda Bogdana Mandića izvršit će Croce Verde, te će 11 njihovih članova pratiti tijelo na cijelome putu. Uz njih, sarkofag će pratiti i pet talijanskih kapucina, te hrvatski kapucini i provincijal slovenskih kapucina, te svećenik Kotorske biskupije.

Valja podsjetiti da je pri dolasku sarkofaga s tijelom sv. Leopolda Bogdana Mandića u Zagreb od 13. do 18. travnja prošle godine biskup rodne svečeve Kotorske biskupije Ilija Janjić izrazio želju da svetac pohodi i svoj rodni kraj. Relikvije sv. Leopolda dolaze u Katorsku biskupiju u godini koju je mjesni ordinarij proglasio „Godinom sakramenta sv. Ispovijedi”, te traje od blagdana Sveta tri kralja do kraja prosinca. U proglasu biskup Janjić piše: „Za našu Biskupiju ova bi godina bila itekako važna i zbog činjenice što imamo uzor velikog ispovjednika sv. Leopolda, što je još više potencirano nadom da će njegovo neraspadnuto tijelo biti doneseno u našu sredinu, u njegovo rodno mjesto Herceg Novi. Prisjetimo se da je sa svetim o. Pijom i sv. Leopold bio zaštitnik Godine milosrđa. Stoga napominjem da ga i ja stavljam kao zaštitnika naše Godine sakramenta sv. Ispovijedi. Proglašavam Godinu sakramenta sv. Ispovijedi, da vjernici i oni koji bi to htjeli biti što više upoznaju ovaj sakrament Božje ljubavi, i ako ga nisu primjenjivali u svom vjerničkom životu da bi u ovoj Godini, uz poticaj Božje milosti zavoljeli ovaj sakrament i što je najvažnije primjenjivali ga u svom životu”.

Gospić: Svećeničko ređenje Pere Jurčevića

Gospić, 29.6.2017. (IKA) - Gospićko-senjski biskup Zdenko Križić predvodio je na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, u gospićkoj katedrali Navještenja BDM svečano euharistijsko slavlje tijekom kojega je đakona Peru Jurčevića zaređio za svećenika Gospićko-senjske biskupije. Koncelebriralo je dvadesetak svećenika, uz sudjelovanje bogoslova, sjemeništaraca, redovnica, rodbine, župljana rodne župe Cvitović, susjedne Slunja i Gospića u kojoj je obnašao službu đakona. Slavlje je pjesmom animirao katedralni zbor pod vodstvom Franje Puškarića. Biskup Križić u homiliji je istaknuo da sv. Petra i Pavla, dva Isusova učenika, Crkva nudi kao uzor svećenicima i biskupima. „To su ljudi koji su istrošili svoj život za Boga i ljude. Ali baš u tom trošenju života crpili su neizmjernu radost i puninu. Baš zbog toga ni smrt za njih nije nikakva tragedija, štoviše, oni joj se raduju. Pavao se raduje što je prispjelo vrijeme njegova odlaska i on svjesno i slobodno prinosi samog sebe kao žrtvu. Pavao ističe da je dobar boj bio i vjeru sačuvao, odnosno, vjernost Isusu sačuvao. Vjernost se ne može drukčije sačuvati, izuzev napornom borbom, jasno, borbom u duhovnom smislu. To je duhovna borba bez koje nema svetosti, kako ističu duhovni učitelji od početka kršćanstva. Kako su bogati ovakvi životi! Koliko blagoslova ostavljaju Crkvi i cijelom čovječanstvu! Dragi Pero, ovo je jedini put ako se želi sačuvati vjernost Isusu. Nemoj se uplašiti ovog puta. Ovaj put nije samo napor i žrtva, nego put koji donosi osobi obilje radosti, zadovoljstva, puninu života. Isusova želja je da njegova radost bude u svakom njegovu učeniku. Ova radost proizlazi iz vjernosti Bogu. Tu radost 'nitko vam neće oduzeti', jamči Isus svojim učenicima. Što se više neka osoba žrtvuje za druge iz ljubavi prema Bogu, u njoj sve više raste osjećaj radosti i sreće i ne bi se nikada zamijenila s nekim komotnim životom, s nekim životom uгода i naslada. Dragi Pero, ja ti od srca želim i od Boga molim upravo ovu radost: radost koja će proizlaziti iz Tvoje vjernosti Bogu. Može biti poteškoća, i bit će ih, jer smo mi dionici i Isusova križa, ali se nećeš nikada osjećati nesretnim, nećeš nikada biti bez radosti. Neka te Isus trajno prati na tvom svećeničkom putu”, rekao je biskup Križić ređeniku.

U gospićkoj katedrali održana je trodnevna priprema uoči ređenja koju su predvodili kancelar preč. Marinko Miličević, vlč. Mišel Grgurić, biskupov tajnik, i mons. Mile Čančar domaći župnik.

Obnova zavjeta i zavjetne procesije u Cerni

Cerna, 29.6.2017. (IKA/TU) - Na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, u župi sv. Mihaela arkandela u Cerni održano je župno godišnje klanjanje. Klanjanje je započelo izlaganjem Presvetog Oltarskog Sakramenta, a vjernici su cijeli dan pohodili župnu crkvu. Nakon mise vjernici su se u procesiji uputili do kipa sv. Pavla u ulici Kralja Tomislava. Dan apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla ujedno je i zavjetni dan župe u Cerni. Naime, početkom 20. stoljeća veliko nevrijeme pogodilo je okolicu Cerne i uništilo sve usjeve. Cerna je bila pošteđena te je stoga odlučeno da se dan sv. Petra i Pavla proglasi zavjetnim danom te da se u znak zahvale hodočasti do kipa sv. Pavla. U komunističko vrijeme procesija je bila zabranjena.

Župnik Krešimir Jukić obnovio je ovaj zavjet i procesiju te su vjernici hodočastili u velikom broju, moleći zazine i pjevajući euharistijske pjesme. Misu i procesiju animirao je Zbor mladih. Kod kipa sv. Pavla župnik Jukić molio je zazine da Bog oslobodi i poštedi Cernu i filijalu Šiškovce od leđa, zla vremena, oluje i poplave.

Blagoslov crkve Sv. Petra u Banovoj Jarugi

Banova Jaruga, 29.6.2017. (IKA) - Na svetkovinu apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla 29. lipnja požeški biskup Antun Škvorčević u Banovoj Jarugi, filijali župe Međurić, predvodio je misno slavlje tijekom kojega je blagoslovio novoizgrađenu crkvu Sv. Petra. S biskupom su koncelebrirali svećenici Novljanskoga dekanata na čelu s dekanom Milanom Vidakovićem, nekoć župnikom u Međuriću te svećenici iz susjedne Sisačke biskupije. Misi su među ostalima nazočili gradonačelnik Kutine i dožupan Sisačko-moslavačke županije. Na početku slavlja međurički župnik Tomislav Vučur pozdravio je biskupa, a djevojke u narodnim nošnjama uručile dar. Potom je župnik predstavio novu crkvu, izgrađenu po nacrtima arhitekta Ivana Antolića iz Zagreba.

Biskup je uzvratio pozdravom svećenicima i vjernicima i čestitao im svetkovinu sv. Petra. Rekao je da su stanovnici Banove Jaruge dugo živjeli bez ikakva kršćanskog znaka u javnom prostoru, i da su gradnjom crkve posvjedočili kako pod zaštitom sv. Petra žele s Bogom izgrađivati svoj život. Protumačio je da blagosloviti crkvu znači povjeriti je Božjoj prisutnosti i izdvojiti je za prostor odane molitvene i pobožne prisutnosti vjernika, slavljenju mise po kojoj se izgrađuje zajedništvo Crkve. Poželio je da ova crkva nikada ne bude prazna ili poluprazna, nego uvijek ispunjena vjernicima koji vole Boga. Protumačio je da će njezini zidovi i sami vjernici biti pošćropljeni blagoslovljenom vodom, „kako bismo se podsjetili da smo u krsnoj vodi ugrađeni u živi Božji hram kojem je materijalna crkva znak”. Uslijedio je potom obred blagoslova vode i škćropljenja zidova crkve i vjernika.

U homiliji biskup je podsjetio kako gotovo redovito procjenjujemo je li život dobar ili loš, polazeći od stvarnosti oko nas. Pojasnio je da biti dobar ne znači imati puno materijalnih dobara, nego imati nekoga s kime se može biti dobar, biti prihvaćen, poštivan, pomagan. Rekao je da je društveno stanje u Hrvatskoj teško ponajprije zato što je u javnom prostoru puno stranačkih, ideoloških i drugih isključivosti koje rađaju podjelama i sukobima. Podsjetio je da je čovjek biće ispunjeno nutarnjim čežnjama za drugačijim životom koje mu svjedoče da je stvoren za više i bolje, a ono se postiže međusobnim zajedništvom, napose s Bogom koji nam je u Isusu Kristu očitovao koliko nam želi dobro te je dao Sina svoga za nas da u njemu pobijedimo i samu smrt. Ustvrdio je da je Božja blizina u nama najbolje stanje našeg postojanja i da se ispunjeni njime uvijek osjećamo dobro, da bi stoga bila velika šteta svesti svoj život na kratkoročna postignuća određenog dobra isključivo ljudskim putem, nego vjerom prihvatiti Isusa Krista u njem primiti najveće dobro, život vječni.

U tom okviru, temeljeći svoj govor na čitanjima, biskup je ocrtao lik sv. Petra. Podsjetio je da ga je Isus Krist susreo na Galilejskom moru dok je loveći ribu nastojao prehraniti sebe i svoju obitelj, i da je Božji Sin u Petrovo razmišljanje o životu probudio „nemire od iskona”, kako ih je u svojim spisima „Ex ponto” nazvao književnik Ivo Andrić, ustvrdivši da je Bog u nas ljude upisao istinu da nismo stvoreni ni za ono što imamo u džepu, ni za kuću u kojoj stanujemo, niti za automobil koji vozimo, te da stalno hoćemo više, jer smo u srcu izmjereni Božjim metrom te nas može usrećiti samo on. Biskup je upozorio nazočne kako Isus u pročitanom evanđelju postavlja Petru najvažnije pitanje: što kažu ljudi – a što kažeš ti – tko sam ja? Nakon svoga uskrsnuća Isus će Petru postaviti tri puta pitanje voliš li me, te će nakon trostruke izjave da ga voli svećano ga proglasiti stijenom na kojoj gradi Crkvu svoju, i dati mu vlast ključeva, vezivati i razvezivati. Petar potpomognut Oćevom objavom svjedoči

da je Isus Krist pomazanik Božji koji ima riječi života vječnoga, odlučio je poći za njim. Ispunjen na dan Pedesetnice snagom odozgor započinje ljudima navješćivati da je u njihovu životu najvažnije pitanje tko je za njih Isus Krist, svjedoćeći mu vjernost do mućeništva.

Polazeći od pitanja Crkve koju Isus gradi na Petru, biskup je ustvrđio kako je prvotna namjena svake crkvene zgrade u tome da se u njoj slavi misa, istaknuvši da ona nije ljudsko djelo, nego stvarnost uskrslog Krista, koji na oltaru obnavlja svoju žrtvu s križa. Rekao je, kad se pričestimo, postajemo dionici Kristove pobjede nad smrću, i da je to najveći razlog zbog kojeg treba graditi crkve, pa i onda kad smo skromnih materijalnih mogućnosti. Pozvao je nazočne da u vrijeme priprave za Treći biskupijski euharistijski kongres promišljaju jesu li se opredijeli za velike Božje istine, ili su ostali zarobljenicima nekih sitnih ljudskih istina. Potaknuo ih da i oni poput svetog Petra prihvate Isusa ne samo rijećju, nego da, do kraja opredjeljeni budu spremni i umrijeti za njega, ne umiranjem za nestanak u zlu sebićnosti i pokvarenosti, nego umiranjem pšenićnog zrna kako bi pobijedio život. Poželio je da iz ove novoizgrađene crkve odjekuje poruka Isusove pobjede života nad smrću, i vjernici snažno svjedoće koliko opredjeljenjem svoje slobode vole Boga. Rekao je nazoćnima kako je dobro da su sv. Petru izgradili crkvu da bi ih on svojom mućenićkom vjernošću trajno poticao na budnost za Boga i svojim ih zagovorom uznemiravao kako ne bi postali ravnodušni prema njemu, umrtvljeni u dušama.

Prikazavši potom Petra kao čovjeka koji je osluškivao Božju objavu o sebi, biskup je istaknuo da ona do ljudi dolazi služenjem Crkve, koja nije tek jedna od ljudskih organizacija i društava - čijim se članovima postaje i prestaje po vlastitom nahodanju – nego je Crkva organizam, tijelo Isusa Krista koji nas trajno oživljava svojom pobjednićkom snagom nad smrću, osobito kad nas u euharistijskom otajstvu čini dionicima svoga tijela, u kojemu kola njegova milosna krv. Rekao je nazoćnima kako se često rastuži kad čuje da neki vjernici govore negativno i površno o Crkvi, i time pokazuju da je prosuđuju mjerilima onih koji ne vjeruju. Pozvao ih je da si o 20. obljetnici utemeljenja Požeške biskupije posvijeste kako su oni Božje djelo i Božji narod, da dostojanstvo koje im je Bog dao ne žive protiv nekoga, nego za druge i da životom svjedoće da su pripadnici Kristove Crkve. Rekao im je da su onoliko ugrađeni u opću Crkvu, kojoj je na čelu rimski biskup, nasljednik sv. Petra, koliko vole svoju mjesnu Crkvu, Požešku biskupiju. Protumaćio je da voljeti svoju biskupiju znaći voljeti Isusa Krista „prisutnoga među nama u euharistijskom otajstvu, u našim župama i crkvama, te već ovdje na zemlji živjeti u ozračju vječnosti”. Uputio je molitvu sv. Petru da pomogne nazoćnima da u vjeri ne budu površni, plitki, ravnodušni, hladni, umrtvljeni u srcu i u duši, nego živi svakodnevnom molitvom, osobito misom te u Hrvatskoj budu „svjedoci Božjeg nauma o nama”.

Na završetku slavlja biskup je spomenuo da je „slavljenje Boga najveći i najvažniji posao u našem vjernićkom životu” te je zahvalio nazoćnima što su svojom ustrajnošću u sudjelovanju na misi bili jaći od vrućine. Zahvalio je svim onima koji su iz ljubavi prema Bogu dali doprinos da se izgradi ova crkva: od grada Kutine do svih onih koji su dali novćani prilog i svojim molitvama pratili izgradnju tog zdanja.

Svećeničko ređenje u Krku

Đakon Anton Budinić iz Malog Lošinja zaređen je za svećenika Krčke biskupije

Krk, 29.6.2017. (IKA) - Tijekom svečanog misnog slavlja u krčkoj katedrali na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja, polaganjem ruku i posvetnom molitvom krčkog biskupa Ivica Petanjka, đakon Anton Budinić iz Malog Lošinja zaređen je za svećenika Krčke biskupije. U misnom slavlju koncelebrirali su umirovljeni biskup Valter Župan te šezdeset i četvorica svećenika i redovnika. Ređenika je predstavila s. Ida Malnar koja je prije mise predvodila i molitvu Zlatne krunice. U tijek obreda svećeničkog ređenja nazočne je uputio fra Diego Deklić, OFM, gvardijan samostana na Košljunu.

Biskup je homiliji napomenuo kako smo u svom životu često obilježeni počecima koji daju ton i temelj cjelokupnom životu. I dok nam ti životni počeci bivaju određeni od naših roditelja i okoline, postoje počeci koje također nismo zaslužili i nisu plod naših promišljanja i odabira, ali jesu našeg pristanka. „Te početke zovemo milosnima i spasonosnima i ti počeci mogu popraviti i promijeniti sve one ljudske mane i pogreške, samo ako mi to želimo. Svatko dobiva mogućnost novog početka i sve one rane koliko god bile teške, duboke i krvave mogu prerasti u znakove i obilježja spasenja i proslave. Mogu postati slavne rane, spasonosne rane, ozdraviteljske rane“, rekao je krčki biskup. Novi početak koji im je dao sam Isus Krist, ističe krčki biskup, povezuje i apostole Petra i Pavla, inače toliko različite i nespojive. „On im daje novi početak pozivom da ga slijede i to kad su već u zreloj dobi, kad su već imali svoje planove i putove, kad nisu razmišljali ni o kakvom novom početku.“ „Poziv je početak upoznavanja samoga sebe i rasta koji neminovno prolazi kroz sve moguće vrste problema, kriza, patnji, nedoumica, pitanja... koje jednim imenom zovemo križ“, pojašnjava biskup. Osim što ih poziva, Isus se svojim učenicima i objavljuje. Ali otajstvo osobe Isusa Krista ostaje učenicima i narodu nedohvatljivo. Oni ga promatraju kao jednog od proroka, jednog od mnogih i tu je njihova najveća pogreška. „Isus nije jedan od mnogih. Isus je jedini. Isus je Mesija, Spasitelj, Pomazanik, Krist, Sin Boga živoga, kako jedino točno reče Petar apostol. On je Predodređeni Spasitelj kojeg narod čeka, makar ga čeka i očekuje da bude Mesija na potpuno drugačiji nego što će to Isus biti. (...) Zato je vrijeme oko blagdana svetog Petra i Pavla osobito pogodno za ređenje novih svećeničkih kandidata. Redi se za svećenika onaj tko je u Isusu Kristu prepoznao jedinog Mesiju. Da je Isus Krist onaj za kojeg se isplati i u XXI. stoljeću sve ostaviti i početi za njim“, napominje biskup. Ova svetkovina i ovo svećeničko ređenje poziv je svakom svećeniku da obnovi svoj mladomisnički žar i zanos i da Isusa ponovno stavi u središte svog života.

Mladomisniku biskup je rekao: „Dragi Antone! Stojiš na početku svoga definitivnog opredjeljenja za Isusa Krista. Samo ti znaš kako te je Isus Krist pridobio za sebe. Sad počinje put koji je samo Bogu poznat. Ako želiš na tom putu ostati i ustrajati čvrsto stisni Isusovu ruku i ne ispuštaj je što god da ti se dogodi u životu. Morat ćeš poput svih nas i poput velikih proroka i apostola proći mnoga pročišćenja i mnoge izazove, ali zapamti jedno: Isus Krist jedini daje ono što obećava. Neka ti se zauvijek u svijest i pamet usiječe te tri riječi: Isus Krist jedini. Neka ti one budu vodilja i nikada Isusa Krista ne moj pomiješati i pobrkati s onim i onima što je s njim ne spojivo.“ Uslijedilo je polaganje ruku, prvo dvojice biskupa te potom svih prisutnih svećenika, izricanje molitve ređenja, odijevanje novozaređenog svećenika u misno ruho, pomazivanje njegovih dlanova te predavanje euharistijskih darova. Potom se novozaređeni svećenik

Budinić pridružio biskupu i ostalim koncelebrantima u slavljenju euharistije. Na kraju misnog slavlja biskup Petanjak zahvalio je rektoru i odgojiteljima u Bogoslovnom sjemeništu u Rijeci te svima koji su pridonijeli slavlju a zatim i čestitao vlč. Budiniću i njegovim roditeljima i obitelji. Čestitke biskupu i vlč. Budiniću u ime mladih izrekao je Paolo Kaštelan iz Cresa, a uručeno im je i cvijeće. Pjevanje na misnom slavlju predvodio je krčki katedralni zbor, a pjesmu mladomisniku otpjevao je i Dječji zbor iz Krka Kapljice.

Započeo projekt gradnje objekta za mlade koji moraju napustiti domove i siromašne studente

Na adrese kućanstava na području Grada Zagreba i Zagrebačke županije upućeno je 500.800 letaka s priloženim uplatnicama za dobrovoljne donacije

Zagreb, 29.6.2017. (IKA) - Caritas Zagrebačke nadbiskupije započeo je kampanju pod nazivom „Da život imaju“ kojom prikuplja sredstva za gradnju objekta za mlade bez odgovarajuće roditeljske skrbi koji nakon punoljetnosti moraju napustiti domove kao i za siromašne studente. Tim povodom, uz sponzorstvo Hrvatske pošte, na adrese kućanstava na području Grada Zagreba i Zagrebačke županije upućeno je 500.800 letaka s priloženim uplatnicama za dobrovoljne donacije.

Izgradnja objekta, na adresi Selska cesta 165 u Zagrebu, trebala bi biti završena u roku od osamnaest mjeseci, odnosno krajem 2018. godine. Projektom će se osigurati smještaj za trideset i jednog korisnika. Vrijednost radova rušenja stare zgrade i izgradnje novog objekta iznosi 8,7 milijuna kuna. U tijeku je postupak prikupljanja ponuda za opremanje objekta.

Za izgradnju objekta do sada je prikupljeno 3,2 milijuna kuna. Za dovršetak projekta potrebno je osigurati još 5,5 milijuna kuna.

U Hrvatskoj se u domovima za djecu bez odgovarajuće roditeljske skrbi nalazi gotovo 800 djece i mladih. Svi oni nakon navršene 18. godine života, odnosno po završetku školovanja, moraju napustiti dom i započeti samostalan život. Prosječno, svake godine iz domova iziđe oko 60 mladih. Neki među njima se snađu i zaposle, ali većina je onih koji su bez podrške obitelji i društva, bez posla, stana i sredstava za život - prepušteni samima sebi. Mnogi od njih ostaju ovisni o socijalnoj skrbi te izloženi ulici i siromaštvu. Kako bi tim mladim ljudima pomogao, Caritas Zagrebačke nadbiskupije pokrenuo je spomenutu inicijativu izgradnje objekta za njihov privremeni (dvogodišnji) smještaj kao i za smještaj siromašnih studenata koji ne ostvare pravo na studentski dom.

U priopćenju ravnateljica Caritas Zagrebačke nadbiskupije s. Jelena Lončar ističe da se ovim projektom želi pomoći tim mladima da se, uz podršku dobrih ljudi, osamostale u trenutku napuštanja domova.

Caritas Zagrebačke nadbiskupije poziva javnost i građane da se i najmanjim darom uključe u realizaciju ovog humanog projekta i time pomognu vratiti povjerenje i život mladima koji su sami - bez obitelji, posla i bilo kakve druge podrške.

Pomoći im se može i uplatom putem interneta (www.czn.hr/donacije-online).

Proslava zaštitnika osječke konkatedrale i grada Osijeka
Osijek, 29.6.2017. (IKA/TU) - O svetkovini apostolskih prvaka sv. Petra i Pavla, naslovnika osječke konkatedrale, zaštitnika konkatedralne župe i građana grada Osijeka, svečano misno slavljje 29. lipnja predvodio je sisački biskup Vlado Košić. Prije početka misnoga slavlja đakovačko-osječki nadbiskup metropolit Đuro Hranić uputio je srdačne pozdrave mons. Košiću te ostalim koncelebrantima: umirovljenome đakovačko-osječkom nadbiskupu metropolitu Marinu Srakiću, srijemskom biskupu Đuri Gašparoviću, izaslaniku požeškog biskupa Antuna Škvorčevića - generalnom vikaru Požeške biskupije mons. Josipu Krpeljeviću, generalnom vikaru Đakovačko-osječke nadbiskupije mons. Ivanu Čuriću, biskupskom vikaru grada Osijeka mons. Vladimiru Dugaliću, dekanima osječkih dekanata – domaćem župniku mons. Adamu Bernatoviću i preč. Ivanu Juriću te župnicima, župnim vikarima, svećenicima i redovnicima na području grada Osijeka. Pozdravio je i prisutne predstavnike gradskih institucija i službi te lokalne gradske četvrti Gornji grad, predsjednika Gradskoga vijeća Željka Požegu i njegova zamjenika Karla Šatvara, sve gradske vijećnike i ostale suradnike, župana osječko-baranjskoga Ivana Anušića te predsjednika Županijske skupštine Dragana Vulina.

U homiliji biskup Košić posvijestio je kako je sv. Petar, usprkos svojoj slabosti, postao simbol vjernika koji ispovijeda pravu vjeru, koji je, snagom Duha Svetoga, vjeran Kristu do mučeništva. Petrovo zatočeništvo u tamnici te molitvu Crkve za njega, o čemu govore Djela apostolska, podsjetilo je mons. Košića na zatočeništvo bl. Alojzija Stepinca, a Petrovo mučeništvo na mučeništvo zaštitnika Sisačke biskupije, sv. Kvirina. Govoreći o teškim trenucima sv. Pavla, ali i velebnom djelu njegova širenja evanđelja, sisački biskup istaknuo je kako sveci nisu bili pošteđeni kušnji i muka, jer je i sam Isus bio kušan od đavla, nevin osuđen, raspet na križ kao zločinac i ubijen, ali je i uskrsnuo, a to je naša nada.

Propovjednik se potom osvrnuo na evanđeoske riječi o nenadladiivosti Crkve te rekao kako to proroštvo nije razlog da se vjernici prepuste nebrizi za Crkvu i misle kako će Krist sam sve voditi. On je Petru dao jamstvo da on svojih nikada neće ostaviti, ali nije rekao da će Crkva posvuda opstati, upozorio je. Unatoč tomu što vjeru čuva papa, biskupi, svećenici i narod Božji, moguće je da se mnogi udalje od jednog Pastira i jednoga stada, rekao je i podsjetio na Isusove riječi: Kada dođe Sin čovječji hoće li naći vjere na zemlji? Svoju homiliju nastavio je riječima: „Kad promatramo našu prekrasnu Slavoniju, kako ostaje bez brojne djece koja odlaze trbuhom za kruhom, pitamo se hoće li nam zemlja ostati prazna; pitamo se hoće li se isprazniti naše duše, a ne samo kuće, jesu li nam srca – poput Petrova – puna vjere, pouzdanja i ljubavi prema Kristu? Ako je u nama Krist, tada nas ništa nadvladati neće i ne može. Ni vrata paklena! Ali ako je duša naša prazna, tada nam ni bogatstvo, ni imanje, ni novac, ni ikakva zemaljska sigurnost neće biti dostatna.”

Podsjećajući na riječi kardinala Kuharića: Ako je Bog na prvom mjestu, sve je na svom mjestu; ali ako Bog nije na prvom mjestu, ništa nije na svom mjestu, biskup Košić prisutne je vjernike potaknuo na molitvu: „Molimo zagovor sv. apostola Petra i Pavla da naše obitelji ostanu zajedno, da se ne izgube i ne udalje članovi naših obitelji, da ih trajno povezuje i od svake napasti brani međusobna ljubav. Molimo za našu djecu, da ih najprije bude – da bude života u izobilju, da se roditelji ne boje rađati i prihvaćati brojnu djecu, i molimo za njihovo sretno djetinjstvo i budućnost u Lijepoj Našoj. Molimo za mlade – da vole svoju grudu i

žrtvuju se ostajući na njoj i stvarajući bolji život za sebe i svoje najmilije, ali i za čitav narod – jer što bi bilo da su mladi na početku rata napustili Domovinu? Danas Hrvatske ne bi bilo. Molimo i za starije – da svojim iskustvom i ljubavlju prate mlade i pomažu im, prenose najvrednije što imaju, svoju vjeru i ljubav, svoj mir i pouzdanje u Boga. Sv. Petre i Pavle, molite za nas, zagovarajte naš grad Osijek, našu Slavoniju i našu Hrvatsku!”

Na kraju misnoga slavlja prigodnu zahvalu mons. Košiću uputio je domaći župnik Bernatović, a župljani konkatedralne župe - Antun i Anita Kovačić - darivali su ga cvijećem i monografijom grada Osijeka. Zahvaljujući na primljenim darovima, mons. Košić cvijeće je spontano predao nadbiskupu Srakiću te mu čestitao skori 80. rođendan.

Imenovanja i razrješenja u Krčkoj biskupiji

Krk, 30.6.2017. (IKA) - Odlukom krčkog biskupa Ivice Petanjka, OFM Cap, došlo je do sljedećih imenovanja, premještanja i razrješenja u Krčkoj biskupiji:

vlač. Anđelko Badurina razrješuje se službe župnika u Rasopasnom i imenuje se župnim vikarom u Dubašnici; mons. Ivan Brnić razrješuje se službe župnika i dekana u Malom Lošinju i imenuje se župnikom i dekanom u Vrbniku; vlač. Anton Budinić, mladomisnik, imenuje se župnim vikarom u Cresu; vlač. Tomislav Crnović razrješuje se službe župnika i dekana u Vrbniku i imenuje se župnikom u Velom Lošinju i Iloviku; vlač. Anton Depikolozvane, biskupijski ekonom, razrješuje se službe župnog upravitelja u Polju i imenuje se župnim upraviteljem župa Beli, Dragozetići i Predošćica; vlač. Milivoj Guszak razrješuje se službe župnika Ilovika i Unija i službe župnog vikara u Malom Lošinju, te se imenuje se župnikom u Rasopasnom; vlač. Marijan Kosić, župnik i dekan u Cresu, razrješuje se službe župnika župa Beli, Dragozetići i Predošćica; fra Rafael Lukarić, TOR razrješuje se službe župnika u Martinšćici i Stivanu; vlač. dr. Božidar Mrakovčić, razrješuje se službe župnog vikara za Beli, Dragozetići i Predošćicu, te preuzima službu predavača Svetog pisma na KBF-u u Zagrebu; vlač. Luka Paljević, razrješuje se službe župnika u Velom Lošinju i imenuje se župnikom u Polju; vlač. Filip Šabalja, razrješuje se službe župnog vikara u Cresu i imenuje se župnikom Unija i župnim vikarom u Malom Lošinju; vlač. Robert Zubović, dekretom gospićko-senjskog biskupa razrješuje se službe župnika i dekana u Ogulinu, te se vraća u matičnu biskupiju i imenuje se župnikom i dekanom u Malom Lošinju; vlač. Dražen Zrile, svećenik Požeške biskupije, imenuje se na godinu dana župnim vikarom u Malom Lošinju.

Biskup Uzinić primio veleposlanika Republike Austrije

Dubrovnik, 30.6.2017. (IKA) - Dubrovački biskup Mate Uzinić primio je u petak 30. lipnja u Biskupskom ordinarijatu u Dubrovniku veleposlanika Republike Austrije u Republici Hrvatskoj Andreasa Wiedenhoffa.

Na susretu se razgovaralo o Katoličkoj Crkvi u Hrvatskoj, o ulozi Crkve u društvu te odnosima biskupije s Crkvama u susjednim zemljama.

U pratnji veleposlanika bila je zamjenica Martina Klenner-Auvillain, a uz biskupa je susretu nazočio generalni vikar Dubrovačke biskupije mons. Stanko Lasić.

Dijamantna misa prof. Ivana Goluba u Stepinčevu Karmelu

Zagreb, 30.6.2017. (IKA) - „Pohrlio je silan svijet na mladu misu u Kalinovcu 30. lipnja 1957. godine... Na mladomisničkoj sličici pisalo je: 'Svećenik Isusa Krista... Molite za nas da proslavimo Boga time da provodimo istinu u ljubavi', rekao je u petak 30. lipnja prof. Ivan Golub, na početku dijamantnoga misnog slavlja, dugogodišnji, tamo od sjemenišnih dana, prijatelj Stepinčeva Karmela u Brezovici. S njime je koncelebrirao Martin Krizmanić, župni vikar župe Blagovijest - Navještenje Gospodinovo iz Vrbanja, a redovnice su animirale slavlje skladnim pjevanjem pod ravnanjem s. M. Bonite Kovačić, OCD.

„Kad bi netko vidio svećenika na ulici, upitao bi: 'Tko je to?' Odgovor bi našao kod Isusa na Posljednjoj večeri: Isus je nazvao svoje učenike prijateljima: 'Vi ste prijatelji moji jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svojega.' (usp. Iv 15, 13). Svećenik je prijatelj Isusov i to vrhunski Isusov prijatelj", rekao je slavljnik. Zatim je protumačio značenje riječi prijatelj na latinskom, hebrejskom i grčkom i njezino stupnjevanje. Istaknuo je, između ostalog da je Crkva zajednica Isusovih prijatelja, te završio riječima: „Danas, na 60. obljetnicu misništva želim zahvaliti Bogu, Majci Božjoj i karmelićankama, posebno pokojnoj s. Ivani Gregić, koja je za mene molila cijeli život... Danas kažem svima hvala što ste za mene molili da provodim istinu u ljubavi i Bogu hvala!"

Vlč. Krizmanić je na kraju misnog slavlja uputio srdačne, prijateljske čestitke dijamantnom jubilarcu, koji se i dalje preporučio u molitve redovnica i nazočnih, kako ne bi nakon 60 godina prestali moliti za njega.

U prijateljskom susretu nakon doručka, prof. Golub je u spontanom razgovoru obnovio neka svoja sjećanja iz mladenačkih dana, posebno ona s tadašnjim zagrebačkim nadbiskupom Alojzijem Stepincom, kojemu je došao dva puta uživo u posjet, pod teškim uvjetima, i čije je pismo od 27. lipnja 1957. iz krašićkog sužanjstva, upućeno njegovoj generaciji mladomisnika, s ponosom pročitao iz knjige „Običan čovjek", u koju ga je uvrstio.

Predstavio je i darovao redovnicama neke svoje knjige, kao i preslik zahvalnog pisma pape emeritusa Benedikta XVI. s kojim je pet godina zajedno radio u Međunarodnoj teološkoj komisiji. Prijateljski susret završio je dijamantnim blagoslovom kojega je jubilarac podijelio redovnicama i pisanim tragom u samostanskoj knjizi dojmova, gdje piše i ovo: „Na 60. obljetnicu mlade mise slavio sam misu danas u ovom samostanu. Govorio o sličici s mlade mise – svećenik je vrhunski prijatelj Isusa Krista... Crkva je zajednica Isusovih prijatelja. Poslije doručka sam kroz razgovor podario svoje knjige samostanu „Najprije čovjek", „Običan čovjek", „Prisutni" i „Trinaesti učenik". Bogu hvala. Ivan Golub, dijamantni misnik".

Prvi dan devetnice bl. Marije Propetog Isusa Petković u Blatu

Blato, 30.6.2017. (IKA) - U Blatu na otoku Korčuli 30. lipnja započela je devetnica u čast bl. Marije Propetog Isusa Petković, pred njezin blagdan koji se slavi 9. srpnja. Euharistijskom slavlju u dvorištu samostana uz svetište bl. Marije Propetog, koje je navečer predvodio don Ljubo Planinić, župnik župe sv. Ilije u Kruševu u BiH u koncelebraciji don Željka Kovačevića, župnika župe Svih svetih u Blatu, prethodila je molitva Krunice Božjega milosrđa, devetnice i litanija bl. Marije Propetoga. Za vrijeme euharistijskog slavlja pjevao je zbor mladih iz

Kruševa sastavljen iz više zborova koji djeluju u župi sv. Ilije.

U propovijedi don Ljubo se osvrnuo na svjedočanstvo života blažene Marije Petković. „Potrebno je iz dana u dan pitati se: Jesam li Isusov? - kako je to činila blažena Marija Petković. Kažemo da je papa Ivan Pavao II. Mariju proglasio blaženom. Marija Petković spremila je put sama sebi, a papa Ivan Pavao II. samo je potvrdio ono što je Marija Petković činila cijeloga svojega života. Od nas Hrvata na ovim prostorima nitko nije proslavio ime i prezime diljem katoličkog, domoljubnog svijeta kao jedna žena, jedna između nas. Potvrđivala se i stihom i pismom i meditacijom, zanosom. I kad je bilo najteže, ona je rekla: ja ću se tebi nasmiješiti u Ime Božje da ti pokažem osjećaj duše. Budimo predani Bogu poput blažene Marije Petković. Bog nam je dao slobodu volje da mi sami krenemo s njim. Što znači blagosloviti? To znači uzeti sebe, svoje djelo, svoje odluke, poziv pred Boga, da On potpiše ono što si ti odlučio. Nećeš nositi Bogu na potpis bilo što. Stavi danas ruku na grob Marije Petković i reci: i ja ću danas poput tebe slijediti Boga, Isusa Krista, u mojim mogućnostima, u mojim stvarnostima", rekao je don Ljubo. Osvrnuo se i na vjeru kojom se potvrdio Abraham, spremnošću da ide kamo ga Bog šalje i da žrtvuje svoga sina.

Euharistijsko slavlje zaključeno je procesijom u svetište, gdje je don Ljubo udijelio zaključni blagoslov s moćnikom blaženice te je uslijedila mogućnost za osobno čašćenje moći bl. Marije Propetoga.

U dvorištu samostana održan je koncert zborova iz Kruševa. Nastupili su zbor Horeb, zbor Fontes, klapa Studenac, Ela Čule i Stipe Gabrić uz pratnju Karla Miličevića te na diploma Mario Smiljanić. Na kraju koncerta nazočnima se s nekoliko riječi obratio don Ljubo, župnik iz Kruševa te zahvalila hodočasnici iz Kruševa i svim štovateljima blaženice s. M. Emila Barbarić, provincijalna predstojnica.

Nadbiskup Giuseppe Pinto imenovan novim apostolskim nuncijem u Republici Hrvatskoj

Novi nuncij u Hrvatskoj do sada je obavljao službu nuncija na Filipinima

Vatikan/Zagreb, 1.7.2017. (IKA) - Papa Franjo imenovao je za apostolskog nuncija u Republici Hrvatskoj nadbiskupa Giuseppea Pinta, dosadašnjega apostolskog nuncija na Filipinima. Vijest o imenovanju objavljena je u subotu 1. srpnja u Vatikanu i Hrvatskoj, priopćila je Apostolska nuncijatura u Hrvatskoj.

Mons. Giuseppe Pinto rođen je 26. svibnja 1952. u Noci (Bari). Za svećenika je zaređen 1. travnja 1978. Inkardiniran je u biskupiju Conversano. Postigao je doktorat iz kanonskog prava. U diplomatsku službu Svete Stolice ušao je 1. svibnja 1984., a diplomatsku službu je obavljao u sljedećim Apostolskim nuncijaturama: Papua Nova Gvineja, Argentina i u Državnom tajništvu Svete Stolice - u Odjelu za odnose s državama. Apostolskim nuncijem u Senegal, Maliju, Gvineji Bisau i u Capu Verde te apostolskim delegatom u Mauritaniji imenovan je 4. prosinca 2001. godine. Apostolskim nuncijem u Čileu imenovan je 6. prosinca 2007. godine. Za apostolskog nuncija na Filipinima imenovan je 10. svibnja 2011. godine.

Osim materinskog talijanskog jezika govori francuski, engleski i španjolski jezik.

Proslavljena 650. obljetnica dolaska čudotvorne Gospine slike na Trsat

Učimo ovdje vrednovati obiteljsko i rodbinsko zajedništvo i njegovati međusobnu povezanost. To nam je toliko potrebno u današnjem društvu koje se raslojava i individualizira, istaknuo je na misi izvanredni izaslanik pape Franje kardinal Josip Bozanić te dodao kako je obitelj temelj svakog suživota i lijek protiv društvenog raslojavanja

Rijeka, 1.7.2017. (IKA) - Više od dvije tisuće hodočasnika okupilo se u subotu 1. srpnja u „Hrvatskom Nazaretu“, svetištu Majke Božje Trsatske na Trsatu, kako bi proslavilo 650. obljetnicu dolaska čudotvorne Gospine slike u to najstarije hrvatsko marijansko svetište, izvijestio je Tiskovni ured Zagrebačke nadbiskupije.

Svečano euharistijsko slavlje predvodio je izvanredni izaslanik pape Franje, zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, u zajedništvu s riječkim nadbiskupom i metropolitom Ivanom Devčićem, porečkim i pulskim biskupom Draženom Kutlešom, krčkim biskupom Ivicom Petanjkom, gospičko-senjskim biskupom Zdenkom Križićem, umirovljenim porečkim i pulskim biskupom Ivanom Milovanom, umirovljenim krčkim biskupom Valterom Županom, otpravnikom poslova Apostolske nuncijature mons. Januszom Blachowiakom, provincijalom Hrvatske franjevačke provincije sv. Ćirila i Metoda fra Ilijom Vrdoljakom, čuvarom Trsatskog svetišta fra Antunom Jesenovićem, kanonikom i kancelarom Riječke nadbiskupije mons. Nikolom Imbrišakom te ostalim svećenicima i redovnicima.

Prije početka euharistijskog slavlja, kardinala Bozanića i okupljene vjernike pozdravio je mons. Devčić, a generalni vikar Riječke nadbiskupije mons. Emil Svažić pročitao je Dekret pape Franje o imenovanju kardinala Bozanića izvanrednim izaslanikom na današnjoj proslavi. Nadbiskup Devčić u prigodnom pozdravu rekao je: „Slavimo 650 godina dolaska na Trsat slike Majke Božje, koju nazivamo Gospom Trsatskom. Ali nije posrijedi samo obljetnica jedne slike, ma kako ona bila vrijedna, riječ je o obljetnici bremenitog raznolikim vrijednim sadržajima. Ona svjedoči o višestoljetnoj pobožnosti i iskrenoj odanosti našega naroda prema Kristovoj Majci, koju su naši preci ovdje zazivali: 'Sveta Mati Djedovine, molí za nas'. Ova se obljetnica upisuje i u tisućljetnu vezu rimskih prvosvećenika s Hrvatima, koja je počela u devetom stoljeću razmjenom pisama između kneza Branimira i pape Ivana VIII., prvoga koji je priznao suverenitet hrvatske države. Slanjem slike Majke Božje Trsatu bl. Urban V. potvrdio je i nastavio taj odnos uzajamna povjerenja između rimskih papa i našega naroda. Poznato je da je taj papa sliku Marije s djetetom Isusom poslao na Trsat nakon što se susreo s hrvatskim hodočasnici u Loretu i ostao dirnut njihovom žalošću zbog preseljenja Nazaretske kućice Sv. obitelji s Trsata u Loreto. Ta gesta pokazuje Urbana V. kao dobrog pastira kojega dira narodna tuga i svjedoči nam o njegovoj vjeri i ljubavi prema Isusovoj Majci, čiju je sliku poslao ožalošćenom hrvatskom puku, moleći je da mu bude tješiteljicom i zagovornicom. To nam ujedno govori o naravi odnosa između rimskih papa i naših predaka. Ta je veza bila i ostala duboko ljudska i duboko kršćanska. Tu marijansku vezu s našim narodom i s Trsatom, koju je uspostavio Urban V., u naše je dane posebno potvrdio sv. Ivan Pavao II., jedini papa koji je prije 14 godina hodočastio na Trsat i ovdje molio pred čudotvornom slikom Trsatske Majke Milosti, preporučivši se svima da ovdje molimo za njega dok je živ i kad umre, a na odlasku svetištu je darovao svoju kronicu“. Nadbiskup Devčić rekao je da i papa Franjo zna i cijeni tu vezu između rimskih papa i Hrvata, i on u toj vezi

prepoznaje neprekinutu i duboku marijansku crtu, koju je u nju utkao papa Urban V. darivanjem slike Isusove Majke našem Trsatu. „Zbog toga smo papi Franji posebno zahvalni što je prihvatio pokroviteljstvo nad proslavom 650. obljetnice dolaska slike Gospe Trsatske na Trsat i poslao nam kao svoga izaslanika kardinala Bozanića, zagrebačkog nadbiskupa i metropolita, rodnom iz ovog našeg predivnog kvarnerskoga kraja. Poštovani papinski izaslanice, Vas i Vaše službene pratice, fra Antuna Jesenovića, gvardijana trsatskog samostana i svetišta, i mons. Nikolu Imbrišaka, kanonika i kancelara Riječke nadbiskupije, od srca pozdravljam želeći Vam, kao nadbiskup domaćin, srdačnu dobrodošlicu. Hvala Vam što ste prihvatili biti Papinim izaslanikom, što ćete nam prenijeti pozdrave i poticaje pape Franje i izvijestiti ga o tijeku proslave te o neupitnoj vjernosti i odanosti našega naroda Mariji i rimskim prvosvećenicima“, rekao je u pozdravu nadbiskup Devčić.

Uvodeći u homiliju kardinal Bozanić rekao je kako „danas radosno vrši poslanje koje mu je – kao svojem izvanrednom izaslaniku – povjerio papa Franjo“. Podsjetio je da se „danas spominjemo događaja koji se zbio prije 650 godina, kada je papa blaženi Urban V. Hrvatima poklonio čudotvornu sliku Majke milosti koja se na Trsatu štuje“.

„Recite, draga braćo i sestre, vi sinovi i kćeri Gospe Trsatske, vi hodočasnici koji ste danas došli svojoj majci, i koji joj svake godine dolazite s molitvom na usnama, može li itko stati pred čudotvornu sliku Majke milosti, može li se itko iskreno suočiti s njezinim smirenim i prodornim pogledom, a da pritom ne preobrazi kršno tlo svoje duše, možda ispunjene taštom ohološću, u njivu plodne poniznosti“, upitao je kardinal, moleći Boga za milost „da se danas susretnu pogledi, naš pogled s pogledom Majke Božje Trsatske, s pogledom iz kojega se rađa novi čovjek, s pogledom koji je u stanju obnoviti svakoga od nas, naše obitelji, Crkvu i društvo“.

Osvrnuo se na evanđeoski ulomak slavlja (Lk 1, 26-38) i anđelove riječi koje ne stvaraju buku, već se sve događa u intimnosti koja je „važna potreba u životu svakoga od nas“. Koliko su nam potrebni takvi trenuci šutnje i molitve u našem životu. Taj osobni razgovor s Bogom; to slušanje Boga u tišini svoga srca. Majka Božja Trsatska s Isusom u naručju naviješta da je Bog s nama, da On beskrajno ljubi čovjeka, istaknuo je kardinal. Anđelov navještaj Mariji, nastavio je, nije se dogodio u hramu, na nekom posebno posvećenom mjestu, nego u kući, u skromnoj nazaretskoj kućici. To je, braćo i sestre, način Božjeg djelovanja, to je Božji izbor, Bog nas želi susretati u našoj svakidašnjici, rekao je kardinal.

U nastavku homilije podsjetio je na riječi pape Franje da se pred svakom obitelji pojavljuje slika nazaretske obitelji, s njezinom svakodnevicom koju čine naponi pa čak i veliki strahovi. Poput Marije, obitelji su pozvane hrabro i radosno živjeti svoje obiteljske izazove, žalosne i oduševljavajuće, te čuvati u srcu i meditirati Božja čudesa, istaknuo je kardinal, citirajući papu Franju.

Katoličkim obiteljima poručio je da se ne ustručavaju zajedno, kao obitelj, pohađati Mariju na Trsatu i ovdje zajedno moliti i tu obiteljsku molitvu prenijeti u svoje kuće, u svoj dom, da bi svaka naša obitelj bila i mali Nazaret, da bi svaka naša obitelj bila i mali Trsat. Učimo ovdje vrednovati obiteljsko i rodbinsko zajedništvo i njegovati međusobnu povezanost. To nam je toliko potrebno u današnjem društvu koje se raslojava i individualizira, istaknuo je kardinal, te dodao kako je obitelj temelj svakog suživota i lijek protiv društvenog raslojavanja.

Zaključujući homiliju, kardinal je podsjetio na hodočašće svetog Ivana Pavla II., pape u Trsatsko svetište 2003.

godine, koje je zlatnim slovima upisano u povijest ovog svetišta, ali i na česta hodočašća bl. Alojzija Stepinca koji se upravo na ovome mjestu žarko preporučivao Presvetoj Bogorodici Mariji.

Prije završnog blagoslova prigodnu riječ uputio je provincijal Vrdoljak, a u znak zahvale što je predvodio to slavlje, kardinalu Bozaniću poklonjen je pretisak originalnog izdanja knjige „Historia Tersattana“ (Povijest Trsata) iz 1648. godine te Trsatski molitvenik.

Prije molitve pred čudotvornom slikom Majke Božje Trsatske, okupljenima se još jednom obratio kardinal Bozanić, odajući priznanje trsatskim franjevcima koje je potaknuo da budu oni koji će hodočasnike uvijek dovesti Majci Božjoj Trsatskoj. Ovo je naš zavjet: Biti uvijek s Marijom jer nas Marija vodi Kristu, zaključio je kardinal Bozanić.

Otkrivena i blagoslovljena spomen-ploča na mjestu nekadašnjeg samostana Antunovac

Spomen-ploča postavljena na prostoru NK Dinamo

Zagreb, 1.7.2017. (IKA) – U povodu proslave 100. obljetnice od dolaska služavki Maloga Isusa u Zagreb, na mjestu gdje se nalazio samostan Antunovac na prostoru NK Dinamo, južni ulaz u subotu 1. srpnja otkrivena je i blagoslovljena spomen-ploča. U pozdravnoj riječi vrhovna glavarica Družbe s. Radoslava Radek rekla je da „na ovaj jubilarni i svečani dan stojimo na znakovitom mjestu koje u sebi skriva dragocjenu prošlost naše redovničke zajednice - Družbe sestara služavki Maloga Isusa i prošlost mnoge djece kojima su redovnice nesebično služile u dječjim sirotištima Betlehem i Antunovac. O obilježavanju 100. obljetnice dolaska naših sestara u Zagreb i našeg djelovanja u ovome gradu, želim prije svega zahvaliti dobrom Bogu što nam je dao milost, kroz radosti i kušnje doživjeti i zajedno sa svima vama slaviti ovaj veliki jubilej. Na ovom, za nas posebnom i povijesnom mjestu, na koje nas je okupilo slavlje 100-ljetnog jubileja, sa zahvalnošću srca spominjemo se zagrebačkog nadbiskupa Antuna Bauera i prvog vrhbosanskog nadbiskupa i utemeljitelja naše Družbe sluge Božjega dr. Josipa Stadlera. Njihovom je otvorenošću i dobrotom srca prema Isusovoj najmanjoj braći, Duh Sveti započeo svoje djelo i ovdje u Zagrebu, u Maksimiru. Po služenju služavki Maloga ovo Božje djelo Isusa živi i raste 100 godina. Nadamo se da će s Božjom pomoću nastaviti rasti i širiti svoje poslanje i u budućnosti“. Istaknula je kako je to okupljanje na pomalo neuobičajenom mjestu, te je zahvalila Tomislavu Svetini, direktoru GNK Dinama koji je omogućio da se ovaj skup održi upravo ovdje gdje su bili prvi temelji Nadbiskupskog sirotišta i gdje je dana 10. srpnja 1917. godine otvoren u Zagrebu prvi samostan za sestre služavke Maloga Isusa. S. Radek pozdravila je i brojne okupljene prijatelje, sportaše i građane grada Zagreba, koji u svojim životima čuvaju sjećanja na djelovanje sestara u Maksimiru. „Mnogi od vas ste svjedoci, kako zdanja koja su sestre gradile za djecu radom svojih ruku, a i njihova velikodušnog služenja djeci kroz 45 godina. Njihova ljubav utkana je i u ovo jubilarno slavlje i sa zahvalnošću srca spominjemo se svake naše sestre, novakinje i pripravnice koja je služila samome Malome Isusu, služeći djeci u različitim poteškoćama, a na poseban način djeci koja su u Prvom svjetskom ratu ostala bez roditeljske skrbi. Za svaku gestu ljubavi i svaku žrtvu darovanu svima zbog kojih su došle ovdje na Maksimir, Gospodin neka ih nagradi nebeskim darovima“, rekla je s. Radek. Istaknula je kako se ovom prigodom okupio veliki broj vanjskih suradnika, podupiratelja i simpatizera Prijatelja Maloga Isusa. „Dragi

Prijatelji Maloga Isusa, hvala vam što ste se pridružili slavlju jubileja naše zajednice s kojom više od dvadeset godina dijelite duhovnost i karizmu. Zahvaljujem vam što vaše stope i vaši koraci stupaju zajedno s našima, i što zajedno s nama hodite putovima kojima je prošao naš Spasitelj, putovima koje su nam ostavili u baštinu vjerni Pastiri svoga stada sluga Božji nadbiskup Josip Stadler, nadbiskup Antun Bauer i naš blaženi nadbiskup i kardinal Alojzije Stepinac. O slavlju ovog važnog jubileja za našu Družbu posebno se raduju njezine članice – služavke Maloga Isusa. Ovdje i na ovom skupu ima i onih koje su upravo ovdje u Maksimiru stupile prvi put u samostan i upoznale našu zajednicu. Ima i onih koje su vjerno učile, tkale, šivale, obrađivale zemlju, čuvale blago i činile sve kako bi mogle prehraniti brojnu djecu i dati im kruh u ruke. Zahvaljujmo Bogu za sve dobro koje smo po predanju svoga srca Malome Isusu i Majci Mariji, mogle učiniti za one kojima smo i poslone prije 100 godina u grad Zagreb“, rekla je s. Radek. Posebno se obraćajući sestrama, s. Radek rekla je: „Neka nas i u ovom vremenu nadahnjuju isti ideali u služenju kao što su ih živjele prve sestre koje su utemeljiteljevom željom došle u ovaj grad u kojem je i on sam kao gimnazijalac pronašao utočište u Sirotištu koje je dao izgraditi zagrebački nadbiskup Maksimilijan Vrhovec u Vlaškoj ulici i u kojem je se rodilo njegovo svećeničko zvanje. I danas nakon sto godina u ovom gradu ima onih kojima je potrebna pomoć, zaštita, komadić kruha i čaša vode. Otvorimo oči srca i duše kako bi ih Isusovim primjerom, primjerima naših revnih pastira i mnogih naših sestara: vidjeli, uzljubili i poslužili“.

Nakon pozdravnih riječi s. Radek je zajedno s provincijalkom Zagrebačke provincije služavki Maloga Isusa s. Petrom Marjanović otkrila spomen-ploču, koju je potom blagoslovio župnik u Bistri Tomislav Kralj.

Povjesničar NK Dinama Miroslav Tomašević kratko je predstavio povijest ovoga mjesta, a potom su svi zajedno obišli kapelicu na stadionu, i sam stadion. Nakon posjeta stadionu, sestre i Prijatelji Maloga Isusa na čelu s kipom Maloga Isusa u procesiji su se uputili u crkvu Sv. Jeronima gdje je upriličen susret PMI i prijem novih članova te molitveni program.

Zlatni jubilej petorice svećenika Dubrovačke biskupije

Biskup Uzinić čestitao zlatomisnicima i zahvalio im na njihovom svećeničkom služenju, ali i na tom što su po svom svećeništvu dopustili da Bog uđe u njihov život. Rekao je i kako želi zajedno s njima moliti za dubrovačku Crkvu kako bi ponovno postala mlada i rađala nova duhovna zvanja, a za što je preduvjet kvalitetan kršćanski život

Čilipi, 1.7.2017. (IKA) – U povodu zlatnog jubileja svećeničkog djelovanja petorice svećenika Dubrovačke biskupije ispred crkve Sv. Nikole u Čilipima u subotu 1. srpnja slavljen je svečano misno slavlje. Svećenici koji su tim slavljem proslavili 50 godina misništva su don Stanko Lasić, generalni vikar Dubrovačke biskupije i katedralni župnik, don Josip Barišić, župnik župe sv. Nikole Čilipi, don Grgo Tomić, upravitelj župe sv. Jurja Osojnik, don Frano Markić, župnik župe sv. Marije Magdalene Putniković, i umirovljeni svećenik don Jerko Suton koji zbog bolesti nije sudjelovao na misnom slavlju. Dubrovački biskup Mate Uzinić predvodio je misu, a uz zlatomisnike i brojne svećenike, koncelebrirao je i kotorski biskup Ilija Janjić.

Prije misnog slavlja iza župne crkve blagoslovljena je maslina koja je zasađena kao podsjetnik na zlatomisništvo župnika Barišića, nakon čega su se biskupi i svećenici u procesiji uputili prema vanjskom oltaru. Na početku je župnik Barišić u ime svih zlatomisnika pozdravio sav

nazočan puk, obitelj, prijatelje i kolege svećenike te im izrazio srdačnu dobrodošlicu. Biskup Uzinić također je na početku pozdravio sve okupljene te posebno pozdravio Mariju Barišić, majku zlatomisnika Barišića, te nazočne redovnice. Pozdrave je uputio i predstavnicima političke vlasti, između ostalih i novoizabranom načelniku Općine Konavle Boži Lasiću.

U propovijedi se biskup Uzinić osvrnuo na prvo čitanje iz Knjige Postanka o susretu Boga i Abrahama te interpretirao kako je i u Čilipima na ovaj dan bio prostrt šator, baš kao i onaj u kojem je Abraham iskazao gostoprimstvo Gospodinu, u kojem su domaćini uz slavljenike i brojne vjernike primili i samog Gospodina. Dodao je i riječi sv. Benedikta koji je govorio svojoj braći da uvijek svakoga primaju kao Krista te zahvalio što su ih kao strance primili i što su po njima primili Krista.

Obraćajući se zlatomisnicima, biskup je prilagodio psalam dana pa rekao: „Veliča duša moja Gospodina, klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju što je prije 50 godina pogledao na neznatnost ovih svojih službenika i uključio ih u život ove partikularne Crkve. I omogućio im da mogu propovijedati evanđelje i slaviti Boga“. Nastavio je i kako biblijska čitanja govore i ovom zlatomisničkom događaju, odnosno usporedio je starost Abrahama i Sare sa starošću svećenika Dubrovačke biskupije. Napomenuo je kako proteklih godina nije bilo mladomisničkih slavlja te da se ne zna kada će biti sljedeće. „Htio bih zaključiti da je zapravo situacija Abrahama i Sare naša situacija. Situacija ove partikularne Crkve. Ostarjeli smo. Možemo se pitati kako će roditi starica? Ova naša Dubrovačka biskupija? Kako ona u ovoj sadašnjosti može slaviti ne samo jubileje, za koje smo zahvalni Gospodinu, nego slaviti stvarnost života u sadašnjosti, mladomisnička slavlja. Kako može biti po tim mladomisničkim slavljinama pomlađena Crkva? Je li moguće da se dogodi promjena?“, zapitao je. Mons. Uzinić je istaknuo i kako je odgovor na ovo pitanje pozitivan, te da treba čuti one anđelove riječi: „Zar je Gospodinu išta nemoguće?“

Objasnio je kako za to ostvariti, „premda nam se ponekad čini nemoguće, trebamo kao biskupija te svatko od nas pojedinačno na svoj način otvoriti vrata svoga doma Gospodinu, baš kao Abraham. Te mu tako dopustiti da ponovno uđe u našu biskupiju, u naš život, jer se jedino tako može dogoditi onaj dijalog između Gospodina i Abrahama“. Biskup je rekao kako uz otvaranje Gospodinu „moramo u sve dodati i vjeru, vjeru da Gospodin to može i da Gospodin hoće, baš poput satnika i njegove vjere (Mt 8, 5-17). Da takva nam je vjera potrebna“, rekao je i dodao „da ćemo onda moći ispuniti svoje poslanje, u različitim zvanjima i zanimanjima“.

Biskup se još jednom osvrnuo na činjenicu kako je biskupija postala stara, te da je jedna od oznaka te starosti navezanost na tradicije koje su postale važnije od vjere. Upozorio je „da nas te tradicije, ako nisu povezane s vjerom, počinju gušiti, te da nas stavljaju u krevet poput Petrove punice. Ali i kako nas to sprječava u ispunjenju naše zadaće“.

Poručio je da „trebamo dopustiti Kristu da uđe u naš dom, kako bi u nama, svojom prisutnošću po vjeri koja nas povezuje, mogao probuditi potrebu za služenjem, za micanjem od svega što nas čini starima i mrtvima“. „Život naše Dubrovačke biskupije se može promijeniti. Možemo, premda sad izgledamo stari, a inače i jesmo stari, imamo dugu tradiciju, možemo početi kao što je to činila i Sara, rađati. Rađati novim duhovnim zvanjima, ali i novim kvalitetnim kršćanskim životom. Jer Bogu ništa nije nemoguće. Možemo i kao Petrova punica nakon što nas dotakne Isus svojom rukom biti oslobođeni od one ognjice

koja nas začahuruje i čini starima, te ustati i pretvoriti se u one koji u ime Isusovo žele služiti. U različitim zanimanjima i sluzenjinama, uključujući i ono svećeničko zvanje. Koji žele u ime Isusa Krista biti navjestitelji njegove riječi“, rekao je mons. Uzinić. No, rekao je i kako „istovremeno moramo biti i oni koji u ime Isusa Krista primaju druge, ali i oni koji su u domu Isusa Krista, koji dopuštaju da ih Krist posluži. Kako kroz svećeničko zvanje tako i kroz bilo koje drugo - potvrditi da je Bogu sve moguće“.

„Više od toga da Bog može sve to, kaže filozof Martin Buber, znači da u Božjoj sferi i njegovoj blizini vlada svemogućnost, odnosno da sve ono što je drugdje nemoguće ovdje postaje moguće. I to vrijedi i za onoga koji je ušao u Božju sferu. Onoga koji vjeruje. Kaže Buber, taj ne posjeduje Božju moć, ali posjeduje nešto puno važnije i vrijednije, posjeduje Boga. Ako i kad se preda i posveti shvaćanju onoga što se Bogu sviđa“. Na temelju ovih riječi biskup je potaknuo okupljene da ugoste Boga i dopuste mu da postane dionikom njihova života kako bi mogao ono što je staro učiniti živim. Još jednom je čestitao zlatomisnicima i zahvalio im na njihovom svećeničkom služenju, ali i na tom što su po svom svećeništvu dopustili da Bog uđe u njihov život. Rekao je i kako želi zajedno s njima moliti za dubrovačku Crkvu kako bi ponovno postala mlada i rađala nova duhovna zvanja, a za što je preduvjet kvalitetan kršćanski život.

Na kraju misnog slavlja čestitku predsjednika Hrvatske biskupske konferencije zadarskog nadbiskupa i bivšeg dubrovačkog biskupa, Želimira Puljića pročitao je don Ivica Pervan, kancelar Dubrovačke biskupije.

Zlatomisničko slavlje pjesmom je animirao župni zbor župe sv. Nikole s voditeljem Matijom Novakovićem. Nakon mise uslijedio je folklorni program, između ostalog i tradicionalna konavoska zdravica, a u ime župljana zlatomisnicima je čestitke uputio Miho Katušić, član župnog vijeća župe Čilipi.

Svečana akademija u prigodi proslave 100. obljetnice dolaska služavki Maloga Isusa u Zagreb

Na poziv zagrebačkog nadbiskupa Antuna Bauera redovnice su došle u Zagreb 1917. godine te su u Maksimiru otvorile sirotište „Antunovac“

Zagreb, 1.7.2017. (IKA) – Svečana akademija u prigodi proslave 100. obljetnice dolaska služavki Maloga Isusa u Zagreb održana je u subotu 1. srpnja u prepunoj dvorani „Vijenac“ Nadbiskupijskoga pastoralnog instituta u Zagrebu. U pozdravnoj riječi provincijalna glavarica Zagrebačke provincije Presvetog Srca Isusova i Marijina s. M. Petra Marjanović rekla je kako je prije stotinu godina i danas poslanje sestara uvijek isto „služiti Isusovoj najmanjoj braći. Zato sada želimo dati hvalu, slavu i čast Bogu za primljene darove i milosti, sjećajući se i naših pokojnih sestara koje su nam utrle put u jednostavnosti, malenosti i služenju. Naše je poslanje u Sarajevu započelo u srcu našeg utemeljitelja sluge Božjega Josipa Stadlera kad je vidio mnoštvo djece bez roditelja, zapuštene i prepuštene ulici. Po Božjem nadahnuću osnovao je Družbu, osnovao je sirotište za nebrinutu djecu i oduševio nas za služenje Isusovoj braći i sestrama. Božja providnost na poziv utemeljiteljevog prijatelja dr. Antuna Bauera, zagrebačkog nadbiskupa dovela nas je 1917. godine u Zagreb, gdje smo u Maksimiru otvorile sirotište 'Antunovac'. Maksimir smo 60-tih godina protekloga stoljeća morale napustiti, a u novim samostanima 'Betlehem' na Kraljevcu i 'Antunovac' u Novoj vesi živimo danas“.

Pozdravljajući i čestitajući redovnicama u ime zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško rekao je: „Ne kažem da vam Zagrebačka

nadbiskupija zahvaljuje, jer i vi ste Zagrebačka nadbiskupija, nego vam kažem da je Zagrebačka nadbiskupija zahvalna što ste njezin dio i zajedno se s vama raduje ovoj obljetnici".

Potom se osvrnuo na svaku od četiri riječi njihova imena: Sestre služavke Maloga Isusa. To su četiri riječi koje mogu biti i životni i pastoralni program, i ispit savjesti nama u Crkvi, ali jednako tako u suvremenome društvu. Svaka riječ ohrabruje, potiče i propituje. No, kako to u kršćanstvu biva – da se stvarnost čita u svjetlu završetka, i ovdje predlažem obratan smjer. Najprije, dakle, Isus, ime Spasiteljevo, ime Boga koji je središte našega života. Cijela je objava usmjerena na spasenje svijeta, na vraćanje radosti. To nas u Crkvi upućuje na središte, ali i naše društvo na važnost povezanosti s Bogom. Prva je riječ Božja Riječ, 'Bog koji spasava' i zato uvijek i u svemu treba početi od susreta s Bogom.

Zatim malenost. Jedino poniznost može iščitavati otajstvo ljudskoga života u Božjemu planu; poniznost koja vidi vlastitu stvorenost, ograničenost i veličinu pozvanosti, poput Marije koja veliča Boga što pogleda njezinu neznanost. Ni Crkvu ni društvo ne može u radost voditi umišljenost i ljudska uznositost, nego samo malenost. U susretu s Bogom se susreće vlastitost razmatrajući dolazak Boga na svijet u malenosti. Treća je riječ 'služavke', služiteljice. Ona se odnosi na stvarnost koju nam Bog povjerava, odnosi se na bližnje i na prepoznavanje potreba drugih. Četvrta riječ govori o sestinstvu. Ona je u dodiru s prvom riječju, jer u Isusu smo braća i sestre. Vaša prisutnost u raznim životnim sredinama upućuje na Boga i daje do znanja da živite blizinu čovjeka koja je u Bogu bliža od svih zemaljskih povezanosti, posvijestio je biskup Šaško te nastavio „kada vas ljudi susreću idu od karike koja započinje sestinstvom, prepoznatljivom blizinom Crkve koja je dar svijetu: prepoznaju vas kao sestre, redovnice, zatim vas susreću u služenju, da bi u malenosti otkrili i susreli Krista. I tako stotine i tisuću vas; i tako stotinu godina utisnute u srce Zagreba, u naša srca zajedno s Isusovom malenošću. Bogu hvala za vas. Vama hvala za nas".

Tijekom akademije prikazan je dokumentarni film „Povijesni hod služenja" čiji su autori Danijel i Martina Crnek. Bila je to prilika upoznat se s poviješću Družbe koju je 1890. godine osnovao sarajevski nadbiskup Josip Stadler, slijedi hod sestara od njihova dolaska u Zagreb 10. srpnja 1917. godine na poziv zagrebačkog nadbiskupa Antuna Bauera koji je na nadbiskupskom dobru u Maksimiru dao preurediti gospodarsku zgradu za žensko sirotište. Kasnijih godina sestre su preuzele i nova polja djelovanja na području Zagreba i okolice. Posebno je u filmu istaknuta povezanost redovnica i bl. Alojzija Stepinca, na čiji su poticaj sestre 1938. godine došle u Krašić te otvorile domaćinsku školu za djevojke. Kad su pak nakon Drugoga svjetskog rata ostale bez zgrade, povukle su se u župni dvor te nastavile djelovanje u župi o čijem je katehiziranju u filmu svjedočio i varaždinski biskup Josip Mrzljak, a onda dočekale i dolazak kardinala Stepinca 1951. godine te uz njega bile do njegove smrti. Dat je i osvrt na njihovo djelovanje u Zagrebu, gdje su morale napustiti svoj prvi samostan u Maksimiru te nastaviti djelovanje na Novoj vesi, no vrijeme i okolnosti su se mijenjale, ali služavke Maloga Isusa su uvijek imale isti cilj pomoći djeci i nemoćnima, uz puno ljubavi i dobrote što čine i danas nakon sto godina djelovanja u Zagrebu.

Na film se nadovezala i scensko-glazbena igra „100 godina ljubavi" za koju je tekst napisao Željko Pavičić, a glazbu Matija Antolić, dok redateljstvo potpisuju Krešimir Dolenčić i Robert Bošković. Uz minimalističku scenu na kojoj je dominirao Mali Isus priču o ljubavi i dobroti ispričali su Ivan Glovatzky, Alenka Katanec-Makaj, Josipa Mrzljak, s.

Nikoleta, s. Justina, s. Monika, s. Jelena i s. Ana.

Tijekom programa sestrama su svoju posebnu čestitku uputili i Prijatelji Maloga Isusa, predajući vrhovnoj glavarici s. M. Radoslavi Radek potvrdu upisa svih sestara Družbe u Sve sestre u krug vječnih misa Misionara Krvi Kristove, što je bilo vrlo znakovito jer se sestarska proslava održavala na blagdan Krvi Kristove.

U glazbenom dijelu programa sudjelovao je sestarski zbor koji je pod ravnanjem s. M. Tihane Strancarić i uz klavirsku pratnju s. M. Mirte Lišnić izveo dvije skladbe „Evo služavke Gospodnje" (glazba Šime Marović), te „Tvoje stope" (tekst i glazba s. M. Tihana Strancarić). Program su obogatila i djeca. Združeni zbor djece župa Retkovec, Stenjevec i sv. Ivana Krstitelja izveo je pjesmu „Imaj Srce", a djeca iz Dječjeg vrtića „Cvjetnjak" iz Samobora „Isus u jutro, Isus u podne". „Odu radosti" izveo je kvintet u sastavu violine Martina Filipan, Marija Župančić-Horvat, viola Danijel Rušec, violončelo Iva Mihalj i clavinova Josipa Bartovčak. Program je vodila Tanja Popec.

Akademiji su nazočili vojni biskup Jure Bogdan, umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac, članice vijeća Družbe, provincijalne glavarice splitske provincije s. M. Anemarie Radan i sarajevske provincije s. M. Maria Ana Kustura. Nazočna je bila i vrhovna glavarica sestara milosrdnica i dopredsjednica Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i poglavara s. Miroslava Bradica i vrhovna glavarica Družbe sestara služavki Kristovih s. Agnes Šimić te više provincijala i provincijalnih glavarica različitih družbi. Svečanost su uveličali i Prijatelji Maloga Isusa te dobročinitelji i prijatelji sestara.

Međunarodni kolokvij o znanosti i kršćanstvu u suvremenoj Europi

Zagreb, 1.7.2017. (IKA) - Međunarodni kolokvij o znanosti i kršćanstvu u suvremenoj Europi održan je od 29. lipnja do 1. srpnja na Fakultetu filozofije i religijskih znanosti Sveučilišta u Zagrebu.

Kolokvij je na inicijativu Studijske grupe za znanost i duhovnost Sveučilišta u Zagrebu organiziran u suradnji s Europskom mrežom za znanost i kršćansku tradiciju („Mreža"), uz sudjelovanje uglednih znanstvenika iz četiri europske zemlje i Hrvatske.

Cilj Kolokvija bio je analizirati situaciju i razvoj odnosa znanosti i kršćanske vjere u Europi posljednjih godina, potaknuti svijest o važnosti tog problema i o mogućim opasnostima sadašnje situacije, te formulirati preporuke za buduća nastojanja na konstruktivnom odnosu i dijalogu znanosti i kršćanstva. Komparativna analiza odnosa znanosti i kršćanstva u suvremenoj Europi, s posebnim razmatranjima situacije u Rusiji, Poljskoj, Italiji, Ukrajini i Hrvatskoj dovela je do vrlo zanimljivih i relevantnih rezultata. Sljedeća tematska sjednica bila je posvećena izlaganjima o nekim zanimljivim promjenama u odnosu znanosti i religije vezanim uz novije rezultate suvremene znanosti. Završne rasprave odnosile su se na buduću aktivnosti i na proširenje Mreže, koja je interdenominalna skupina europskih kršćanskih intelektualaca i ima svrhu promocije njihova djelovanja.

Članovi Mreže su uvjereni da znanost predstavlja snažno čovjekovo nastojanje za spoznajom Boga u njegovoj kreaciji, želju da zadovolji ljudsku radoznalost i da unaprijedi njegovu egzistenciju. Znanost i kršćanska vjera nisu u sukobu, i mogu dapače surađivati i nadopunjavati se u plodonosnom dijalogu.

Zahvalna misa za 100 godina djelovanja služavki Maloga Isusa u Zagrebu

Zagreb, 1.7.2017. (IKA) – Svečano zahvalno euharistijsko slavlje u prigodi proslave 100 godina djelovanja služavki Maloga Isusa u Zagrebu u subotu 1. srpnja u zagrebačkoj prvostolnici predvodio je zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško. U koncelebraciji bili su vojni biskup Jure Bogdan, umirovljeni vojni biskup Juraj Jezerinac te još dvadesetak svećenika. Na misi su bile služavke Malog Isusa pristigle iz Hrvatske, BiH te inozemstva predvođene vrhovnom glavaricom Družbe s. M. Radoslavom Radek te provincijalnim glavaricama zagrebačke provincije s. M. Petrom Marjanović, splitske provincije s. M. Anemarie Radan i sarajevske provincije s. M. Marijom Anom Kusturom. Na misi su bili i suradnici sestara Prijatelji Maloga Isusa. Uvodeći u slavlje, biskup Šaško rekao je da „zahvaljujemo Gospodinu za Družbu i za svaku sestru koja je svojim služenjem uprisutnila Božju dobrostivost. Žarko molimo Gospodina da ohrabri srca onih koje poziva, da se odazovu i da se ne umore svjedočiti ljubav njegova Srca, u čiju čast slavimo ovu euharistiju”.

Osvrnuvši se na misno evanđelje, biskup je u homiliji rekao: „Odlomak je započeo zbnjenošću Ivana Krstitelja, zatim se nastavio teškim pravorijskom koji Isus izriče naraštaju Korozaina i Betsaide; otvorio je put neuspjehu i razočaranju. Međutim Isus se raduje i blagoslivlja Oca. Čuli smo jednu od rijetkih Isusovih molitava koje su nam sačuvane. I vrijedno je – osim Molitve 'Oče naš' – i iz ovih molitava učiti moliti. Ponajprije zato, jer Isus ističe malene. Kako je to podudarno s otajstvom Božje malenosti i današnjega spomena sestara koje se nadahnjuju na Isusovoj malenosti. Isus kaže da je Otac svoje otajstvo objavio malenima, misleći na ponizne, na one koji prihvaćaju njegovu Riječ. Jer: Što je malenost i poniznost? To je poznavanje sebe; znati tko sam u odnosu prema drugima, svijetu i Bogu”. Posvijestio je kako se u toj poniznosti ponajprije vidi Isus. „Učite od mene, jer sam krotka i ponizna srca. Ponizan čovjek poznaje svoje granice; zna da ovisi o drugima, kao što Isus zna da ovisi o svome Ocu. Spoznati Boga, to jest živjeti u njegovoj ljubavi može se samo u malenosti. Služavke Maloga Isusa to svjedoče i ostaju odjek Isusova poziva, naročito odbačenima, onima koji se smatraju nedostojnima, koji misle da su suvišni”, rekao je biskup. „Naše bi vjerničke zajednice bile jadne i otužne, vrijedne sažaljenja, ako bismo bili u njima samo zato jer to moramo. Takvo slavlje i nije slavlje. Iz njega je prognana radost, iskrenost i oduševljenje. Osim toga, to nije ni kršćanstvo, jer nema slobode, jer nema duše niti duha. Isusovo nas Srce vraća na ono, u ono što jesmo, u poniznost i slobodu, da bismo bili radosni. Jer, vjera je privlačnost, baš kao i ljubav. Ono što istinski vrijedi nalazi se u iskrenome odgovoru na Isusovo pitanje: Ljubiš li me? Dok gledamo raširene Isusove ruke i njegov poziv u radost uskrsnuća čujemo izazovno pitanje: Imamo li hrabrosti za Crkvu po Isusovu Srcu? Zato sve što radimo trebamo provjeriti tim kriterijem: je li to što činimo, oko čega se trudimo zato da bi se širila radost i Božja privlačnost, da bismo Boga donosili drugima”.

Danas ovdje slušamo šapat sestara, živih i pokojnih, koje su donijele svoje odazive Gospodinu i ugradile u Zagreb i u našu nadbiskupiju, počevši od sirotišta. Da, velika su djela zaživjela, ako su počela od malenosti. I nema većega djela od prignutosti nad slabost čovjeka, nad njegovu napuštenost. Treba se pokloniti Bogu u sestrama koje su započele od najmanjih koji su ostali bez roditelja. To se djelo nastavilo uvijek u brizi za prihvaćanje, za gostoljubivost, za služenje, odgajanje, poučavanje, hranjenje, njegovanje. Ljudi često odlaze vidjeti remek-djela isključivo u galerije, muzeje,

koncertne dvorane, a najveće je tu među nama ljudima: remek-djela na bolesničkim krevetima, u napuštenosti i siromaštvu, u skrbi za gladne i beskućnike; u brizi za djecu i za njihovo odrastanje; u poučenosti kako voljeti Boga, bližnje, svoju obitelj, domovinu, rekao je biskup, te izrekao hvalu sestrama „za svaku takvu prisutnost za koju svijet još nije napravio dovoljno veliku dvoranu, ni okvire, ni spomenknjige. Ona stane u kruh i vino koje prinosimo na oltaru”.

Biskup Šaško se u nastavku posebno usredotočio na razdoblje kada su sestre u Krašiću, gotovo jedno desetljeće bile blizu, skrbile se za zatočenoga nadbiskupa Alojzija Stepinca do njegova rođenja za nebo. Podsjetio je kako to nije bila samo neposredna pomoć u kući. „Bilo je to puno više u složenosti tadašnjih odnosa, omogućujući da se na razne načine – a ljubav je maštovita – moglo doći do nadbiskupa, da je do svijeta dopirala njegova riječ i svjedočenje, da je osjetio utjehu i potporu svojih vjernika. Kakvo je to remek-djelo samo jednoga desetljeća! A koliko je nezapisanih i neopisanih djela koja su ostala u Božjemu Srcu. Odakle sestrama snaga? Iz istoga izvora iz kojega Crkva živi i danas. Iz Božjega poziva koji i danas upućuje, dok se pitamo o budućnosti redovništva, o nijansama karizma, o svojim mogućnostima. Unoseći svoja mjerila i razloge, osjetit ćemo tjeskobu i strah; jaram će biti pretežak. Zato je važno ući u spomen i osjetiti oslonjenost na Boga. Zato ne trebamo učiniti puno: samo doći i u pouzdanju uzeti, odjenuti Božju ljubav koja izvana djeluje nepodnošljivo, opterećujuće, ali prihvaćena – oslobođa i odmara. Lijepo je da smo došli ovamo, svatko sa svojom zahvalom i sa svojim teretom. Ponekad se čini da je tereta previše. Ali, tu smo, sa svojim čežnjama i ljubavlju, u Božjemu Srcu. A ono je snažnije od bilo kojega tereta. A povijest sestara nas uči da, s pouzdanjem u Boga, treba krenuti s nekim 'sirotištem' u koje nas on poziva i na kojemu malenost čini velika djela”.

Kao prinosni dar, na oltar je prinesena svijeća, cvijeće, novčani dar za potrebne, košara proizvoda, kruh, te hvostije, vino i voda, a u molitvi vjernika sestre, kandidatice i Prijatelji Maloga Isusa molili su za milost i Božju pomoć nastavka karizme utemeljitelja sluge Božjega Josipa Stadlera te za njegovu skorašnju beatifikaciju. Molilo se i za svećenike, obitelji. Nakon popričesne molitve otpjevan je svečani „Tebe Boga hvalimo”, a potom je zahvalu za zajedništvo u molitvi izrekla vrhovna glavarica Radek.

„Zahvalnim srcem uzdizali smo svoju hvalu i slavu Ocu nebeskomu za 100-ljetnu povijest koju je naša redovnička zajednica svojim služenjem ispisala u Zagrebačkoj nadbiskupiji i u ovom nama dragom gradu Zagrebu. Gospodin nas je svojom providnošću i posredstvom Božjih ugodnika zagrebačkog nadbiskupa dr. Antuna Bauera i sluge Božjega - prvog vrhbosanskog nadbiskupa dr. Josipa Stadlera i utemeljitelja naše Družbe, pozvao i poslao u ovaj grad kako bi dječjim srcima, ostalim bez roditeljske skrbi, pružile pravu majčinsku utjehu. Upravo u ovom prvotnom poslanju utkano je stoljetno poslanje sestara služavki Maloga Isusa. Ono je trajno nadahnuće svakoj sestri, ma gdje god ju Providnost slala posluživati Isusovu najmanju braću. Zahvalne smo prije svega Gospodinu, za sve dobro koje smo primale iz njegovih očinskih ruku i koje smo dijelile sa svima koje je povjeravao našoj brizi i ljubavi. Zahvalne smo svima koji su nam dobrotom i velikodušnošću svoga srca na bilo koji način pomogli i još danas nam pomažu u vršenju našeg poslanja u ovoj mjesnoj Crkvi, i u svim drugim mjestima diljem naše Domovine i izvan njezinih granica. U zahvalnosti srca i pouzdanjem u Božje vodstvo, želimo nastaviti započeti put navještaja Radosne vijesti, i služenja Isusovoj najmanjoj braći. Dragi naši prijatelji, hvala vam što ste s nama podijelili radost slavlja ovog 100-ljetnog jubileja.

Hvala vam što ste molili zajedno s nama i što djelovanje naše Družbe na ovim prostorima pratite, podupirete molitvom i sudjelovanjem u različitim inicijativama koje su usmjerene na pomoć bratu i sestri u potrebi. Molimo svi zajedno da ostanemo otvoreni djelu Duha Svetoga, da mogremo prepoznavati Njegove poticaje, otkrivati znakove vremena i vršiti uvijek volju Božju. Na tom putu neka nas sve zajedno iz neba zagovaraju naši hrvatski sveci, mučenici, blaženici, sluge Božje i svi koji gledaju lice Božje", rekla je Radek.

Euharistijsko slavlje pjevanjem je animirao zbor župe Marijina Uznesenja u Stenjevcu.

Svetkovina Pohoda BDM proslavljena na Dolcu

Zagreb, 2.7.2017. (IKA) – Župa Pohoda Blažene Djevice Marije na zagrebačkom Dolcu proslavila je u nedjelju 2. srpnja župnu svetkovinu. Središnje euharistijsko slavlje predvodio je prebendar Prvostolne Crkve zagrebačke mons. Mijo Gabrić u konceleciji s domaćim župnikom preč. Zlatkom Golubićem, postulatorom kauze za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca mons. Jurajom Bateljom te više drugih svećenika.

U homiliji mons. Gabrić vjernicima je približio blagdan temeljem misnoga evanđelja. Istaknuo je da evanđelje govori kako su nastale dvije najljepše molitve „Zdravo Marijo" i „Veliča duša moja Gospodina" koja se pjeva gotovo uvijek kod crkvenih svečanosti, ne samo Marijinih. Podsjetio je na riječi druge molitve „silne zbací, a uzvisi ponizne", što govori da su „maleni, poniženi, jadni koji su bačeni na rub društva Isusu najdraži, a silnici su osuđeni da padnu sa svojih prijestolja".

Osvrćući se na pohod, propovjednik je istaknuo kako je to susret dviju žena Marije i Elizabete, njezine rođakinje i dva muškarca Isusa i Ivana. Osvrnuvši se na taj susret posebno je uputio na riječi „zaigra joj čedo u utrobi". Danas je veliko pitanje je li dijete u utrobi biće ili ne. Ako zaigra čedo, to nije fetus, nego dijete. To je teška istina, pogotovo danas kad se sve češće govori o pobačaju. Govoreći o pohodu, posvijestio je kako je to druga važna poruka današnjem, suvremenom društvu, jer ljudi imaju malo vremena za pohode. Svi su pozvani na obraćenje, slijediti njegov put. Upravo je to i prilika svima nama, vjernicima da se uzdamo u veliko Božje milosrđe, rekao je mons. Gabrić te podsjetio na molitvu „Zdravo Kraljice" gdje se moli „Majko milosrđa".

Marija je Majka koja je nama posrednica da moli Isusa, a njoj je posvećeno najviše svetišta, jer naše srce osjeća da je Marija ta koja nam može posredovati Isusa, koja nam može pomoći da Isus prema nama bude blag, milosrdan i prijatelj i da nam oprostí sve naše slabosti i grijeha te da nam da nadu da ćemo i mi jednom uživati u društvu i sv. Ivana Krstitelja, sv. Elizabete, Marije i svih drugih svetaca.

Mons. Gavrić istaknuo je kako je pohod BDM poruka da „kao što smo došli ovamo njoj u pohod i zahvalili što nam je ona Majka milosrđa, posrednica prema Isusu, da se prenememo, odlučimo i dobro ispitamo savjest pohađamo li dovoljno svoju djecu, roditelje, rodbinu, prijatelje, starije, bolesne, nemoćne i sve one kojima je potrebna utjeha pohoda. Neka bude i naša odluka da ćemo uvijek pohoditi nekoga od svojih. Pitajmo se, tko je najpotrebniji, no prvo pohod mora doći u naše srce da se u našem srcu rodi Isus".

Na kraju mise župnik Golubić se kratko osvrnuo na višegodišnje radove koji su rezultirali obnovom unutrašnjosti crkve te je zahvalio svim izvoditeljima, kao i podupirateljima. Bilo je to prvo veliko slavlje u novoobnovljenoj crkvi.

Zlatna misa fra Sebastijana Golenića i misa zahvalnica za proslavu 800. obljetnice župe sv. Petra i Pavla u Kašini
Kašina, 2.7.2017. (IKA) - U župi sv. Petra i Pavla u Kašini u nedjelju 2. srpnja upriličeno je slavlje zlatne mise domaćeg sina fra Sebastijana Golenića, OFM. Svečano euharistijsko slavlje predvodio je zlatomisnik uz konceleciju subrata fra Krunoslava Kašnara, također sina župe, i domaćeg župnika Dražena Radigovića. Prije početka misnog slavlja vlč. Radigović izrazio je pozdrav i dobrodošlicu fra Sebastijanu, kao i članovima njegove obitelji te svim ostalim župljanima i vjernicima. Nakon pozdrava župnika uslijedio je pozdravni govor njegova brata Branka Golenića koji je, između ostalog, ukratko iznio životni i svećenički put svog brata te zahvalio Bogu, obitelji i fratarskom vodstvu fra Sebastijana.

Svoju homiliju zlatomisnik započeo je riječima: „Dragi moji Kašinčani, stanovnici najljepšeg mjesta na svijetu, hvala vam i neka vas sve čuva dragi Bog. Nakon 50 godina svećeništva hvata me strah odgovornosti za svih ovih 50 godina i nije lako jer smo svi skloni sebe uzveličati i zaboraviti na negativne stvari koje su se događale u našim životima, pa tako i u mojemu". Fra Sebastijan je istaknuo da ih „sve skupa povezuju dva jubileja ove župe: 800. obljetnica i proslava ovog zlatnog jubileja". Osim toga, istaknuo je zlatomisnik, naši su stari gradili kulturu onog i sadašnjeg vremena, a prije svega kulturu vjere na što posebno moramo biti ponosni. Nadalje, fra Sebastijan je govorio o pozivu svećenika i istaknuo kako je, premda se čini da je svećenički poziv lagan, svaki svećenik pozvan na duboko ljudsko i kršćansko svjedočenje. „Svećenik ne pada s neba i podložan je kušnjama kao i ostali ljudi", istaknuo je fra Sebastijan potom poručujući svim da „stojimo pred živim Bogom, svjesni svojih grijeha, slabosti i nedorečenosti te neka onaj u čije smo ime okupljeni bude blag i milosrdan prema svima nama".

Svom subratu franjevcu poseban govor zahvale izrekao je i fra Krunoslav, ističući kako je upravo fra Sebastijan imao čast okruniti ovaj povijesni događaj, proslavu 800. obljetnice postojanja župe, svojom zlatnom misom. Fra Krunoslav je istaknuo da se svećenički put fra Sebastijana može podijeliti u tri etape: stručnu glazbenu etapu u kojoj je fra Sebastijan svoj život posvetio glazbi i svojim glazbenim radom pridonio razvoju crkvene glazbe u Hrvata, pastoralnu službu među hrvatskim radnicima u inozemstvu te povratak u domovinu gdje je bio voditelj zahtjevne pastoralne aktivnosti u Slavonском Brodu. Na kraju je svoju zahvalu i zahvalu uime cijele župne zajednice izrekao i vlč. Radigović. Vlč. Radigović zahvalio je Gospodinu za fra Sebastijana i za sve ono što je Bog radio u njegovom životu. Vlč. Dražen je zatim istaknuo da je svećenik veliki blagoslov za cijeli narod jer donosi Boga među ljude i tako taj narod oplemenjuje. Sa željama da fra Sebastijan „osjeti svu našu ljubav i zahvalnost" uručen mu je prigodan dar. Prije završnog blagoslova fra Sebastijan je izrekao kratku zahvalu, prije svega Bogu što ga je pozvao, svojoj obitelji, subratu Krunoslavu, vlč. Draženu što je iznio pred njega svoje srce i dušu te sve svoje najljepše, ministrantima, zborovima, svim župljanima i Majci Božjoj, završivši, jedva suspregnuvši suze izgovarajući stihove Dragutina Domjanića: „Dobra nam navek ostani./ zmolí nam pri Sinu/ da od svega zla obrani/ nas i domovinu". Nakon toga je ženski zbor iz Planine uz orguljašku pratnju prof. Margarete Golenić, nećakinje fra Sebastijana otpjevao pjesmu „K suncu prosi vsaka roža". Misno slavlje pjesmom je animirao i zbor mladih. U animiranju misnog slavlja, osim nećakinje Margarete, sudjelovali su i ostali članovi obitelji.

Zavjetna svetkovina sv. Nedjeljice*Svečanu misu predvodio je nadbiskup Puljić*

Vrana, 2.7.2017. (IKA) - Na zavjetnoj svetkovini ranokršćanske mučenice sv. Nedjeljice u istoimenom svetištu u Vrani u nedjelju 2. srpnja tradicionalno se okupilo više tisuća vjernika iz cijele Zadarske nadbiskupije. Središnje koncelebrirano slavlje za vanjskim oltarom u svetištu koje je ujedno i veliki maslinik predvodio je zadarski nadbiskup Želimir Puljić. „Neka nam godišnje okupljanje u Vrani probudi osjećaj zahvalnosti prema svima kojima dugujemo za sve što imamo i što jesmo. Srce nam je ispunjeno zahvalnošću za primljene darove Božje dobrote i njegovog milosrđa. Kršćanski život je život vjere i nade u Duhu Svetome koji prebiva u sinovima Božjim. Krštenjem smo postali djeca Božja, subaštinici Kristovi i zajedničari dobara Oca nebeskoga. Bože, hvala ti što smo kršćani, kao pojedinci i kao narod. Nije to naša zasluga, nego Božji dar i odabir. Neka nas sv. Nedjeljica potiče i nadahnjuje da se ne umaramo činiti dobro", poručio je mons. Puljić u propovijedi. Tragom navještaja Božje riječi koja pokazuje što bismo trebali činiti kao Isusovi učenici, nadbiskup je govorio o značenju gostoprimstva i činjenju dobrih djela. „Kad smo darežljivi i gostoljubivi, Bogu smo slični. Onda nas obdaruje mirom, radošću i blaženstvom koje samo od njega može doći. Bog nas je stvorio na svoju sliku i priliku. U čaši hladne vode o kojoj Isus govori u navještenom evanđelju, vidimo kako nas to malo košta. Ali onomu tko je žedan, to je najviše što može poželjeti. Žednomu znači puno, a darovatelju ništa. To je slika svih naših običnih dobrih djela koja možemo činiti", potaknuo je mons. Puljić, upitavši, što nas košta osmijeh ili lijepa riječ, pokloniti malo vremena prijatelju, susjedu, samcima koji jedva čekaju da im netko dođe da s njima popričaju. „To je ništa u usporedbi s izgubljenim vremenom pred televizijom ili u nekoj drugoj dokolici. Znamo li drugačije čestitati, usmeno ili pismeno? Padne li nam napamet telefonirati i obradovati one koji su u tuzi i samoći? Kad nam to uspije, osjetimo u sebi dobro, kako smo nešto dobro učinili, kako smo drugome pomogli. U takvim okolnostima doživjeli smo se više kao ljudi, bliže Bogu i bratu čovjeku. I nama je bilo puno ljepše, osjetili smo ljepotu i draž jer smo nešto dobro učinili", rekao je nadbiskup Puljić. Potkrijepio je to pričom o jednom učitelju Kristovog evanđelja. Imao je školu u kojoj je pripremao učenike za navještaj radosne vijesti te ih slao da idu propovijedati. Kad su nakon godina učenja i razmatranja pošli u svijet, učitelj ih je otpremio da pošu širiti Radosnu vijest. Nakon dvije godine rada vratili su se i izvijestili učitelja što su učinili. Prvi je rekao: „Ja sam napisao knjigu i prodao je u pet tisuća primjeraka". „Ti si svijet napunio papirima", komentirao je učitelj. Drugi je rekao: „Ja sam održao propovijedi na više od stotinu mjesta". „Ti si ispunio svijet riječima", reče učitelj. Treći učenik je stidljivo promućao: „Ja nisam ništa osobito učinio. Samo sam jednoj starici svako jutro donosio vodu s obližnjeg izvora. Ona to nije mogla jer je bila stara i nemoćna". Učitelj je rekao: „Ti si svijet ispunio ljubavlju i najbolje si širio Radosnu vijest Kristovog Evanđelja". To je poučno i sadržajno, što Isus za nas i od nas želi, rekao je nadbiskup, tragom ulomka iz Druge knjige o Kraljevima. Tu je opisano gostoprimstvo proroka Elizeja kod jedne obitelji u Šunamu i primjer kako Bog bogato nagrađuje gostoprimstvo, potomstvom kojeg su ona i muž željno iščekivali.

Elizej je prolazio kroz mjesto, a žena ga je prepoznala kao Božjeg proroka i nagovorila muža da mu 'načine sobicu i pripreme postelju, stolicu i svjetiljku'. Prorok nije tražio uslugu, ali žena je prepoznala da je Božji čovjek pa je s mužem ponudila gostoprimstvo. Isus slično govori u

evanđelju: „Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo čašom hladne vode, zato što je moj učenik, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća". „Isus ne kaže da treba poslužiti nekoga zato što je po našem ljudskom sudu dobar, pametan, ugledan. Kaže, tko napoji jednog od moje najmanje braće. Zato što je kao čovjek, ljudsko biće, Kristov učenik i dijete Božje", rekao je nadbiskup, istaknuvši da Elizej nije ništa tražio, nošen Božjom riječi išao je od mjesta do mjesta, govorio o Bogu i dobio je sobu za boravak. „Ni žena nije ništa tražila, a Elizej joj je uzvratilo time da joj je od Boga isprosio sina. Najveći dar koji je mogla zamisliti. Toliko puta smo čuli kako je Bog brzo uzvratilo dobro koje se nekome učini. Pomogneš siromahu i Bog ti već sutra vraća. On se ne da darom nadmašiti. Međutim, mi ne činimo dobra zato da bi nam Bog uzvratilo. Mi to činimo jer dobro je činiti dobro", poručio je mons. Puljić, dodavši da ne moramo staviti svoju kuću na raspolaganje, ali možemo ustati i ponuditi mjesto u autobusu starijoj osobi, trudnici, invalidu, možemo biti ljubazni na ulici, trgovini, školi, gdje se s ljudima susrećemo i radimo. „Možemo činiti tisuću sitnih usluga te pri tomu biti ljubazni i obazrivi. Pa i kad nam se čini da se radi o sitnicama, one mogu biti iskreni i nesebični izrazi ljubavi. A to je onda veliko", istaknuo je nadbiskup.

Hodočasnici u Vrani su se u mnogim životnim situacijama osvjedočili u zagovor sv. Nedjeljice, za duševno i tjelesno zdravlje. Tako i „Jahve po Elizeju gubave i nezdrave čini zdravima, otrov čini bezopasnim, od neplodnoga čini plodno. Jahve se po njemu očituje i kao gospodar života koji mrtve oživljuje. Proroka Elizej čudotvorno djeluje nakon Ilije proroka na više mjesta: Jerihon, Gilgal, Betel, Samarija, Dotan i Karmel. On je prenosio Božju riječ i pomoć narodu i jačao ga u vjeri otaca: Ne bojte se, ohrabrite se. Bog je s nama. Imajte povjerenja", potaknuo je mons. Puljić. Svetišta ljudima nose poruke ohrabrenja i pouzdanja u Boga. „Premda u stara vremena nije bilo željeznice ni dobrih puteva, ljudi su ipak putovali, osobito na hodočašća u Jeruzalem, Rim, na grob apostola Jakova u Santiago de Compostelli u Španjolsku ili druga svetišta diljem svijeta na kojima su se osjećali ugodno, kao i mi u Vrani. Na tim putovanjima koji su trajali danima, hodočasnici su bili upućeni na dobrotu ljudi koji su ih ugošćavali. Gostoprimstvo je stoga bilo izuzetno važno" istaknuo je mons. Puljić, rekavši da čovjek u jurnjavi i trijevegradovima, podzemnim željeznicama, osjeti veliku anonimnost. „Važno je osjetiti da je čovjek pokraj tebe i osjetiti situaciju u kojoj se može pokazati čovjekom: pozdravom, osmijehom, lijepom riječi i na taj način pokazati da smo ljudi, da nam je stalo do bližnjega", poručio je mons. Puljić. Prigodne riječi pozdrava i zahvale uputio je i vranski župnik don Šimun Šindija. Među vjernicima su bili i župljani odjeveni u staru nošnju vitezova templara, značajnih u srednjovjekovnoj povijesti hrvatskog naroda.

U Sošicama proslavljen blagdan sv. Petra i Pavla

Sošice, 2.7.2017. (IKA) - Sošička župa proslavila je u nedjelju 2. srpnja svečanom liturgijom svetkovinu nebeskih zaštitnika sv. Petra i Pavla. Na liturgiji okupio se veliki broj vjernika iz Sošica i okolnih naselja, a uz domaće župljane i ove godine na sošičko proštenje pristigli su i oni koji su nekada živjeli u Sošicama, ali ih je život odnio u druge krajeve. Svi oni koji su iselili iz sošičkih sela rado se na Petrovo okupljanje u župnoj crkvi da bi zahvalili Bogu za sve dobro, ali i kako bi se na taj dan susreli sa svojom rodbinom i dragim prijateljima. Već tradicionalno nakon liturgijskog slavlja ispred župne crkve organiziran je zajednički domjenak za sve koji dolaze na Petrovsko proštenje.

Vlč. Jozo Mario Tolj proslavio zlatnu misu

Zagreb, 2.7.2017. (IKA) - Zlatnu je misu u nedjelju 2. srpnja u župnoj crkvi Sv. Marka evanđelista na Gornjem gradu proslavio svećenik Zagrebačke nadbiskupije Jozo Mario Tolj, dugogodišnji župni vikar u toj župi i duhovnik Hrvatskoga katoličkog zbora „MI“. Uz velik broj okupljenih vjernika, župljana i članova Zajednica „MI“, u koncelebraciji su sa zlatomisnikom sudjelovala sedmorica svećenika.

U propovijedi je vlč. Vladimir Magić, župnik župe sv. Marka evanđelista na Gornjem gradu i rektor crkve Sv. Katarine, ponajprije čestitao zlatomisniku njegov jubilej u ime svih župljana, a potom i ukratko prikazao djelovanje vlč. Tolja koji je tijekom 31 godine pastoralno djelovao u župi sv. Marka evanđelista na Gornjem gradu. Nadovezujući se na nedjeljna misna čitanja, istaknuo je da se zlatomisnik tijekom čitavoga svoga svećeničkog života trudio biti dostojan Isusa Krista, i da je pastoralno djelujući, druge privodio Kristu, želeći da im Bog, Crkva i Domovina budu nadahnuće u svakodnevnome životu i djelovanju.

Na kraju euharistijskoga slavlja vlč. dr. Denis Barić, pastoralni suradnik u župi sv. Marka evanđelista, zahvalio je u ime župljana zlatomisniku za njegovo predano svećeničko služenje u župi. Ponajprije je okupljenim vjernicima pročitao čestitku zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića, a potom je istaknuo da je zlatomisnik nakon Drugoga vatikanskog koncila itekako postao svjestan rada s vjernicima laicima, pa je u tom smislu krenuo s osnivanjem zajednica mladih „MI“, a pokrenuo je i List „MI“, u nimalo lakim vremenima za Crkvu. A za župnu zajednicu sv. Marka evanđelista na Gornjem gradu, nastavio je vlč. dr. Barić, od iznimne je važnosti što je vlč. Tolj krenuo u osnivanje pjevačkoga zbora „MI – Cantores sancti Marci“, koji je s vremenom prerastao u „Oratorijski zbor Cantores Sancti Marci“. U ime župljana, supružnici Miljenko i Ljiljana Košiček darovali su vlč. Tolju sliku župne crkve Sv. Marka na Gornjem gradu, rad akademske slikarice Zorice Turkalj, a Iva i Dora Burazin cvijeće i dio liturgijskih stvari potrebnih za slavljenje mise – ručni rad koji su za tu prigodu izradile sestre kćeri Božje ljubavi.

Euharistijsko slavlje uveličao je „Oratorijski zbor Cantores sancti Marci“, a radost euharistijskoga zajedništva nastavljena je u Gornjogradskoj gimnaziji koja ove godine proslavlja 410. obljetnicu od osnutka.

Za prigodu zlatne mise vlč. Tolja, tiskana je i knjiga „Jozo Mario Tolj. Zlatomisnik“ koju je napisao Mate Krajina, glavni urednik lista „MI“, a knjigu je vlč. Tolj darovao svim okupljenim uzvanicima zlatomisničkoga slavlja.

Vlč. Jozo Mario Tolj rođen je 1939. u Blatnici, župa Čerin, nedaleko od Čitluka. Za svećenika Hrvatske provincije sv. Jeronima franjevac konventualaca zaređen je 1976., nakon čega djeluje u Puli, u župi sv. Antuna Padovanskoga na Svetom Duhu u Zagrebu, a od 1980. inkardiniran je u Zagrebačku nadbiskupiju. Do 1986. bio je na službi u samostanu karmelićanki Božanskoga Srca Isusova, a u isto je vrijeme vodio Zajednicu „MI“ i obavljao dužnost glavnoga i odgovornoga urednika lista „MI“. Od 1986. na službi je župnoga vikara u župi sv. Marka na Gornjemu gradu, vodi Zajednicu „MI“ i obavlja dužnost odgovornoga urednika lista „MI“.

50. obljetnica svećeničkog ređenja dvojice salezijanaca

Rijeka, 2.7.2017. (IKA) - U nedjeljnom podnevnom misnom slavlju, 2. srpnja, u crkvi Marije Pomoćnice u Rijeci proslavila su 50. obljetnicu svećeničkog ređenja dvojica salezijanaca: Josip Ljubić i Žarko Kraljević. U koncelebraciji bilo je petnaestak svećenika, uglavnom iz Zagreba i Splita, na čelu s provincijalom don Pejom Orkićem. Vjernike, uzvanike i same slavljenike pozdravio je na početku mise ravnatelj riječke zajednice don Drago Detić, napomenuvši da su u koncelebraciji najstariji svećenik don Nikola Zubović i najmlađi, mladomisnik, don Danijel Dragičević. U propovijedi don Drago Detić istaknuo je uzvišeni poziv u svećeničku službu kojemu su se dvojica slavljenika spremno i velikodušno odazvali služeći brojnim generacijama mladih, osobito onih koji su generacijama prolazili kroz naše sjemenište, a u kojem su oni bili vrsni odgojitelji: don Žarko kao profesor fizike i kemije, a don Josip kao glazbenik, više slijedeći pastoralne aktivnosti. Istaknuo je i njihovu vjernost pozivu i milosti koja u njima doista nije bila uzaludna, jer su ispunili Isusovu želju povjerenu apostolima: da pođu odvažno, ne bojeći se poteškoća, da njega stave na prvo mjesto, da donose rod i rod njihov da ostane. Istaknuo je da je ta milost odlučujuća u svećeničkom i redovničkom pozivu, bez nje bismo se uplašili i ne bismo mogli učinkovito odgovoriti, tim više što smo svjesni kako velik i dragocjen dar primaju slabe glinene posude.

Na kraju misnog slavlja jubilarce je pozdravio župnik don Tunjo Blažević, naglasivši da je to slavlje cijele Salezijanske obitelji, pa je uz pozdrave braći, pozdrav uputio sestrama kćerima Marije Pomoćnice, Salezijancima suradnicima, bivšim učenicima, predstavnicima Pokreta salezijanske mladeži, te u ovoj zgodi pridruženim sestrama milosrdnicama. Pohvalio je zbor mladih koji je izvršno animirao liturgiju. Mladi su, podržani prokušanim glasovima iz župnog zbora, slavljenicima uputili svoju čestitku otpjevavši „Sotvori Gospodi mnogaja ljeta“, što je cijela crkva nagradila spontanom pljeskom. Gromoglasno je odjeknuo i svečani „Te Deum“ kao završna pjesma hvale Božjoj milosti. Zlatomisnicima su tada dvije župljanke uručile prigodne darove, a župnik je istaknuo velikodušnost don Ivana Kordića, župnika u župi sv. Antuna na Kantridi, koji je slavljenicima darovao zlatne misnice. Simbolične nagrade primili su i don Nikola Zubović kao i don Danijel Dragičević koji je već preuzeo službu kapelana u župi Marije Pomoćnice. Riječ je na samom kraju uzeo i provincijal don Pejo Orkić, te braći, vjericima i mladima zahvalio za svečano priređeno slavlje, a čestitajući svećarima, zahvalio im se za nesebično služenje u odgoju i pastoralu u kojemu su ostavili vidljive tragove posvuda gdje su djelovali i svaki na svoj način.

Usljedilo je bratsko druženje u blagovalištu salezijanske zajednice, gdje su u sjećanje prizvane brojne uspomene na salezijansko zajedništvo iz bogate prošlosti. Zanimljiv dio toga prisjećanja animirao je don Ivan Kordić slajdovima iz života i rada slavljenika, osobito don Žarka Kraljevića.

Biskup Uzinić blagoslovio obnovljenu crkvicu Gospe od Zaluga

Popovići, 2.7.2017. (IKA) - Dubrovački biskup Mate Uzinić na misnom slavlju u nedjelju 2. srpnja blagoslovio je obnovljenu crkvicu Pohođenja Blažene Djevice Marije, u narodu poznatije kao crkvica Gospe od Zaluga, u Popovićima u Konavlima. Na misi su koncelebrirali don Josip Mazarekić, dekan Konavoskoga dekanata i župnik župe Presvetog Trojstva Gruda, don Josip Barišić, župnik župe sv. Nikole Čilipi, i don Mato Karamatić, župnik župe sv. Nikole Cavtat. Okupio se i veliki broj Konavljana s obzirom da je to zavjetna crkvica svih konavoskih župa.

Na početku propovijedi biskup Uzinić srdačno je pozdravio sve okupljene vjernike te im čestitao blagdan Pohođenja BDM, koji se po novom kalendaru slavi 31. svibnja. Također im je čestitao uspješnu obnovu crkvice, ali i poručio kako su time pokazali da ista ona vjera koja je potaknula njihove pretke da na tom mjestu podignu crkvu živi u Konavlima i danas. Dodao je i kako je to znak služenja, kako u očuvanju vjere tako i kulture, koji tom obnovom predaju sadašnjoj i budućoj generaciji. Objasnio im je da je uz crkvu blagoslovio i puk jer su oni dio Crkve baš kao što je i svaki kamen dio ove crkvice. Biskup je rekao kako se na ovaj dan ipak slavi svetkovina Pohođenja BDM, te da BD Mariju kojoj je posvećena crkvica ne promatramo samo kao onu kojoj posvećujemo crkve već i kao dio žive Crkve, kao jednu od nas. Istaknuo je i kako postoje tri crkve. Nebeska proslavljena Crkva, Crkva u čistilištu i mi, putujuća Crkva. Kazao je i kako s obzirom da se na navedeni blagdan prisjećamo kako Marija hodi iz Nazareta prema svojoj rodici Elizabeti, da i mi danas promatramo Mariju kao putujuću Crkvu, kao dio nas. Ali i da je, prema sugeriranju Drugoga vatikanskog sabora, prepoznavamo kao Majku Crkve, te model na koji se Crkva ugledala. Upozorio je kako ne smijemo ostati Crkva koja se samo okuplja u crkvi kako bi susrela Boga, već da moramo izići i postati svjedoci Božje ljubavi, što je Marija učinila kad je poslala pomoći Elizabeti, nakon što je Bog u njoj postao Bog s nama. Istaknuo je i da onaj koga Bog dotakne ne može ostati nezainteresiran za druge, za potrebe svijeta i vremena u kojem živimo, ali i kako to možemo uspješno izvršiti ako dozvolimo Bogu da uđe u naš život, baš kao što su to napravili Isus i Marija.

„Ova obnova nije interes jednog pojedinca, nego cijele vaše zajednice, interes naše sadašnjosti i budućnosti.“ Na temelju tih riječi biskup im je poručio i kako su pozitivno odgovorili tom poslanju, ali kako je to ipak samo mali dio našega poslanja širenja Božje ljubavi. Kao prigodnu nit biskup je spomenuo kako je Marija predstavnicom Novog zavjeta, jer u sebi nosi evanđeosku novost, a Elizabeta, kojoj Marija ide ususret, predstavnicom Starog zavjeta i tradicije. „Kao i u obnovi ove crkve nova iskustva, nove spoznaje susrele su se sa starim vrijednostima koje je trebalo očuvati i zaštititi“. Na primjeru ove crkvice vjernicima je pojasnio i kako bi se trebali otvoriti tim novostima: „Da je ova crkva zahtijevala one stare materijale i način na koji su naši preci gradili ovu crkvu vrlo vjerojatno bi je teško obnovili. Morali smo upotrijebiti nova iskustva. Tako bi to trebali učiniti i kad je vjera u pitanju.“ Osvrnuo se i na spomenute datume blagdana i svetkovine Pohođenja BDM, 31. svibnja i 2. srpnja, te primijetio kako „nismo prihvatili“ promjene u kalendaru koje je donio Drugi vatikanski sabor. Zapitao se i je li to znak koji nam pokazuje koliko smo zapravo kao Crkva prihvatili otvaranje svijetu, novostima, te naglasio kako je to važno pitanje o kojem se treba razmišljati u biskupijskim vijećima, ali i o kojem bi trebali sami vjernici razmišljati. Razmišljati o tome kako odgovoriti izazovima trenutka, a pogotovo izazovu budućnosti.

Osvrnuvši se na neka prošla vremena biskup je kazao kako smo vjeru uspjeli očuvati zbog tradicije, jer nas je hvatao dišpet. „Tradicija je dobra kao dišpet, prkos. Ali danas nemamo neprijatelja, imamo različite ponude. Hoćemo li između tih različitih ponuda uspjati doista izabrati Isusa Krista i u njega, u vjeru u njega staviti sve svoje pouzdanje? To ovisi o tom koliko ćemo se doista na nov način s njime upoznati. Na Marijin način, dozvoljavajući mu, ne zato što su to činili moji preci nego zato što se on osobno meni osobno ponudio, da uđe u moj život i da ga promijeni. I da onda omogućiti da s njim u sebi izađem iz te svoje stvarnosti i krenem u susret svima onima kojima nas šalje. Odnosno, vratit ću se na onaj početak, da nas poveže međusobno u vjeri i ljubavi i kao živu Crkvu pošalje svijetu da budemo znak i svjedočanstvo one ljubavi kojom Bog ljubi sve ljude“, zaključio je mons. Uzinić.

Na kraju misnog slavlja dekan Mazarekić posebnu zahvalu uputio je Milu Klaiću koji je izradio kameni oltar, ali i župnom zboru župe Gruda koji je uvećao pjesmom ovo misno slavlje. Zaštitne radove, nakon godina brojnih oštećenja na crkvici Pohođenja Blažene Djevice Marije (Gospe od Zaluga) iz 17. stoljeća, proveli su 1998. godine Ministarstvo kulture RH i Konzervatorski odjel u Dubrovniku. Voditeljica radova bila je Zehra Laznibat. Građevinske radove izvodile su tvrtke Građevinar Quelin i Dom izgradnja. Restauratorski radovi na sanaciji zidnog oslika u svetištu crkve provedeni su 2014. godine, a 2016. radovi na restauraciji oltarne slike. Restauratorske radove provela je Umjetnička radionica Šarena jezera, a financiralo ih je Društvo prijatelja dubrovačke starine te Ministarstvo kulture RH. Unutrašnjost crkvice krasi zidno slikarstvo karakteristično za sakralne objekte iz 17. stoljeća.

Trideset i peti sjednice biskupa Zagrebačke crkvene pokrajine

Središnja tema sjednice bio je pastoral mladih

Marča, 3.7.2017. (IKA) - U Marči, nekadašnjemu sjedištu grkokatoličke Marčanske biskupije, u ponedjeljak 3. srpnja okupili su se biskupi Zagrebačke crkvene pokrajine, da bi pod predsjedanjem zagrebačkog nadbiskupa i metropolita kardinala Josipa Bozanića, održali trideset i petu sjednicu. Na početku je domaćin križevački vladika Nikola Kekić pozdravio kardinala i ostale biskupe: varaždinskog Josipa Mrzljaka, sisačkog Vladu Košića, bjelovarsko-križevačkoga Vjekoslava Huzjaka te zagrebačke pomoćne biskupe Ivana Šaška i Miju Gorskoga. U uvodnom govoru biskup Kekić ukratko je prikazao povijest nastanka Marčanske biskupije, i kasnijih događanja koja očituju trpljenja grkokatoličkih vjernika, dokinuće Marčanske i uspostavu Križevačke eparhije te djelovanje sve do danas, ističući važnost 'Marčanske unije' (1611.) i povijesnih zbivanja unutar tih četiristo godina, kao i važnost poznavanja toga tijeka za sadašnjost življenja katoličke crkvenosti u različitosti obreda. Biskupi su se pomolili u tamošnjoj kapeli Sv. Mihaela arkanđela te posebno preporučili Gospodinu vjernike Metropolije i Crkvu u hrvatskoj domovini.

Središnja tema sjednice bio je pastoral mladih, ne samo zbog toga što je u tijeku priprava za XV. opću redovitu Biskupsku sinodu o mladima, za što je objavljen pripremljeni dokument „Mladi, vjera i razlučivanje zvanja“, nego i zbog traženja novih pristupa u radu s mladima u nad/biskupijama Metropolije. Biskupi su razmotrili neke od naglasaka pape Franje i obilježja suvremenosti koja se tiču mladih i Crkve. Posebno su se zadržali na značajkama odnosa mladih prema vjeri, modalitetima ponude Isusa Krista za konkretnost življenja i na utjecaju vjere na život unutar društvenih i

kulturoloških pomaka u odnosu prema vrednotama, kao i na dimenziji crkvenosti. Primijećena je uključenost mladih u život Crkve s iznimnim plodovima, a vidljiva je potreba za većim osluškivanjem, za stvaranjem prostora kreativnosti i zauzetosti mladih u Crkvi. Posebno je važna duhovna blizina i praćenje mladih, kako bi se u vjerodostojnosti svjedočenja gradilo povjerenje. Istaknuta je važnost župe i potreba stvaranja prostora da mladi svoja traženja i susret s Bogom žive unutar župnih zajednica, te iz njih razvijaju nove inicijative koje dopiru i do onih koji Crkvu i Isusa Krista ne prepoznaju kao ponudu odgovora na svoja egzistencijalna pitanja, priopćeno je sa sjednice.

Varaždinci 328. put hodočastili Majci Božjoj Bistričkoj

Varaždin, 3.7.2017. (IKA) - Tristotinjak hodočasnika uputilo se u subotu 1. srpnja rano ujutro na 328. zavjetno hodočašće grada Varaždina Majci Božjoj Bistričkoj. Hodočašće je započelo u varaždinskoj katedrali Službom riječi koju je predvodio varaždinski biskup Josip Mrzljak. Uslijedio je hodočasnički blagoslov nakon kojeg su vjernici krenuli na put dugačak gotovo 50 kilometara. Popodne su se hodočasnici okupili na Vinskom Vrh u odakle su krenuli ulaznom procesijom u svetište Majke Božje Bistričke. „Naši stari su se zavjetovali, a mi kao što primamo i neka druga dobročinstva od naših starih, tako smo primili i duhovnost i vjeru. Zato je važno da to što su nam dali čuvamo i da znamo te običaje dalje prenijeti. Hodočašća su važna iskustva vjere“, rekao je biskup. „Hodočašće je ponuda, a mi smo se već po krštenju zavjetovali ići putem koji se zove Isus Krist. Ovdje ili na nekom drugom mjestu uvijek će biti onih koji će izvršavati svoj zavjet“, poručio je biskup Mrzljak. Organizator ovogodišnjeg hodočašća je župa svetog Nikole iz Varaždina. „Malo nas je manje bilo nego inače, ali mi koji smo vjerni - radosni smo“, rekao je župnik župe svetog Nikole preč. Stjepan Najman.

Prvi dan zavjetnog hodočašća završio je hodočasničkom misom na otvorenom te procesijom sa svijećama „Put svjetla“ na Kalvariji. U nedjelju 2. srpnja ujutro hodočascima pješacima pridružili su brojni vjernici koji su stigli biciklima, automobilima, vlakovima i autobusima. Križni put na kalvariji te središnje zavjetno euharistijsko slavlje nakon toga predvodio je biskup Mrzljak u zajedništvu s generalnim vikarom Varaždinske biskupije mons. Antunom Perčićem i s još 20-tak svećenika s područja Varaždina i okolnih župa. U svečanoj procesiji prije euharistijskog slavlja sudjelovali su predstavnici varaždinske gradske vlasti, kao i Zdrug katoličkih skauta Varaždinske biskupije.

U homiliji okupljenom mnoštvu u Crkvi na otvorenom bl. Alojzija Stepinca biskup Mrzljak rekao je da je zavjet obećanje Bogu „da ćemo mu nešto dati ili darovati“. Zavjet je slobodan i osobni čin. Cilj mu je proslaviti Boga kome se prinosi. Nije samo jednostavan čin, nego i slobodna volja da se on izvrši priznavajući Boga apsolutnim gospodarom svega. Zavjet je nešto duboko ukorijenjeno u duši religioznog čovjeka i zavjet poznaju gotovo sve religije na svijetu. Katolički vjernici grada Varaždina prije 328. godina učinili su zavjet da će svake godine hodočastiti u svetište Majke Božje Bistričke, ako ih Bog poštedi od smrtonosne bolesti kuge koja je tada harala svijetom. Možda bismo danas mogli reći i na neki način se ispričati 'kako su taj zavjet učinili naši preci i više nas ne obavezuje. Uostalom ne bojimo se više kuge, jer je medicina toliko napredovala i pobijedila je tu smrtonosnu bolest'. No, ta riječ kuga postala je sinonim za svako zlo koje ubija čovjeka. Kuga današnjeg čovjeka su različite ovisnosti koje ga uništavaju. Kuga je

droga, kocka, seksualna razularenost. Mogli bismo nabrajati mnoga zla našeg vremena. Prema tome, naš zavjet je suvremen“, rekao je biskup Mrzljak.

Istaknuo je da, „kao što smo od naših predaka baštinili mnogo lijepih stvari na području kulture i znanosti, tako baštinimo i njihovu vjeru i duhovnost. Na taj način iskazujemo naše poštovanje prema našim precima“.

„Zavjet je čin slobodne volje svakog pojedinca. Bog poziva, a čovjek se odaziva. Dakako da se može i ne odazvati, oglušiti se na Božji poziv, a može ga se i prezreti i odbaciti, dakako na svoju štetu. Povijest spasenja je povijest poziva Boga koji se nudi čovjeku kao vođa na njegovom vremenitom zemaljskom putovanju i koji ga vodi sigurnom cilju - vječnoj sreći i spasenju. Nije li to najveća težnja svakoga čovjeka i čitavog čovječanstva? Kako ostvariti sreću i blagostanje ovdje na zemlji i kako živjeti vječno? Tijekom povijesti bilo je mnogo pokušaja raznih vođa koji su željeli ljudima pokazati kako ostvariti tu težnju. Ljudi su često bili prevareni i vođeni posve krivim putem i završili u ljudskim katastrofama. Spomenimo samo totalitarne režime prošloga stoljeća: fašizam, nacizam i komunizam, kada su se pojedini vođe slavili poput nekog božanstva“, rekao je biskup okupljenom mnoštvu. Pjevanje tijekom zavjetne hodočasničke mise animirao je zbor župe svetog Nikole biskupa „Donum“.

Nakon nedjeljne mise, u poslijepodnevnim satima, u bazilici Majke Božje Bistričke bilo je euharistijsko klanjanje te nakon njega oprostajna procesija.

Započeo susret hrvatskih misionarki i misionara u Šibeniku

Šibenik, 3.7.2017. (IKA) - U Šibenskoj biskupiji je u nedjelju 2. srpnja započeo 29. susret hrvatskih misionarki i misionara. Dio misionara stigao je u tu biskupiju kako bi posjetili župe Knin, Vodice, Primošten, Rogoznicu, Njivice, Drniš i Gospu van Grada u Šibeniku.

Kninski vjernici dočekali su o. Tomislava Mesića, misionara u Tanzaniji i s. Adrianu Galić, buduću misionarku u DR Kongo. U svome svjedočenju o. Mesić istaknuo je „da smo svi mi misionari“. Oni koji su izvan domovine su naše ispružene ruke; a Papinska misijska djela su kao pupčana vrpca koja nas spaja. S. Agnezija, misionarka u Ruandi, provela je čitav dan Vodicama, gdje je na tri mise svjedočila o svome misijskom poslanju, a s. Eriku Dadić, misionarku koja već 43 godine djeluje DR Kongo, jedva su dočekali župljani Drniša čija je skupina vjeroučenika ove godine osvojila broncu na državnom natjecanju iz vjeronauka - Vjeronaučnoj olimpijadi o temi „Misijska djelatnost Crkve“. Misionarka na dalekim Salomonskim Otocima s. Ruža Raič bila je gošća župe Njivice. Svjedočila je o važnosti obiteljskog zajedništva i molitve i kako je važno imati tu svijest pripadnosti Crkvi. „Ja sam uz svoju majku upoznala Radosnu vijest i uz nju pratila sve o životu i radu misionara. Radosna vijest i molitva je ono što nas povezuje sa Crkvom u domovini i čini bližima premda smo daleko, a vas čini misionarima ovdje u domovini. Bez vaših molitava i vaše pomoći nama bi bilo nemoguće pomoći potrebnima. Nije važna veličina dara. Važna je ljubav koja nas uključuje u zajednički lanac dobrote“, posvjedočila je s. Ruža. Prvi dan susreta misionara završio je misom u župi Gospe van Grada u Šibeniku. Misu je predvodio misionar u Tanzaniji redovnik Družbe Duha Svetoga o. Tomislav Mesić koji je zajedno sa s. Adrianom Galić svjedočio o misijskom poslanju Crkve okupljenim vjernicima.

Posebno je bilo i u župama u Primoštenu i Rogoznici u kojima su gostovali vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj

Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj koji je i sam bio 18 godina misionar u Beninu, i s. Bogdana Markić koja već 12 godina djeluje u Ugandi. „Okupljeni ove godine na susretu misionara u Šibeniku, došli smo k vama, dragi vjernici da vam zahvalimo za ljubav prema navjesticima Radosne vijesti, prema našim misionarima. Isus nam je dao svoj život i ima ga uvijek i za druge. A tko će donijeti Isusov život drugima nego naši misionari. Oni su naša produžena ruka prema siromasima diljem svijeta. Pomozi im svojim molitvama i žrtvama“, istaknuo je vlč. Štefan. U propovijedi pozvao je sve vjernike neka njihov život bude uvijek „hoću“. Naši misionari daju čašu vode siromasima svijeta. Neka u njoj budu i naše kapi dobrote, pozvao je vlč. Štefan.

Svečano misno slavlje u ponedjeljak 3. srpnja u katedrali Sv. Jakova u Šibeniku predvodio je predsjednik Vijeća HBK za misije hvarsko-bračko-viški biskup Slobodan Štambuk. Koncelebrirali su šibenski biskup Tomislav Rogić, umirovljeni šibenski biskup Ante Ivas; nacionalni ravnatelji Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj vlč. Antun Štefan i u BiH mons. Luka Tunjić, biskupijski ravnatelji Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj te Bosni i Hercegovini te misionari pristigli na susret. Sve je pozdravio biskup Rogić, izrazivši osobitu radost što je Šibenska biskupija domaćin njihova ovogodišnjeg susreta, te nadu da će ovaj događaj pridonijeti rastu misijske svijesti u Hrvatskoj i BiH.

Pred kraj misnog slavlja vjernicima se obratio i don Tomislav Puljić, ravnatelj PMD-a za Šibensku biskupiju, predstavivši nazočne misionare i misionarke: don Antu Batarela, misionara u Tanzaniji; don Borisa Dabu, misionara u Zambiji; mons. Dragu Balvanovića, misionara u Peruu; fra Ivicu Vrbića, misionara u Boliviji; don Nikolu Sarića, misionara u Tanzaniji; don Danka Litrića, misionara u Ruandi; p. Tomislava Mesića, misionara u Tanzaniji; don Gabrijela Jukića, misionara u Zambiji; o. Tonya Jerončića, misionara u Antigvi i Barbudi; s. Eriku Dadić, misionarku u DR Kongo; s. Agneziju Bilić, misionarku u Ruandi; s. Martu Nikolić, misionarku na Salomonskim Otocima; s. Ružu Raič, misionarku na Salomonskim Otocima; s. Bogdanu Markić, misionarku u Ugandi; s. Zlatu Vrbić, misionarku u Čileu; s. Bernardinu Galić, misionarku u Rusiji; s. Maricu Jelić, misionarku na Madagaskaru i s. Adrianu Galić, buduću misionarku u DR Kongo.

U propovijedi biskup Rogić osvrnuo se na sv. Tomu apostola koji do danas postaje paradigma, simbol čovjeka koji se pita, čovjeka koji traži Boga, koji želi susret sa živim Bogom. „Vjerujem da to iskustvo ima svako duhovno zvanje, na ovaj ili onaj način. To iskustvo nosimo iz različitih razdoblja svoga života, vlastitog dozrijevanja u vjeri, zvanju, pozivu i predanju. O tom iskustvu traženja Boga, naši misionari sigurno će nam ovih dana posvjedočiti i iz jedne druge perspektive: njihovih iskustava u dalekim zemljama i različitim kulturama, kako ljudi ondje razmišljaju, propituju i traže Boga. Bez tog susreta nemoguće je pronaći životni smisao i prihvaćanje života sa svime što život nosi“, poručio je biskup Rogić.

„Gledajući misijsko djelovanje Crkve, koje je toliko široko i raznorodno, s uvijek novim izazovima i zadacima, potrebama i poslanjima, pitamo se što je zapravo najljepše u tom djelovanju? Možda se ne bih usudio ni postaviti ovo pitanje, da neki dan nisam pogledao jedan dokumentarni film o svetom papi Ivanu Pavlu II. Film je prikazivao njegova misijska putovanja, njegov utjecaj na cijele narode, a njegovi pohodi imali su tako veliki utjecaj na same tokove povijesti. U tom dokumentarcu nekoliko minuta bilo je posvećeno i atentatu koji je Papa preživio, čudom Božjim, Božjim prstom koji pomiče kazaljke povijesti. Dok se Ivan Pavao II. nalazio na liječenju i oporavku poslije atentata,

posjetio ga je jedan prelat i rekao Papi: Ne čini li Vam se da je Bog bio pomalo okrutan prema Vama kad je dopustio da se to dogodi. Papa Ivan Pavao II. odgovorio mu je da ovaj ne zna što govori i rečenicu koja daje odgovor na pitanje 'Što je najljepše u misijskom djelovanju': sv. Ivan Pavao II. odgovorio je: 'Nije li najljepše biti oruđe Božjeg djelovanja?' Biskup Rogić zaželio je da i susret misionara bude upravo to: „Otkrivanje kako možemo, u svom predanju, biti još više Bogu na raspolaganju i njemu predani postati oruđem Božjeg djelovanja“.

Okupljeni su goste izdaleka pozdravili pljeskom oduševljenja, a potom ih je vlč. Štefan podsjetio na značenje misionarskog djelovanja. „Naši misionari djeluju u zemljama gdje je stanovništvo vrlo siromašno, gdje ljudi, a osobito djeca, trpe od gladi i od raznih teških bolesti. Uz osnivanje novih kršćanskih zajednica i širenje vjere, misionari i misionarke svesrdno im pomažu gradnjom škola, ambulanti i bolnica, putova i bunara, kako bi im omogućili život dostojan čovjeka. Svjesni su da se humanitarni rad makar bio sjajno organiziran, ne može održati bez Boga. Zato misionari siromasima svijeta donose i blagoslov Božji. Bez svetaca i mučenika misionara svaki humanitarni rad ostaje nezavršen. Bez misionara Crkva ne može ići naprijed“, izjavio je nakon programa vlč. Štefan, istaknuvši da su svi vjernici za te Božje ljude pozvani moliti i pomoći im svojim materijalnim darovima.

Kardinal Erdo pohodio Nacionalno svetište sv. Josipa

Karlovac, 4.7.2017. (IKA) - Nacionalno svetište svetog Josipa u Karlovcu u utorak 4. srpnja pohodio je mađarski kardinal Peter Erdo, ostrogonsko-budimpeštanski nadbiskup te primas Mađarske, s još desetericom mađarskih svećenika i njihovim voditeljem preč. Anđelkom Katanecom, povjerenikom za pastoral migranata i turista Zagrebačke nadbiskupije. Kardinal Erdo predsjednik je Mađarske biskupske konferencije i Vijeća europskih biskupskih konferencija, a trenutačno je glavni relator kardinal za Biskupske sinode u Rimu. Hodočasnike je dočekao dr. Vlado Mikšić, supsidijar u svetištu. Predstavio im je povijest svetišta, upoznao ih s događanjima proteklih godina, a posebno s Godinom svetog Josipa i samim likom zaštitnika Hrvatske, te njegovim štovanjem i čašćenjem kroz Veliku pobožnost i svetkovine njemu posvećene. Kao ljubitelj umjetnosti dr. Mikšić istaknuo je i umjetničke vrijednosti koje krase svetište, između ostalog poznat kip svetoga Josipa, te umjetničke slike u Kapeli hrvatskih mučenika. Zatim su mađarski hodočasnici otpjevali zahvalnu pjesmu u podnožju kipa svetog Josipa, a kardinal je molio za Euharistijski kongres koji se treba održati 2020. godine, te ispisanu molitvu položio u podnožje kipa.

Nakon toga zajedno s domaćinom hodočasnici su pogledali izložbu „1912“ i „Zvon Dubovačkih zvona“ u galeriji „Martin Borković“, te se zatim okrijepili u pastoralnom centru. Dr. Mikšić darovao je kardinalu repliku kipa svetoga Josipa i svijeću s logom Godine svetoga Josipa. Kardinal je tu prigodu iskoristio kako bi se još više upoznao s pastoralnim aktivnostima svetišta, a tom prigodom dr. Mikšić prenio je kardinalu pozdrave mons. Antuna Sente ml., rektora svetišta, koji je odsutan zbog službenih obaveza.

Posljednja stanica bio je Stari grad Dubovac koji se nalazi na brdu iznad svetišta. Ondje je dr. Mikšić ukratko iznio zanimljivosti o starome gradu, pokazao izložbu „Majstor od Zadobarja“ izloženu u prostorima starog grada, a u čijem ostvarenju je i sam sudjelovao, te im s branič kule pokazao ljepote grada Karlovca.

Crkva u Hrvata

Gerardovo 2017.

Sombor, 24.6.2017. (IKA) – Dan sluge Božjega o. Gerarda Tome Stantića svečano je proslavljen i ove godine, 24. lipnja, u somborskom karmelićanskom samostanu. Slavlju je prethodila šestodnevna duhovna priprava od 17. do 22. lipnja. Svaku večer bilo je klanjanje od 18 do 18.30 sati a potom misa i prigodna propovijed te molitva na grobu sl. B. o. Gerarda Tome Stantića za njegovo proglašenje blaženim i svetim te za uslišanje molitva koje vjernici danomice upućuju Bogu po njegovu zagovoru. Duhovnu pripravu predvodio je o. Mato Miloš, vicepostulator kauze o. Gerarda. Na duhovnoj obnovi sudjelovao je velik broj vjernika a sve je prenosila i Radio Marija Srbije. Svečana proslava na hrvatskom jeziku bila je u subotu 24. lipnja. Hodočasnici iz raznih gradova i sela Subotičke biskupije počeli su stizati u prostranu karmelićansku crkvu i svi su se najprije zadržali na grobu o. Gerarda. Uslijedilo je euharistijsko klanjanje koje je predvodio o. Mato Miloš, uz prigodne misli o. Gerarda o Euharistiji jer je okvirna tema ovogodišnjeg Gerardova bila upravo Euharistija o kojoj je o. Gerard u svojim spisima ostavio brojne zanimljive i duboko teološke i mistične zapise. Prigodne euharistijske pjesme hodočasnici su pjevali uz orguljsku pratnju mr. Ervina Čelikovića.

Slijedila je dodjela nagrada za najbolje radove djece koja pohađaju vjeronauk u školi. Naime, Karmelićanski samostan u Somboru, Vicepostulatura sluge Božjega o. Tome Gerarda Stantića i Katehetski ured raspisali su za prošlu školsku godinu likovni natječaj o temi: Euharistija. Vjeroučenicima su crtali radove u raznim likovnim tehnikama i pokazali koliko poznaju i vole Euharistiju, koliko mole, slave i žive svetu pričest. Na natječaj je pristiglo više od 700 radova djece hrvatskoga i mađarskoga jezičnoga područja iz Subotice, Sombora, Novog Sada, Đurđina, Male Bosne, Palića, Selenče, Plavne, Sontje, Bikova i Vajske. Izvješće o natječaju napisala je i pročitala vjeroučiteljica Zorica Svirčev. Ona je ujedno i pročitala imena nagrađenih vjeroučenika. Povjerenstvo je dodijelilo četrdeset i pet pojedinačnih nagrada i dvije grupne nagrade vjeroučenicima iz Subotice i Sombora te tri posebne nagrade. Posebna nagrada je putovanje u Zagreb i karmelićanski samostan u Remetama gdje se nalazi i sjedište Hrvatske karmelske provincije. Tu nagradu osvojili su Milica Hajnal, 4. razred iz Sombora, Nina Trusina, 1. razred, iz Selenče i Lea Vojnić, 3. razred iz Subotice. Sve nagrade prisutnoj djeci uručila je prof. Katarina Čeliković, koordinatorka tima vjeroučitelja i vjeroučiteljica te voditeljica natječaja. Neki od najboljih radova bili su izloženi u karmelićanskoj crkvi u vrijeme proslave Gerardova 2017. godine.

Poslije dodjela nagrada bio je prigodni program za djecu. Pjevanje je predvodio dječji zbor iz župe sv. Lovre u Sontju pod ravnanjem vjeroučiteljice Emine Krstin Lukić a na klavijaturi je svirala Kladija Lukić. Igrokaz „Sunce moje duše“, koji je prema riječima o. Gerarda sastavila Katarina Čeliković, izvela su djeca katedralne župe, a pripremile su ih Katarina Čeliković i vjeroučiteljica Nevena Gabrić. Rekvizite za igrokaz izradila je vjeroučiteljica Emina Kujundžić.

Svečanu misu o 61. obljetnici smrti o. Gerarda predvodio je subotički biskup Ivan Penzeš s petnaestak svećenika, koji su hodočastili sa svojim vjernicima. Propovijedao je preč. Franjo Ivanković, tavanakutički župnik i dekan, među ostalim istaknuvši: „O. Gerard je posebno naglašavao Božju blizinu ljudima na tjelesan, tj. opipljiv način. Zato se zauzimao za

časćenje Djeteta Isusa i uveo je praksu da se svakog 25. u mjesecu časti Mali Isus. Za slavlje ovog događaja se osobno dugo pripremao i u svojim zapisima je sam posvjedočio da je imao prije mise mistična iskustva. On to ne pripisuje svojim zaslugama već Božjoj dobroti. Po preporuci pape Pija X. o. Gerard propagira svakodnevnu ili čestu svetu pričest. O. Gerard ističe da je Euharistija ona koja nas najsnažnije međusobno povezuje i zato on želi grliti svakog snagom Krista. Da bi to mogao potreban mu je izvor koji nalazi u Euharistiji. Za Gerarda je Euharistija izvor snage za osobni život i izvor snage za jačanje Crkve. Za njega je jedna kap Kristove krvi kao more. O. Gerard naglašava da je Isus med, a on želi biti pčela koja taj med raznosi dušama koje su mu povjerene. Gerard je slaveći Euharistijsku žrtvu više puta doživio mistična iskustva. Za njega je mistika ono što su Isus i Marija mislili. Za Gerarda su duše skupe kao Isusov život. Jedna od njegovih poznatih izreka je: „Ljubavi nam daj pa se za nas ne staraj“.

Štovatelji o. Gerarda, različite dobi, aktivno su sudjelovali u euharistijskom slavlju čitanjem Božje riječi, moleći Molitve vjernika te u prinosu darova, među kojima su, uz euharistijske darove, bili i najbolji dječji likovni radovi. Pjevanje je predvodio katedralni zbor „Albe Vidaković“ pod ravnanjem Miroslava Stantića uz orguljsku pratnju Kornelija Vizina. Cijelim slavljem ravnao je o. Mato Miloš, vicepostulator. Vicepostulatura o. Gerarda, somborski karmelićanski samostan i vjernici Sombora priredili su u samostanskom dvorištu „agape“ za sve sudionike Gerardova 2017. i posebnu zabavu za djecu.

Slično slavlje, dan ranije, bilo je i na mađarskom jeziku. Misu je predvodio biskup Penzeš u zajedništvu sa svećenicima koji promiču kauzu o. Gerarda. Propovijedao je vlč. Robert Utcai, čantavirski župnik. Vjeroučiteljica Erzsebet Polhe animirala je nagradni natječaj za djecu za mađarsko jezično područje i priredila s timom vjeroučitelja i djecom prigodni program prije mise. I vjeroučenicima Mađarima također su uručene prigodne nagrade.

Proslava sv. Ive u Podmilačju

Podmilačje, 24.6.2017. (IKA/FIA) - U nazočnosti desetaka tisuća vjernika svečano je proslavljena svetkovina sv. Ive Krstitelja u njegovu svetištu u Podmilačju. Misu uočnicu 23. lipnja već tradicionalno predvodio je nadbiskup metropolit vrhbosanski kardinal Vinko Puljić. Na misi je, uz brojne svećenike i Božji narod, sudjelovao i fra Jozo Marinčić, provincijal Franjevačke provincije Bosne Srebrene, koji je zajedno s fra Filipom Karadžom, upraviteljem svetišta, pozdravio sve okupljene.

Kardinal Puljić u propovijedi ohrabrio je okupljeni puk i pozvao na čuvanje svetosti braka, temeljnoga gnijezda koje čovjeka odgaja u vjeri svjedočanstvom vlastitog života. Uputio je riječi ohrabrenja i pozvao na molitvu i žrtvu. Nakon večernje mise obavljena je pobožnost Put križa na brdo Grabež iznad svetišta, a onda i meditativni program uz blagoslov ivanjske vatre ispred vanjskog oltara.

Na samu svetkovinu sv. Ive središnju hodočasničku misu predvodio je fra Pavo Filipović, voditelj HKM u Aachenu u Njemačkoj. U propovijedi pozvao je okupljene da u današnjem vremenu depresije i beznađa šire kršćansku nadu u pobjedu dobra nad zlom i radost što pripadamo Isusu Kristu.

Doktorirala Vikica Vujica

Rim, 28.6.2017. (IKA) - Na Papinskom sveučilištu Gregoriana na fakultetu Misiologije u srijedu 28. lipnja doktorsku disertaciju obranila je Vikica Vujica, pročelnica Ureda za brak i obitelj Dubrovačke biskupije. Tema disertacije je *Misticismo per il dialogo interreligioso: Una proposta attraverso gli studi di Raimon Panikkar e Thomas Merton*. (Misticizam za međureligijski dijalog: prijedlog kroz studij Raimona Panikkara i Thomasa Mertona). U komisiji pred kojom je Vujica obranila temu bili su su prof. dr. Rosalba Manes, predsjednica komisije, prof. dr. Bryan Lobo, DI, mentor i prof. dr. Adam Wolanin, DI, korelator. Uz rodbinu i prijatelje obrani doktorata nazočio je i prof. dr. Milan Žust, DI, dekan fakulteta Misiologije. Doktorski rad podijeljen je u tri dijela odnosno u šest poglavlja.

Prvi dio se sastoji od dva poglavlja: Misticizam: fenomenološki pristup (I. poglavlje) i Istočni i Zapadni misticizam: opće odrednice (II. poglavlje). Ta dva poglavlja bazirajući se na studiju velikih fenomenologa religije i religijskog iskustva imala su zadaću predstaviti pitanje misticizma te kako se ovaj fenomen razvijao u određenim religijama, te je li misticizam fenomen koji se veže samo uz određenu vrstu religije ili je transverzalan i prisutan također izvan religija. Zahvaljujući studiju velikih psihologa religije i naravno fenomenolozima došlo se do zaključka kako je misticizam nešto što ne možemo vezati uz jednu određenu religiju i kulturu nego možemo govoriti o različitim misticizmima koji su uvijek posljedica jednog „interventa“ izvana, ali su različiti zbog kulturalnog konteksta u kojem se razvijaju. Samim tim se može reći kako nitko, nijedna religija, nema monopol nad ovim fenomenom.

Drugi dio rada čine tri poglavlja: Misticizam kod Raimona Panikkara (III. poglavlje), Misticizam u Thomasa Mertona (IV. poglavlje) i Usporedba Panikkarova i Mertonova misticizma (V. poglavlje). To je središnji dio radnje. Treće poglavlje donosi studij djela Raimona Panikkara. Neophodno je istaknuti kako je ovaj autor živio 92 godine i iza njega su ostala brojna djela, članci, konferencije. Kroz studij njegovih djela željelo se vidjeti kako se razvijao njegov tzv. „intrareligijski put“ jer od samog početka svoga djelovanja autor je pokazao veliki interes za komparativni studij religija posebice kršćanstva i hinduizma. Ovdje je nužno spomenuti kako je on dijete Španjolke katolkinje i Indijca hindua te je na neki način upravo njegovo porijeklo obilježilo njegov akademski put. To se posebice ističe u jednoj njegovoj izjavi kada kaže „zašto bih se ja morao odreći moga indijskog/hinduskog podrijetla ako se Petar, Pavao, Ivan, Jakov ... nisu morali odreći svoga židovskog“. Ono što je karakteristično za Panikkara jest da često koristi indijske/hinduističke koncepte kako bi pojasnio neke kršćanske istine. Poglavlje je podijeljeno u tri koncentrična kruga koji se okreću oko autorova života: prvi krug je nazvan rimsko-indijska faza; drugi krug je američka faza – s uplivima Indije; i treći krug govori o povratku u Europu i povlačenju u osamu. Autor, premda je dijecezanski svećenik, u jednom trenutku života otkriva svoju monašku dimenziju. I ovo je pod utjecajem hinduizma posebice ako se uzmu u obzir četiri stadija ljudskoga života koji su poznati u hinduizmu, a posljednji stadij upravo koincidira sa zreloom dobi koja traži od čovjeka povlačenje u osamu i meditiranje nad svojim djelima.

Osim što studij Panikkarovih djela pokazuje veliki interes za komparativni studij religija, ogromnu pozornost autor stavlja na pitanje susreta među religijama koje nije samo teoretsko nego koje proizlazi iz iskustva. Upravo stoga govori o „intrareligijskom dijalogu“ koji prije svega treba započeti

duboko u osobnoj intimnosti. Za njega je dijalog prije svega jedna odluka, jedan stil života pa tek onda susret s drugima. S druge strane autor ističe kako je za kršćane dijalog nešto najprirodnije jer Bog stvara dijalogizirajući, iz šutnje nastaje Riječ/Logos (Krist), a samim tim možemo kazati da je naša kompletna religija jedan dijalog ili s Bogom ili čovjeka s čovjekom i s Bogom. Za Panikkara mistika je iskustvo Života. On smatra da je svaki čovjek potencijalni mistik samo je pitanje koliko se želi otvoriti toj realnosti. Naime mistika o kojoj on govori je mistika svakodnevice, odnosno „naš pristup životu i stvarima koje nas okružuju“. Kao jedan od prijedloga njegova misticizma, a koji se može staviti kao ponudu za XXI. stoljeće, isplivava pitanje kristofanije, kozmoteandrizma, šutnje, pitanje vjere i vjeroispovijedanja, kristofanije kao načina kenoze i na kraju „integralno iskustvo života“. Sve ovo su teme kojima se autor bavi kako bi pokazao da misticizam/mistika nisu samo izvanredna iskustva koja pojedinac može imati.

Četvrto poglavlje disertacije govori o misticizmu kod Thomasa Mertona. U klasičnom kršćanskom smislu kada se govori o misticizmu Merton je osoba koja ima predispoziciju za jedno „izvanredno“ iskustvo s obzirom da je kontemplativni redovnik. Kroz studij njegovih djela se upravo i vidi jedna crta koja je obilježena temama koje su vlastite kontemplativnom načinu života. Njegova prva djela su karakteristična po tome jer se bave duhovnim pitanjima. Tek nekih posljednjih desetak godina svoga života okreće se socijalnim i međureligijskim temama. Početkom šezdesetih godina koje su obilježene velikim krizama Merton se počinje baviti pitanjima vjere i otpora, pitanjem mira u postkršćanskoj eri, te pitanjima monaškog dijaloga. Otkrivajući Istok i istočne religije otkriva i veliku mogućnost dijaloga sa sebi sličnima, tj. s budističkim monasima. Zanimljivo je da je Merton dijete koje nosi tragove interkulturalnog braka dvoje umjetnika koji nisu prakticirali nikakvu religiju. Mama mu je bila Amerikanka, otac Novozelčanin, a on je rođen u Francuskoj. Nakon smrti roditelja on i brat žive kod majčinih roditelja koji su se kulturalno osjećali pripadnicima neke od protestantskih sljedbi. U petom poglavlju svog rada Vujica donosi sučeljavanje mistika ovih dvaju autora, Panikkara i Mertona, težeći pokazati kako, premda su imali različite pristupe, u različitim fazama života dolaze do sličnih tema prije svega tema kao što su šutnja, odricanje (rinunzia), mir.

Treći dio rada ima jedno poglavlje: Misticizam, dijalog i poslanje (misija) Crkve (VI. poglavlje). Ovo poglavlje posvećeno je dokumentima crkvenog učiteljstva, a u njemu se željelo pokazati da autori, premda su katkad kritizirani zbog svojih stavova, u svojim pozicijama ne odstupaju od službenog nauka Crkve. U radu autorica zaključuje, s obzirom da je mistika fenomen vlastit svim velikim religijama te da mistika nisu samo određeni „izvanredni“ fenomeni, da je mistika jedan od putova međureligijskog dijaloga kojega su Panikkar i Merton slijedili, te da je duhovni dijalog (dijalog religijskog iskustva) jedan od putova dijaloga o čemu govori i Učiteljstvo Crkve. Činjenica da je to malo „izazovni način“ ne znači da je zato nemoguć. Vikica Vujica rođena je u Kaknju 1977. godine, stalno je nastanjena u Brestovskom (Kiseljak), gdje je završila osnovnu školu. Srednju školu završila je u Kiseljaku 1995. godine, a školske 1996./97. godine upisala je studij teologije na Visokoj teološkoj školi u Sarajevu. Nakon završetka teologije 2002. godine počela je raditi u Katoličkom tjedniku i Srednjoj školi u Kiseljaku. Akademске 2004./05. odlazi na studij u Rim, 2007. završava licencijat iz misiologije koji je bio veoma dobro ocijenjen i predložen za publikaciju, te je objavljen 2008. godine u izdavačkoj kući Valter Casini

editori (Rim) u filozofskom nizu kojega je uređivao talijanski filozof Ganni Vattimo. Akademске 2008./09. upisuje doktorski studij na Papinskom učilištu Gregoriana. Godine 2011. se vraća u Sarajevo i radi na Katoličkom bogoslovnom fakultetu kao asistentica na katedri Fundamentalne teologije. U Dubrovnik dolazi 2016. godine i zaposlena je u Dubrovačkoj biskupiji kao pročelnica Ureda za brak i obitelj.

Kardinal Puljić zaredio šestoricu đakona za svećenike

Sarajevo, 29.6.2017. (IKA/KTA) – U srijedu 29. lipnja, na svetkovinu sv. Petra i Pavla, tijekom svečanog misnog slavlja u katedrali Presvetog Srca Isusova u Sarajevu vrhbosanski nadbiskup kardinal Vinko Puljić zaredio je šestoricu đakona za svećenike: za Vrhbosansku nadbiskupiju Antu Vrhovca i petoricu za Franjevačku provinciju Bosnu Srebrenu: fra Gorana Barešića, fra Emanuela Josića, fra Juru Šekeriju, fra Želimira Gogića i fra Darija Džigumovića.

Rektor Vrhbosanskoga bogoslovnog sjemeništa preč. Josip Knežević i meštar Franjevačke bogoslovije fra Danijel Nikolić predstavili su kandidate za svećeničko ređenje. Osvrćući se na svetkovinu, kardinal Puljić u propovijedi je potaknuo nazočne da mole za papu Franju, „današnjeg Petra“, kao i za sve evangelizatore, posebno one u misijama, koji predstavljaju sv. Pavla, „najvećeg misionara“. Posvijestio je ređenima da danas u Crkvi i za Crkvu preuzimaju vršenje poslanja „navjesticima vječnog života“. „Bit ćete uvjerljivi ako ta riječ Božja u vama pusti korijenje i budete govorili istim takvim uvjerenjem. Tada ćete moći druge uvjeriti. Ako budete samo naučeno govorili, to će odnijeti vjetar... Zato vam želim na poseban način tu svećeničku službu staviti na srce. Neumorno navješćujte, ali navješćujte iz proživljenog otajstva koje u sebi nosite!“ Kardinal je zatim govorio o podjeli sakramenata. „To je najveće povjerenje koje Bog daje čovjeku, najveća svetinja na zemlji - euharistija i ispovijed. Shvatite, to činite u ime Krista i nikad ne zaboravite da njega predstavljate“, naglasio je kardinal Puljić te ih potom upozorio da ih ne čekaju lagodna vremena, ali i ohrabrio da nikad ne odustaju misleći da su sami „jer je Bog uvijek s nama“.

Obraćajući se okupljenim misnicima, potaknuo ih je da na mlade svećeničke kandidate ne prenose svoje frustracije već da mole za njih kako bi se ostvarili u svom poslanju te da im budu istinska braća. „Prihvatite ih kao iskrene suputnike i suradnike i pokažite im pravi primjer kako se voli Krista, kako se voli Crkva i kako se žrtvuje za taj narod“, riječi su kardinala Puljića koji je na kraju uputio poticaj da, poput svojih predaka, danas budemo vrijedni nasljednici i potomci „radnih djedova i pradjedova koji su znali sve podnositi, vjeroni, postojani i odani“. „Zato želim i današnju generaciju u ovom vremenu ohrabriti da hodimo tim putem, Isusovim putem“, kazao je kardinal Puljić, istaknuvši da je „sramota podnositi, a od križa bježati“ jer je taj križ „sadržaj života“.

Nakon propovijedi uslijedio je obred ređenja. Na kraju mise kardinal Puljić čestitao je svećenicima koji slave srebrni jubilej misništva i podijelio prigodne uspomene. Prije nego što je podijelio svečani blagoslov, kardinal Puljić i svi nazočni primili su blagoslov šestorice mladomisnika kojima se pridružio i nedavno zaređeni svećenik Mostarsko-duvanjske biskupije don Marin Krešić. Na misi je pjevao zbor bogoslova Vrhbosanskoga bogoslovnog sjemeništa „Stjepan Hadrović“ pod ravnanjem vlč. Marka Stanušića. Po završetku euharistijskog slavlja nastavljeno je druženje oko obiteljskog stola u dvjema bogoslovijama.

Konferencija o budućnosti kršćana u Iraku

Strasbourg, 30.6.2017. (IKA) – Hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir suorganizirala je konferenciju „Budućnost kršćana u Iraku“ održanu u Europskom parlamentu u Bruxellesu od 28. do 30. lipnja koju je inicirao potpredsjednik skupine prijateljstva Kaldejci/Sirjaci/Asirci, švedski zastupnik Lars Adaktusson (EPP) uz podršku zastupnika Branislava Škripeka (ECR), Tunne Kelama (EPP), Anne Zaborske (EPP), Michele Alliot-Marie (EPP), Javiera Narta (ALDE), Györgya Hölvenyija (EPP).

Na konferenciji su sudjelovali predstavnici različitih stranaka, parlamenata, iračkih kršćana, različitih Crkava, među kojima su bili patrijarh Antiohije Ignatius Youssef III. Younnan, patrijarh Antiohije i cijelog Istoka iz Sirijske pravoslavne Crkve Ignatius Aphrem II., te katolički nadbiskup Mosula Yohanna Petros Mouche.

Kršćani u Iraku su proganjani i diskriminirani na razne načine već godinama, njihova pozicija u društvu je izrazito teška, a činjenica da su ih iračke vlasti iznevjerile kada im je zaštita i pomoć bila najpotrebnija puno govori o njihovu stavu spram kršćana.

Petir je u izlaganju upozorila na poražavajuće brojke koje govore same za sebe. Od procijenjenih 1,2 milijuna kršćana u Iraku prije desetak godina, njihov se broj danas smanjio na 150 tisuća. „Situacija je više nego zabrinjavajuća i moramo djelovati. I to odmah“, rekla je Petir. Ninivska ravnica, Tal Afar i Sindžar te šira regija domovina je kršćana (Kaldejci/Sirjaci/Asirci), jezida, sunitskih i šijitskih Arapa, Kurda, Šabaka, Turkmena, jarsanaca, Sabejaca-Mandejaca i drugih, koji su stoljećima ondje živjeli u duhu općeg pluralizma, stabilnosti i suradnje među zajednicama unatoč razdobljima vanjskog nasilja i progona, sve do početka ovog stoljeća kada je 2014. ISIS/Daiš zauzeo velik dio te regije. Petir smatra kako je omogućavanje sigurnosti Ninivske ravnice teška, ali nužno potrebna zadaća jer samo osiguranjem sigurnosti, stabilnosti i mira, iračko se stanovništvo, a osobito kršćani mogu vratiti svojim kućama i iznova izgraditi svoje živote.

Petir je rekla kako je „ova regija povijesno, biblijski i geografski dom kršćana. Naš bi cilj uvijek trebao biti vraćanje korijenima, izgradnja Ninive kakva je nekad bila i omogućavanje iračkim kršćanima, koji to žele, povratak kućama u njihova sela u Ninivskoj ravnici u kojoj su stoljećima obitavali dostojanstveno i sigurno“.

Naglasila je kako moramo biti zagovornici jednakih prava za sve iračke državljanke, a posebno zaštititi vjerske manjine koje su izrazito ugrožene. „Njihova reintegracija moguća je samo ako im je osiguran pravedan položaj u iračkom društvu pri čemu je najvažniji čimbenik veća uključenost, osobito u procesima upravljanja“.

Podsjetila je kako kršćani nikad nisu bili izolirana zajednica, već suprotno. „Nositelji smo dobre vijesti, navještenja i to je temeljna vrijednost duboko usađena u naša tijela i duše. Stoga se aktivno sudjelovanje u svim sferama društva podrazumijeva za kršćane“, rekla je Petir.

Koraci koje je potrebno poduzeti kako bi se obnovila zemlja i vratila stabilnost su mnogi, a oni su posebno teški jer se osim obnove uništenih kuća i infrastrukture poput primjerice škola, mora prije svega vratiti povjerenje u mogućnost života u Iraku za iračke kršćane, smatra Petir.

Konferencija je zaključena potpisivanjem „Briselskoga dokumenta“ u petak 30. lipnja a potpisale su ga nazočne političke stranke iz Iraka. Njime se izražava zajedničko mišljenje o rekonstrukciji, pravu na povratak, pomirenju, sigurnosti i mogućnosti formiranja posebnog pravnog dijela Iraka na području Ninivske ravnice.

„Djeca u Dužijanci“

Subotica, 2.7.2017. (IKA) - U sklopu Dužijance 2017. održana je 1. i 2. srpnja u organizaciji HKC „Bunjevačko kolo“ po deseti put manifestacija „Djeca u Dužijanci“. U subotu 1. srpnja održane su dječje igre zabavno-edukacijskog karaktera o temi upoznavanja s običajem Dužijance. U igrama, koje su bile natjecateljskog karaktera, sudjelovala su djeca iz četiri osnovne škole. Djeca koja nisu sudjelovala u natjecanju sudjelovala su u likovnoj radionici.

U sklopu programa nastupile su i najmlađa i srednja folklorna skupina HKC „Bunjevačko kolo“ kao i dječja folklorna skupina „Preporod“ iz Dugog sela. Program, zbog kiše, nije mogao biti održan na Gradskom trgu nego u prostorijama Centra. U poslijepodnevnim satima druženje djece nastavljeno je koncertom Dušana Svilara u okviru kojega je mons. Stjepan Beretić, brojnoj publici predstavio katedralnog malog bandaša i bandašicu Martina Vukova i Martinu Dulić.

Središnji dio manifestacije „Djeca u Dužijanci“ održan je u nedjelju 2. srpnja. Djeca su svečanom misom zahvalila Bogu za ovogodišnju žetvu i kruh svagdašnji. Misu je predvodio mons. Stjepan Beretić, katedralni župnik, u zajedništvu s mons. Andrijom Anišićem, predsjednikom Udruge bunjevačkih Hrvata „Dužijanica“ i vlč. Lazarom Novakovićem. Među djecom u narodnoj nošnji, osim malih folklorša, bili su i oni najmanji iz dva subotička vrtića koji nose ime Bl. Marije Petković – „Sunčica“ i „Biser“ sa svojim odgojiteljima i odgojiteljicama.

U propovijedi mons. Beretić među ostalim je rekao: Danas zahvaljujemo Bogu za naše žeteoce i za sve koji su radili na njivi... Pogledajte klas žita. Koliko u njemu ima zrnja. Ako zrno ostavimo na policu, ostat će kao mrtvo, a ako ga na jesen naši ratari posiju, ono će izgledati kao da trune, a onda će iz svakoga zrna nastati veliki klas... Što da učinimo za vječni život. Samo to, da budemo dobri jedni prema drugima, jer Isus kaže: „Tko napoji jednoga od ovih najmanjih samo čašom hladne vode zato što je moj učenik, zaista, kažem vam, neće mu propasti plaća“. Danas zahvaljujemo za zrnje žita s naših njiva, jer je zrno života. Kad đak uči, izgleda nepomičan, a ipak on raste u znanju. Dok mladi radnik uči od starijeg radnika, kao da je nepomičan. Ali on uči. I jednoga dana će iz male djevojčice nastati velika učiteljica. Iz malog dječaka veliki automehaničar. Netko će postati liječnik, inženjer, svećenik. Zato se isplati učiti. Isplati se seljaku sijati, i sabirati pšenicu sa svoje njive. Svima želim marljiv rad i svakome, da izabere životni poziv u kojem će biti sretan i ponosan Isusov učenik.

Poslije mise bila je procesija s Presvetim a poslije svečanog euharistijskog blagoslova u parku pred katedralom razvilo se kolo, ono najslade, dječje.

Manifestacija djeca u Dužijanci završila je svečanim zajedničkim ručkom djece i odraslih. Manifestaciju su svojim nazočnošću podržali predstavnici grada Subotice dopredsjednikom skupštine Grada te Hrvatskog nacionalnog vijeća, Generalnog konzulata Republike Hrvatske u Subotici, Zavoda za kulturu vojvođanskih Hrvata, Hrvatske čitaonice, UBH „Dužijanica“, Katoličkog društva „Ivan Antunović“, Dječje ustanove „Naša radost“ i drugi.

London: Misa za Domovinu i 20. obljetnica svećeničkog služenja fra Ljubomira Šimunovića

London, 3.7.2017. (IKA) - U londonskoj crkvi Presvetoga Srca misu za Domovinu u nedjelju 2. srpnja predslavio je fra Ljubomir Šimunović, voditelj HKM London u zajedništvu s fra Josipom Cvitkovićem, misionarom na službi u Kustodiji Svete zemlje u Jeruzalemu vlč. Davidom J. Irwinom, biskupskim vikarom i koordinatorom za etničke zajednice triju londonskih biskupija, i vlč. Johnom Scottom, kapelanom Westminsterске katedrale.

Fra Ljubomir je u propovijedi između ostaloga rekao kako slavljenje mise za Domovinu prigoda za davanje slave Bogu na daru države i molitvu kako bi prema riječima sv. Pavla provodili miran i spokojan život. Ove je godine ujedno i spomen na 25 godina međunarodnog priznanja kao i uspostave diplomatskih odnosa Republike Hrvatske i Ujedinjenog Kraljevstva. U propovijedi fra Ljubomir je govorio o isplativosti činjenja dobra, milosti novog početka i križu kao pobjednom znaku Isusa Krista Uskrsnuloga i Jedinoga Gospodina.

Mišo Marlais, povjerenik Hrvatske katoličke misije u Londonu u ime okupljenih vjernika fra Ljubomiru je čestitao 20. obljetnicu svećeničkog služenja, od kojih je nepunih 10 godina proveo kao voditelj HKM London. Vlč. David i vlč. John su u ime Westminsterске nadbiskupije i katedrale fra Ljubomiru čestitali 20 godina svećeništva zahvalivši mu na angažmanu u mjesnoj Crkvi. Fra Ljubomir im je u ime zajednice darovao knjigu Robina Harrisa o bl. Alojziju Stepincu.

Slavlju su nazočili i brigadir Anto Zelić, hrvatski vojni izaslanik, kao i kapetan korvete Ivo Musulin, predstavnik Hrvatske ratne mornarice u mornaričkom zapovjedništvu NATO saveza, kao i Daniel Kington, hrvatski branitelj, glavni tajnik Udruge međunarodnih dragovoljaca oružanih snaga Republike Hrvatske, a nazočnima se poslije mise obratio hrvatski veleposlanik u Ujedinjenom Kraljevstvu dr. Ivan Grdešić, koji se nakon pet godina diplomatske službe sa suprugom Elenom vraća u Domovinu. Naglasivši kako iz Londona odlaze ispunjena srca obavljenim poslom, ali i svim susretima veleposlanik Grdešić je fra Ljubomiru zahvalio na uzornoj suradnji, zaključivši kako će se londonske hrvatske katoličke zajednice sjećati s ljubavlju i lijepim sjećanjima. Kao uspomenu na zajedničke londonske godine fra Ljubomir je veleposlaniku Grdešiću darovao križ Westminsterске katedrale, majke svih katoličkih Crkava u Engleskoj i Walesu, zahvalivši mu na zauzimanju za hrvatsku katoličku zajednicu u Ujedinjenom Kraljevstvu. Nakon mise susret se nastavio gozdom zajedništva.

„Sinodalnost. Novi dinamizam. Prijedlozi za budući razvoj Biskupske sinode“

Nova knjiga nadbiskupa Nikole Eterovića

Vatikan, 3.7.2017. (IKA) - „Sinodalnost. Novi dinamizam. Prijedlozi za budući razvoj Biskupske sinode“ naslov je knjige nadbiskupa Nikole Eterovića, apostolskoga nuncija u Njemačkoj, koja se, u nakladi Vatikanske nakladničke knjižare, ovih dana pojavila u talijanskim knjižarama. Knjiga je podijeljena na četiri dijela, u kojima se govori o sinodalnosti u Katoličkoj Crkvi s posebnom pozornosti na njezin razvoj kroz ekumenske sabore, kao i na narav Biskupske sinode. Na kraju knjige nalazi se, kako izvještava Radio Vatikan, nekoliko prijedloga za daljnji razvoj Sinode kao izraza novoga dinamizma.

Inozemne vijesti

Misa na 25. obljetnicu biskupskog ređenja pape Franje

Vatikan, 26.6.2017. (IKA) – Papa Franjo predsjedao je 27. lipnja u Pavlovoj kapeli (Cappella Paolina) Apostolske palače euharistijskim slavljem s kardinalima prisutnim u Rimu u prigodi 25. obljetnice svoga biskupskog ređenja. U homiliji Papa je tumačio razgovor između Boga i Abrahama opisan u Knjizi Postanka u kojem, kako je primijetio, nalazimo tri imperativa: „Ustani“, „Gledaj“, „Nadaj se“. Ta tri imperativa označavaju put koji Abraham mora proći i način na koji mora postupati, njegov unutarnji stav, primijetio je Papa. Abraham je, unatoč svojoj poodmakloj dobi, povjеровao Bogu koji mu obećava potomstvo brojno poput zvijezda na nebu i pijeska u pustinji i to mu se ubrojilo u pravednost. „Kada je Abraham bio pozvan bio je manje-više naše dobi, pripremao se povući u mirovinu u kojoj će odmarati... Započeo je u toj dobi. On, stariji čovjek, s teretom starosti, one starosti koja donosi patnje, bolesti... Ali Bog ga upravo tada poziva, kao da je mladić, kao da je skaut. Ta Božja riječ je upravljena i nama, koji smo starije dobi poput Abrahama. I nama Gospodin govori: 'Ustani! Gledaj! Nadaj se!' Poručuje nam da nije vrijeme da „stavimo ključ u bravu“ svoga života, da zaključimo svoju povijest, da pravimo rezime svoga života. Gospodin nam govori da je naša povijest otvorena, da je otvorena sve do kraja, da je otvorena jednim poslanjem“, rekao je Papa.

„Neki koji nas ne vole kažu da smo mi gerontokracija Crkve. To je besmislica. Oni ne razumiju što govore. Mi nismo vijeće staraca: mi smo djedovi. I ako to ne osjećamo, moramo moliti za milost da to osjetimo. Mi smo djedovi u koje naši unuci gledaju, djedovi koji im moraju dati smisao života svojim iskustvom, djedovi koji nisu zatvoreni u melankoliju svoje povijesti, već otvoreni da mogu davati taj smisao. I zato taj 'ustani, gledaj, nadaj se' se zove 'sanjati'. Mi smo djedovi pozvani sanjati i dati naš san današnjoj mladeži: ona to treba, jer će preuzeti iz naših snova snagu da može prorokovati i nastavljati svoju zadaću... To je ono što Gospodin danas traži od nas: da budemo djedovi, da imamo vitalnost potrebnu da možemo davati mladima, jer to mladi očekuju od nas; da se ne zatvaramo, da damo najbolje od sebe: oni očekuju od našeg iskustva, od naših pozitivnih snova kako bi nastavili proroštvo i poslanje“, rekao je Papa.

Na kraju mise, prije blagoslova, Papa je zahvalio svima „na zajedničkoj molitvi na tu obljetnicu, moleći za oprostjenje za svoje grijehе i ustrajnost u vjeri, nadi i ljubavi. Zahvaljujem vam od srca na toj bratskoj pratnji i molim od Gospodina da vas blagoslovi i prati na putu služenja Crkvi“, rekao je Papa.

Sveta Stolica zabrinuta zbog slučaja prisilno odvedenog kineskog biskupa

Vatikan, 27.6.2017. (IKA) - Sveta Stolica s velikom zabrinutošću prati slučaj kineskoga biskupa Petra Shaa Zhumina, koji je prisilno odveden iz svoje biskupije, kazao je Greg Burke, ravnatelj Tiskovnog ureda Svete Stolice, odgovarajući na pitanja nekoliko novinara. O biskupu nema nikakvih vijesti, dodao je, ni o razlozima njegova odvođenja, ni o mjestu na kojemu je zadržan. Stoga se Sveta Stolica, duboko ožalošćena zbog toga, kao i zbog drugih sličnih događaja koji, nažalost, ne olakšavaju putove razumijevanja s vlastima iz Pekinga, nada da će se biskup Shao Zhumin što prije vratiti u svoju biskupiju, i da će mu biti zajamčeno mirno obavljanje njegove biskupske službe, rekao je ravnatelj Tiskovnog ureda Svete Stolice.

Papa primio izaslanstvo Carigradskoga ekumenskog patrijarhata

Vatikan, 27.6.2017. (IKA) - Prošlo je 50 godina od posjeta Pavla VI. Fanaru, u Istanbulu, u srpnju 1967. godine, i posjeta patrijarha Atenagore Rimu, u listopadu iste godine, podsjetio je papa Franjo susrevši se s izaslanstvom Carigradskoga ekumenskog patrijarhata koje je stiglo u Rim u prigodi tradicionalne razmjene posjeta povodom proslave svetih zaštitnika Petra i Pavla 29. lipnja u Rimu, i Andrije 30. studenoga u Istanbulu, izvijestio je Radio Vatikan.

Primjer tih hrabrih i dalekovidnih pastira, istaknuo je papa Franjo govoreći o Pavlu VI. i patrijarhu Atenagori, ohrabruje nas da slijedimo naš put prema punom jedinstvu. Prije pedeset godina ta su dva posjeta bila događaji koji su pobudili golemu radost i zanos kod vjernika u Crkvi u Rimu i u Carigradu, i pridonijeli su tomu da dozrije odluka o odašiljanju izaslanstava u prigodi blagdana njihovih zaštitnika, što činimo i danas, napomenuo je Papa. Ta se tradicija obnavlja i donosi plod; jača u nama želju da se ponovno uspostavi puno zajedništvo između katolika i pravoslavnih, koje već unaprijed iskušavamo u bratskom susretu, u zajedničkoj molitvi i zajedničkom služenju Evanđelju. Ali, riječ je o zajedništvu koje nije istovrsna jednoličnost, objasnio je Papa govoreći o sv. Petru i Pavlu, glavnim zaštitnicima Crkve u Rimu, koji su različitim stilovima i na različite načine služili Gospodinu, sve do žrtvovanja vlastita života. Primjereno je zajedno slaviti njihovu žrtvu iz ljubavi prema Gospodinu, što je istodobno spomen na jedinstvo u različitosti, istaknuo je papa Franjo. Kako dobro znate, tu dvojicu apostola ikonografija predstavlja u uskom zagrljaju, primijetio je Papa, dodajući da je to proroštvo jedinoga crkvenog zajedništva u kojemu opravdane razlike trebaju živjeti zajedno. Papa je potom spomenuo i nedavni susret u Kairu, kako je rekao, s voljenim bratom, ekumenskim patrijarhom Bartolomejom. Tada sam još jednom mogao utvrditi veliki sklad u viđenjima nekih izazova koji se tiču života Crkve i suvremenoga svijeta, istaknuo je papa Franjo te na kraju napomenuo da će se sljedeći susret Odbora za koordinaciju Mješovitoga međunarodnog povjerenstva za teološki dijalog između Katoličke Crkve i Pravoslavne Crkve održati u rujnu u Lerosu, u Grčkoj.

Izaslanstvo Europske pučke stranke u Vatikanu o zaštiti općeljudskih vrijednosti i bioetičkim pitanjima, te zaštiti kršćana na Bliskome istoku

Bruxelles, 28.6.2017. (IKA) - Hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir sudjelovala je 22. lipnja u delegaciji radne skupine Europske pučke stranke „Bioetika i ljudsko dostojanstvo“ u Vatikanu gdje je održan niz radnih sastanaka o zaštiti općeljudskih vrijednosti i bioetičkim pitanjima te poduzimanju mjera za pomoć kršćanima na Bliskom istoku. Posjet Vatikanu radna je skupina započela susretom sa savjetnikom pri državnom tajništvu za odnose s državama mons. Miroslawom Wachowskim koji je sa zastupnicima podijelio i svoje iskustvo u Organizaciji za europsku sigurnost i suradnju (OESS). Razgovarali su o izazovima koji su pred europskom, ali i međunarodnom zajednicom, a osvrnuli su se i na govor pape Franje Europskom parlamentu u Strasbourgu u kojem je 18 puta spomenuo „ljudsko dostojanstvo“ i naglasak stavio na čovjeka - ljudsko biće -

kao temelj prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Mons. Wachowski je istaknuo kako je „upravo to zadaća Crkve, u svakoj svojoj ulozi, a posebno kao sudionik i promatrač u mnogim međunarodnim organizacijama, biti glas čovjeka i boriti se za zakone, konvencije, direktive, izvješća kojima će čovjek i dostojanstvo čovjeka biti ne samo sastavni dio nego srž“. Sastanak je završen porukom nade i ohrabrenja u kojoj je mons. Wachowski poručio kako borba za dobro uvijek urodi plodom, bez obzira na to koliko dugo trebalo. „Kršćani su nositelji nade i radosne vijesti i upravo je to ono što nam daje snagu“, rekao je Wachowski. Delegacija se sastala i s mons. Carlosom Simonom, predstavnikom Dikasterija za laike, obitelj i život osnovanog od pape Franje s ciljem promicanja života, apostolata vjernika laika, pitanja pastoralne skrbi obitelji i njezina poslanja prema Božjem naumu, te skrbi i podrške ljudskoga života. Mons. Simoni u nekoliko je navrata ponovio važnost političke aktivnosti vjernika laika i njihov doprinos u promicanju kršćanskih vrijednosti u zakonodavstvima svih nacionalnih država Europe pa i Europske unije. Rasprava je zbog svoje neizmjerne važnosti, dotakla mnoge teme, a poseban je doprinos došao od zastupnice Petir koja svojim neumornim radom u Europskom parlamentu uvijek stoji iza obiteljskih vrijednosti, dostojanstva čovjeka i obrane života. Sastanak je zaključen zajedničkim mislima o važnosti borbe za dobrobit ne samo kršćanskih obitelji, nego obiteljskih vrijednosti općenito, kako na razini Europske unije, tako i država članica. Zastupnici su tom prilikom razgovarali i s mons. Cyrilom Vasilijem, tajnikom za Istočne Crkve, koji je ujedno i slovački isusovac te profesor i rektor na Papinskom istočnom institutu. S obzirom na njegovu funkciju, glavna tema razgovora bila je situacija kršćana na Bliskom Istoku i konkretne mjere pomoći. Na upit zastupnice Petir, mons. Vasile se osvrnuo i na blaženog Alojzija Stepinca i ulogu mješovite komisije u procesu kanonizacije pri čemu je izrazio optimizam te ponovio kako komisiju ne smijemo shvatiti negativno nego samo kao dodatan korak ka svetosti blaženog Stepinca. Također je dodao kako je papa, proglasivši Stepinca blaženim, već iskazao svoju vjeru u njegovu svetost, a sam čin proglašenja svetim bit će sljedeći korak koji će se dogoditi onda kada se treba dogoditi. Također je napomenuo kako je put od blaženstva do svetosti ponekada godinama dug, a ponekada rekordno brz, ali ne zbog dovođenja u pitanje svetosti osobe nego obilježja vremena u kojem do proglašenja dolazi, a koje je često politički obojano.

Na goruće pitanje o kršćanima na Bliskom istoku, mons. Vasile istaknuo je težinu situacije u ratom pogođenim područjima koji su pod neprestanim napadima i u svakodnevnoj borbi za puko preživljavanje što je te ljude dovelo na sam rub postojanja, a kršćani nemaju neku državu koja će stati iza njih i konstantnom financijskom pomoći pridonijeti obnovi njihovih domova, škola, crkvi, zaključio je mons. Vasile. „I pod stalnom prijetnjom smrću, svećenici ostaju uz svoj narod te na ruševinama kršćanskih crkava grade nove jer su one jedina nada u budućnost i mir. Časne sestre u Siriji rade s djecom koja pate od post-traumatskog stresa jer jedino što poznaju je strah i rat, međutim, na raspolaganju im je jedna časna sestra koja radi s 400 djece. U Siriji također djeluju isusovci, njih 15 koji svakodnevno hranom poslužuju 260.000 ljudi. Ono o čemu ne razmišljamo kada govorimo o našim istočnim kršćanima kada ih primamo u naše europske gradove je njihova integracija, ali i očuvanje njihovih tradicija i kršćanskih obreda“, rekao je mons. Vasile. Posjet Vatikanu delegacija je završila kratkim obilaskom Vatikana, freski apostolske palače te terase s pogledom na baziliku i Trg Svetoga Petra.

Priopćenje Tiskovnog ureda Svete Stolice

Sveta Stolica sa žaljenjem je primila vijesti o optužbama koje su u Australiji podnesene protiv kardinala Georgea Pella za neka djela koja su se dogodila prije nekoliko desetljeća, priopćio je Tiskovni ured Svete Stolice Vatikan, 29.6.2017. (IKA) - Sveta Stolica sa žaljenjem je primila vijesti o optužbama koje su u Australiji podnesene protiv kardinala Georgea Pella za neka djela koja su se dogodila prije nekoliko desetljeća, priopćio je Tiskovni ured Svete Stolice 29. lipnja.

Nakon što je doznao za optužbe koje mu se stavljaju na teret, kardinal Pell je, u punom poštovanju građanskih zakona i prepoznavši važnost svoga sudjelovanja kako bi se osiguralo da se postupak provede pravedno i potakne traženje istine, odlučio vratiti se u svoju zemlju kako bi se suočio s optužbama protiv sebe.

Nakon što ga je kardinal Pell o tome osobno obavijestio, Sveti Otac mu je odobrio određeno vrijeme dopusta kako bi se mogao braniti.

Tijekom odsutnosti pročelnika, Tajništvo za ekonomiju nastavit će obavljati svoje institucionalne zadatke. Tajnici će ostati na svojim dužnostima radi obavljanja redovnih poslova Dikasterija, donec aliter provideatur. Sveti Otac, koji je veoma cijenio čestitost kardinala Pella tijekom njegova trogodišnjeg rada u Rimskoj kuriji, zahvalan mu je na suradnji, a osobito na njegovoj energičnoj posvećenosti reformama na gospodarskom i administrativnom sektoru, kao i njegovu aktivnom sudjelovanju u Vijeću kardinala (C9).

Sveta Stolica izražava svoje poštovanje australskom pravosuđu koje ima zadatak odlučiti o meritumu pokrenutih pitanja. Istodobno, važno je podsjetiti na to da je kardinal Pell unatrag više desetljeća otvoreno i opetovano osuđivao zlostavljanja počinjena prema maloljetnicima kao nemoralne i neprihvatljive čine, surađivao je u prošlosti s australskim vlastima (naprimjer, u svojim iskazima pred Kraljevskom komisijom), podržao je osnivanje Papinskog povjerenstva za zaštitu maloljetnika i, konačno, kao dijecezanski biskup u Australiji uveo je sustave i postupke za zaštitu maloljetnika i za pružanje pomoći žrtvama zlostavljanja.

Javni konzistorij za imenovanje novih kardinala

Vatikan, 29.6.2017. (IKA) - Papa Franjo je tijekom redovnoga javnog konzistorija 28. lipnja službeno imenovao petoricu novih kardinala, čija je imena objavio u svibnju. Kardinalima su imenovani: mons. Jean Zerb, nadbiskup Bamaka, u Maliju; mons. Juan Jose Omella, nadbiskup Barcelone, Španjolska; mons. Anders Arborelius, biskup Stockholma, Švedska; mons. Luis Marie-Ling Mangkhanekhoun, apostolski vikar Paksea, u Laosu; te mons. Gregorio Rosa Chavez, naslovni biskup Mullija, pomoćni biskup nadbiskupije San Salvador, Salvador.

Tijekom slavlja Papa je pročitao obrazac imenovanja i svečano pročitao imena novih kardinala, najavivši za svakog pojedinog kardinalski red kojem pripada – prezbiterijski odnosno đakonski. Obred je nastavljen ispoviješću vjere novih kardinala pred Božjim narodom te prisegom vjernosti i poslušnosti papi Franji i njegovim nasljednicima. Novim je kardinalima tijekom obreda predan biret ili kardinalski šešir, predan pečat te je svakom od novih kardinala dodijeljena jedna crkva u Rimu kao znak sudjelovanja u Papinoj pastoralnoj skrbi u Gradu.

Svetkovina sv. Petra i Pavla u Vatikanu

Vatikan, 29.6.2017. (IKA) – Papa Franjo je na svetkovinu svetih apostola Petra i Pavla, 29. lipnja, na Trgu Svetoga Petra u Vatikanu predvodio svečano euharistijsko slavlje, na kojem su bili nazočni i novi kardinali. Papa je u svojoj propovijedi istaknuo tri ključne riječi koje obilježavaju apostolski život: ispovijest, progon i molitva.

Ispovjediti vjeru znači: priznati u Isusu dugo očekivanog Mesiju, živoga Boga, Gospodara našega života, rekao je Papa te nastavio: Zapitajmo se jesmo li kršćani, koji vole razglabati o tome kako stoje stvari u Crkvi i svijetu ili smo apostoli u pokretu koji ispovijedaju Isusa svojim životom, jer ga čuvamo u svom srcu. Oni koji ispovijedaju Isusa znaju da nisu tu jednostavno da ponude svoje mišljenje nego da prikažu svoj život. Znaju da nisu tu kako bi vjerovali polovično, nego da „budu zapaljeni” ljubavlju. Znaju da ne mogu jednostavno potražiti laka rješenja, nego trebaju riskirati zaroniti u dubinu, svakodnevno obnavljajući svoje prikazanje. Oni koji ispovijedaju svoju vjeru u Isusa, čine ono što su činili Petar i Pavao: slijede ga do kraja – ne samo dio puta – već do samoga kraja. Oni također slijede Gospodina na njegovu putu, a ne na svojim vlastitim putovima. Njegov put je put novoga života, radosti i uskrsnuća; to je također i način na koji se prolazi kroz križ i progon, rekao je Papa u homiliji.

Podsjećajući na mučeništvo Petra i Pavla, Papa je podsjetio kako i danas, u različitim dijelovima svijeta, ponekad i u tišini – često suučesničkoj tišini – veliki broj kršćana je marginaliziran, zlostavljan, diskriminiran, podvrgnut nasilju pa čak i smrti, a nerijetko bez posredovanja onih koji bi mogli obraniti njihovo sveto pravo.

Nema Krista bez križa; no, bez križa, ne može biti ni kršćanâ, istaknuo je Papa. Jer „kršćanska vrlina nije samo činiti dobro, nego i podnositi zlo” (Augustin, Prop. 46,13), kao što je to činio i Isus. Podnošenje zla ne smije se jednostavno ostvariti pukim strpljenjem i rezignacijom; nego se ugledati u Isusa, noseći svoj teret, tovareći ga sebi za Njega i na dobro drugih. To znači prihvatiti križ i prionuti uza nj s uvjerenjem da nismo sami: raspeti i uskrsli Gospodin je uz nas.

Podnošenje zla znači nadići ga s Isusom, i na Isusov način, koji nije put svijeta... U otajstvu trpljenja ponuđena u ljubavi, u ovom misteriju, utjelovljene u svom vlastitom danu tolike naše braće i sestara koji su progonjeni, osiromašeni i nemoćni, prosijeva spasiteljska snaga Isusova križa, rekao je Papa.

Govoreći o molitvi Sveti Otac rekao je kako život apostola postaje samo-prikazanje, trajna molitva. Molitva je voda koja je potrebna za gajenje nade i povećanje vjernosti. Molitva daje da se osjećamo voljenima i omogućuje nam da zauzvrat volimo. Čini da grabimo naprijed u trenucima mraka, jer donosi Božju svjetlost. U Crkvi je to molitva koja nas podupire i pomaže u prevladavanju teškoća... Kada molimo, povjeravamo Bogu i njegovoj brizi svoj život. Molitva je moć i snaga koja nas ujedinjuje i podržava, lijek za izolaciju i samodostatnost, koji vode duhovnoj smrti. Duh života ne diše ako ne molimo; bez molitve, unutrašnji zatvori koji nas drže zatočenima ne mogu se otključati.

Neka nam blaženi apostoli, rekao je Papa na kraju svoje homilije, isprose srce poput njihova, umorno, ali mirno, zahvaljujući molitvi. Umorno, jer stalno traži, kuca i posreduje, povijeno zbog tolikih ljudi i situacija koje treba predati Gospodinu; ali i u miru, jer kada molimo Duh Sveti donosi utjehu i snagu. Koliko je žurno potrebno za Crkvu da ima učitelje molitve, ali još je potrebnije da mi sami budemo osobe čiji je cijeli život jedna molitva!

Izjava Komisije pravda i mir Slovenije BK u povodu odluke Arbitražnog suda o granici između Hrvatske i Slovenije

Ljubljana, 30.6.2017. (IKA) – U povodu objavljivanja odluke Arbitražnog suda o granici između Hrvatske i Slovenije izjavom se 30. lipnja oglašila Komisija pravda i mir Slovenije biskupske konferencije. Izjavu je potpisao predsjednik Komisije ljubljanski nadbiskup Stanislav Zore.

U izjavi se ističe kako je Komisija uvijek smatrala da se uređenje granice na kopnu i moru mora nastojati urediti u duhu tradicionalno dobrih susjedskih odnosa, prijateljske suradnje i međusobnog suživota. Otvorena pitanja granica u međunarodnom pravu moguće je pak riješiti pomoću Stalnoga suda za arbitražu, koji osigurava uvažavanje različitih stručnih mišljenja i nepristrano i pravedno određivanje granice, stoji u izjavi. Sigurno je da sve odluke arbitražnoga suda ne ispunjavaju naša očekivanja koja smatramo pravednima, ali smo obvezni prihvatiti ih i očekujemo da će isto učiniti i druga strana. Odluka suda može se shvatiti na različite načine u kontekstu dugoročnih napora za prijateljski suživot i kao odgovarajući način za mirno rješavanje otvorenih graničnih pitanja. Kada se zalažemo za suživot i suradnju među narodima, svjesni smo da ih je moguće ostvariti onda kada je granica uređena odgovarajućim zakonskim aktima i sporazumima, ističe se u izjavi.

U tom kontekstu Komisija poziva obje vlade, političare i udruge civilnoga društva „da u duhu mira i suradnje prihvate i poštuju odluku suda, te ju na obje strane granice u međusobnom dijalogu i u skorašnje vrijeme provedu brinući se za sve na koje utječe ta odluka o granici”. Očekujemo da će i Crkva u Sloveniji kao i Crkva u Hrvatskoj također uskladiti granice biskupija i time dati važan prinos provođenju odluke arbitražnog suda, kaže se u izjavi Komisije pravda i mir Slovenije BK koju je 30. lipnja potpisao ljubljanski nadbiskup Zore.

Papa imenovao novog prefekta Kongregacije za nauk vjere

Sveti Otac za novog prefekta imenovao isusovca mons. Luisa Francisca Ladariu Ferrera

Vatikan, 1.7.2017. (IKA) – Papa Franjo primio je 30. lipnja u audijenciju kardinala Gerharda Ludwiga Müllera, prefekta Kongregacije za nauk vjere, izvijestio je Radio Vatikan. Papa Franjo se, na završetku kardinalova mandata, zahvalio za petogodišnje vodstvo Kongregacije, kao i za predsjedanje Papinskim povjerenstvom „Ecclesia Dei” („Crkva Božja”), Papinskim biblijskim povjerenstvom te Međunarodnim teološkim povjerenstvom.

Papa je na njegovo mjesto 1. srpnja imenovao isusovca mons. Luisa Francisca Ladariu Ferrera, naslovnoga nadbiskupa Tibicae, koji je do sada obavljao dužnost tajnika Kongregacije za nauk vjere.

Prilog dokumenti

Nada – snaga mučenika (usp. Mt 10, 16-17.21-22)

Papina kateheza na općoj audijenciji u srijedu 28. lipnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ćemo razmišljati o kršćanskoj nadi kao snazi mučenika. Kad Isus u Evanđelju šalje učenike u misiju ne zavarava ih obmanama o lakom uspjehu; naprotiv, upozorava ih jasno da naviještanje Božjeg kraljevstva uvijek sa sobom nosi protivljenje. I koristi čak jedan ekstremni izraz: „Svi će vas zamrziti – mrziti – zbog imena moga“ (Mt 10, 22). Kršćani ljube, ali nisu uvijek ljubljani. Od samog početka Isus stavlja pred nas ovu stvarnost: u većoj ili manjoj mjeri ispovijedanje vjere se odvija u ozračju neprijateljstva. Kršćani su muškarci i žene koji „plivaju protiv struje“. To je normalno, jer je svijet označen grijehom, koji se očituje u različitim oblicima sebičnosti i nepravede, onaj pak tko slijedi Krista hodi u suprotnom smjeru, ne iz polemičkog duha, nego iz vjernosti logici Kraljevstva Božjega, koja je logika nade, i pretače se u načinu života utemeljenom na Isusovim uputama.

A prva među njima je siromaštvo. Kad Isus šalje svoje učenike, čini se da više vodi računa o tome da ih „razodjene“ nego „odjene“! Naime, kršćanin koji nije ponizan i siromašan, nenavezan na bogatstva i moć, iznad svega nenavezan na sebe, ne nalikuje na Isusa. Kršćanin prolazi svoj put u ovome svijetu s onim što mu je bitno na tome putu, ali sa srcem punim ljubavi. Pravi poraz za njega ili nju je pasti u iskušenje osvete ili nasilja, vraćajući zlo za zlo. Isus nam kaže: „Ja vas šaljem kao ovce među vukove“ (Mt 10, 16). Bez oštrih riječi, bez kandži, bez oružja. Kršćanin radije mora biti razborit, ponekad čak i lukav: to su kreposti prihvaćene evanđeoskom logikom. Ali nikada nasilan. Da bismo porazili zlo, ne možemo koristiti sredstva zla.

Kršćaninova jedina snaga je evanđelje. U vremenima teškoće, mora se vjerovati da je Isus pred nama, i da ne prestaje pratiti svoje učenike. Progoni ne proturječe evanđelju, nego su njegov sastavni dio: ako su progonili našeg Učitelja, kako se možemo nadati da ćemo mi biti pošteđeni te borbe? Ali ni usred najvećih nemira kršćanin ne smije izgubiti nadu i misliti da je napušten. Isus umiruje svoje riječima: „A vama su i vlasi na glavi sve izbrojene“ (Mt 10, 30). Kao da time želi reći da nikakva trpljenja, pa ni ona najmanja, nisu skrivena Božjim očima. Bog vidi, i sigurno štiti; i donijet će svoj spas. Postoji među nama netko tko je jači od zla, jači od mafija, od mračnih nauma, od onih koji zarađuju na koži očajnika, koji druge nasilnički tlače... Netko tko uvijek sluša glas Abelove krvi koji se uzdiže sa zemlje.

Kršćani se moraju dakle uvijek nalaziti na „drugoj strani“ svijeta, onoj koju je izabrao Bog: ne progonitelji, već progonjeni; ne naduti, već krotki; ne prodavači magle, već oni koji se pokoravaju istini; ne lašci, već istinoljubivi.

Ta vjernost Isusovu stilu, koji je stil nade, sve do smrti, prvi su kršćani nazivali prelijepim imenom: „mučeništvo“, što znači „svjedočanstvo“. Postojale su brojne druge mogućnosti koje im je nudio rječnik: to se moglo se nazvati herojstvom, samoprijegom, žrtvovanjem samoga sebe. No prvi su kršćani za to upotrijebili naziv koji odiše učeništvom. Mučenici ne žive za sebe, ne bore se zato da potvrde vlastite

ideje te prihvaćaju smrt jedino iz vjernosti evanđelju. Međutim, mučeništvo nije najviši ideal kršćanskoga života, jer iznad toga je ljubav, to jest ljubav prema Bogu i prema bližnjemu. To na prelijep način izražava apostol Pavao u hvalospjevu ljubavi, shvaćenom kao ljubav prema Bogu i prema bližnjemu: „I kad bih razdao sav svoj imetak i kad bih predao tijelo svoje da se sažeže, a ljubavi ne bih imao – ništa mi ne bi koristilo“ (1 Kor 13, 3). Kršćanima je odbojna ideja da se atentatore samoubojice može nazivati „mučenicima“: u načinu na koji su oni skončali život nema ništa što bi se moglo usporediti sa stavom djece Božje.

Čitajući izvještaje o tolikim mučenicima iz prošlosti i sadašnjosti – a danas ih ima više nego u prvim vremenima – ostajemo ponekad zadivljeni snagom kojom su se suočili s nevoljama. Ta snaga je znak velike nade koja ih je nadahnjivala: postojane nade da ih ništa i nitko ne može odijeliti od Božje ljubavi koja nam je darovana u Isusu Kristu (usp. Rim 8, 38-39).

Neka nam Bog uvijek daje snagu da budemo njegovi svjedoci, neka nam udijeli da živimo kršćansku nadu iznad svega u skrovitom mučeništvu ispunjavanja s ljubavlju i ispravno svojih svakodnevnih dužnosti. Hvala!

Petar i Pavao – stupovi na kojima počiva vidljiva građevina Crkve

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji na svetkovinu sv. Petra i Pavla, 29. lipnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Crkveni oci voljeli su uspoređivati svete apostole Petra i Pavla s dva stupa na kojima počiva vidljiva građevina Crkve. Obojica su zapečatila vlastitom krvlju svjedočanstvo koje su davali za Krista propovijedanjem i služenjem prvoj kršćanskoj zajednici. To svjedočanstvo stavljaju pred nas biblijska čitanja današnje liturgije, čitanja koja ukazuju na to zašto je njihova vjera, koju su ispovijedali i drugima naviještali, bila kasnije okrunjena najvećom kušnjom mučeništva.

Djela apostola (usp. 12, 1-11) govore o zatočeništvu i oslobođenju Petra. On je iskusio neprijateljstvo prema Evanđelju već u Jeruzalemu, gdje ga je zatočio kralj Herod „naknivši izvesti ga nakon Pashe pred narod“ (r. 4). Ali spašen je na čudesan način kako bi mogao dovršiti svoje evangelizacijsko poslanje, najprije u Svetoj Zemlji, a zatim u Rimu, ulažući svu svoju energiju u služenju kršćanskoj zajednici.

Pavao je također iskusio neprijateljstvo od kojeg ga je oslobodio Gospodin. Poslan od Uskrsloga u mnoge gradove među poganskim narodima, naišao je na velike otpore bilo od strane svojih istovjeraca, bilo od strane građanskih vlasti. Pišući učeniku Timoteju razmišlja o vlastitom životu i svom misijskom putu, kao i progonima koje je pretrpio zbog Evanđelja.

Ta dva „oslobođenja“ - Petrovo i Pavlovo - otkrivaju zajednički put dvojice apostola, koje je Isus poslao da naviještaju Evanđelje u teškim i u nekim slučajevima neprijateljskim sredinama. Obojica, svojim osobnim doživljajima i po onom kroz što je prolazila Crkva, pokazuju i govore nama, danas, da je Gospodin uvijek uz nas, da je

naš suputnik, da nas nikada ne napušta. Bog nam, pogotovo u časovima kušnje, pruža ruku, dolazi nam u pomoć i oslobađa nas od prijatnijeg neprijatelja. Ali zapamtimo da je naš pravi neprijatelj grijeh i Zli koji nas tjera na to. Kada se pomirimo s Bogom, osobito u sakramentu pokore, primajući milost oprostjenja, bivamo oslobođeni od spona zla i oslobođeni tereta svojih grijeha. Zato možemo nastaviti naše putovanje radosnih navjesticatelja i svjedoka evanđelja, pokazujući da smo mi prvi primili milost.

Djevici Mariji, Kraljici apostola, uputimo svoju molitvu koju danas upravljamo prije svega za Crkvu koja živi u Rimu i za ovaj grad, kojeg su Petar i Pavao zaštitnici. Neka joj oni izmole duhovno i materijalno blagostanje. Neka Gospodinova dobrota i milost podupiru sve žitelje Rima, da žive u bratstvu i skladu, dajući da zasja kršćanska vjera, koju su neustrašivim žarom posvjedočili sveti apostoli Petar i Pavao.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, jutros sam, ovdje na trgu, slavio euharistiju s petoricom kardinala koje sam jučer imenovao na konzistoriju te sam blagoslovio palije nadbiskupa metropolita iz različitih zemalja koji su imenovani ove godine. Ponavljam svoj pozdrav i želju njima i onima koji su ih pratili na ovom hodočašću. Potičem ih da s radošću nastave svoje poslanje u službi Evanđelja, u zajedništvu s cijelom Crkvom. U istom slavlju sam primio s ljubavlju članove izaslanstva koje je došlo u Rim u ime ekumenskog patrijarha, predragog brata Bartolomeja. I ta nazočnost također je znak bratskih veza između naših Crkava.

Kršćaninovo srce ne smije biti podvojeno

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji u nedjelju 2. srpnja 2017.

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Današnja liturgija stavlja pred nas posljednje izričaje apostolske besjede iz desetog poglavlja Matejeva evanđelja (usp. 10, 37-42), kojima Isus poučava dvanaestoricu apostola u času u kojem ih prvi puta šalje u misiju u sela Galileje i Judeje. U tome završnom dijelu Isus ističe dva bitna aspekta za život učenika misionara. Prvi je taj da je njegova povezanost s Isusom jača od bilo koje druge veze, a drugi da misionar ne donosi sebe, nego Isusa, a preko Njega ljubav nebeskoga Oca. Ta su dva aspekta povezana, jer što je Isus više u središtu srca i života učenika, to se više kroz tog učenika „prozire“ njegova prisutnost. To dvoje idu zajedno.

„Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan“ (r. 37), kaže Isus. Ljubav oca, nježnost majke, slatko prijateljstvo među braćom i sestrama, sve to, iako je vrlo dobro i opravdano, ne može biti ispred Krista. I to ne zato što On želi da budemo bez srca i nezahvalni, štoviše, upravo suprotno; nego stanje učenika zahtijeva da mu na prvome mjestu bude odnos s Učiteljem. To vrijedi za bilo kojega učenika, bio on laik, laikinja, svećenik ili biskup: na prvome mjestu mu mora biti odnos s Isusom. Možda prvo pitanje koje moramo postaviti kršćaninu jest: „Susrećeš li se s Isusom? Moliš li se Isusu?“ Odnos. Moglo bi se gotovo parafrazirati Knjigu Postanka: zato će čovjek ostaviti svoga oca i majku svoju da prione uza Isusa Krista i njih dvoje bit će jedno (usp. Post 2, 24).

Tko dopusti da bude uvučen u tu vezu ljubavi i života s Gospodinom Isusom, postaje njegov predstavnik, njegov „veleposlanik“, posebice načinom života, svojim životom.

Toliko da sam Isus, kada šalje učenike u misije, kaže im: „Tko vas prima, mene prima; a tko prima mene, prima onoga koji je mene poslao“ (Mt 10, 40). Potrebno je da ljudi mogu shvatiti da je za tog učenika Isus uistinu „Gospodin“, da je doista središte njegova života, sve u njegovu životu. Nije važno ima li, kao svaki čovjek, svoja ograničenja pa i pogreške – samo ako ima poniznosti da ih prizna –; važno je da nema podvojeno srce – i to je opasno. Ja sam kršćanin, Isusov sam učenik, svećenik, biskup, ali imam podvojeno srce. Ne, to ne ide. Ne smije imati podvojeno srce, nego jednostavno, jedinstveno srce, ne smije sjediti na dvije stolice, već biti iskren prema sebi i prema drugima. Podvojenost nije kršćanska. Zato Isus moli Oca da učenici ne popuste duhu svijeta. Ili si s Isusom, s Isusovim duhom, ili si s duhom svijeta.

I ovdje nas naše svećeničko iskustvo uči nečem jako lijepom, jakom važnom: upravo ono prihvaćanje vjernoga svetog Božjeg naroda, upravo ona „čaša hladne vode“ (r. 42), o kojoj Gospodin govori danas u Evanđelju, pružena s vjerom i ljubavlju, pomaže ti da budeš dobar svećenik! Postoji neka uzajamnost također u poslanju: ako ti ostaviš sve zbog Isusa, ljudi u tebi prepoznaju Gospodina; ali istodobno to ti pomaže obraćati Mu se svakoga dana, obnavljati se i čistiti od kompromisa i svladavati napasti. Što je svećenik bliže Božjemu narodu to će se osjećati bliže Isusu; i koliko je više svećenik blizu Isusu, toliko će se osjećati bliže Božjemu narodu.

Djevica Marija je osobno iskusila što znači voljeti Isusa odvajajući se od sebe, i dajući novi smisao obiteljskim vezama, polazeći od vjere u Njega. Neka nam ona svojim majčinskim zagovorom pomogne biti slobodni i radosni misionari Evanđelja.

Nakon Angelusa

Dana 5. srpnja se slavi Dan neovisnosti Venezuele. Jamčim svoju molitvu za taj dragi narod i izražavam svoju blizinu obiteljima koje su izgubile svoju djecu u prosvjedima na trgu. Upućujem apel da se okonča nasilje i pronađe mirno i demokratsko rješenje krize. Neka Gospa od Coromota posreduje za Venezuelu! A svi mi se pomolimo sada Gospi od Coromota za Venezuelu: Zdravo Marijo...

Prilog prikazi

Predstavljena knjiga o srednjovjekovnim spomenicima otoka Lopuda

Knjiga „Spomenici otoka Lopuda od antike do srednjeg vijeka“ predstavljena je u srijedu 28. lipnja u prepunoj crkvi Sv. Stjepana na Pustijerni u Stulinoj ulici u Dubrovniku. Autorice knjige su dr. Ivana Tomas i dr. Maja Zeman, obje više asistentice s Odsjeka za povijest umjetnosti Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Uz autorice, na predstavljanju su govorili i recenzent knjige dr. Ivan Basić, docent na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Splitu te urednik knjige Ivan Viđen, tajnik dubrovačkoga ogranka Matice hrvatske. Knjigu je objavio dubrovački ogranak Matice hrvatske u suradnji s Filozofskim fakultetom Sveučilišta u Zagrebu.

Dr. Basić istaknuo je sve kvalitete ovoga novoga djela u kontekstu domaće povijesno-umjetničke znanosti, napomenuvši kako će biti korisna ne samo povjesničarima umjetnosti, povjesničarima i arheolozima, već i široj publici. Pohvalio je inicijativu dubrovačkoga ogranka Matice hrvatske, ali i autorice Tomas koja se prihvatila zahtjevnih i dosad malo obrađivanih tema. Premda je srednjovjekovna arhitektura dubrovačkoga područja, čiji se najvažniji spomenici kriju iza sintagme „južnodalmatinski jednobrodni kupolni tip“, davno prepoznata kao važan dio hrvatskoga srednjovjekovlja, sintezni pregledi o njoj relativno su rijetki. A autorice daju ne samo pregled, već i nove teze s pripadajućim argumentima, povezujući k tome i društveni, povijesni i crkveni kontekst Elafita u razdoblju Srednjega vijeka.

Svih četvero predstavljača knjige posebno je napomenulo vrijednost i važnost Župne zbirke na Lopudu koja čuva veliki dio kulturne baštine Lopuda, a koju bi u budućnosti trebalo urediti kao pravi lokalni muzej. Premda su koraci u tom smjeru već poduzeti, potrebno je osvijestiti koliko ta i slične muzejske zbirke znače za hrvatsku kulturnu baštinu, često prelazeći lokalne okvire.

Knjiga Spomenici otoka Lopuda od antike do srednjeg vijeka sastoji se od dva dijela. Prvi je dio uvod autorice Maje Zeman koji ima za cilj osvjetliti ulogu i funkcioniranje Lopuda (donekle i ostalih elafitskih otoka) u rimskom i kasnoantičkom razdoblju na temelju dostupnih pisanih i materijalnih izvora. Drugi dio, autorice Ivane Tomas okosnica je knjige, koji nakon iznošenja dosadašnje literature i kulturno-povijesnoga uvoda donosi sustavan pregled spomenika Lopuda iz razdoblja Srednjega vijeka, ponegdje s posve novim pogledima na neke spomenike i probleme.

Ova knjiga prvi put na jednome mjestu daje pregled lopudskih spomenika, mahom sakralnih građevina, nastalih u vremenskom rasponu od 10. do 13. stoljeća. Smješta ih u društveno-povijesni i umjetnički kontekst te daje sistematizaciju spoznaja o njima, što s obzirom na fragmentarnu sačuvanost i nesustavnu istraženost nije bila laka zadaća. Značaj ove knjige utoliko je veći i jer su sintetski pregledi ovoga tipa kod nas relativno rijetki. Podsjetimo, dubrovački ogranak Matice hrvatske još je 2003. godine objavio knjigu Ivica Žile o srednjovjekovnim spomenicima otoka Koločepa, pa se ova nova knjiga na određeni način može smatrati nastavkom interesa Matičinog dubrovačkoga ogranka za elafitske teme, što je diskretno i najavljen izlaganjima autorica na predstavljanju ove knjige. Treba dodatno istaknuti kako je prostor srednjovjekovne, za povijest i identitet Dubrovnika iznimno važne crkve Sv.

Stjepana, bio dobro odabran kao mjesto događanja. Ugodan ambijent, simbolička i stvarna veza sa Srednjim vijekom, blaga „skrivenost“ u prostoru grada kao i činjenica da taj prostor dosad nije dovoljno korišten u kulturne svrhe, skrenuli su pažnju javnosti na ovo zanimljivo i ugodno mjesto. Suglasnost za korištenje prostora dala je Dubrovačka biskupija, odnosno njezino Vijeće za kulturu i znanost, na čemu su predstavljači zahvalili, nadajući se kako će on biti i ubuduće prepoznat kao mjesto kulturnih događanja. (ika-at/kj)

Objavljena knjiga fra Miroslava Modrića: „Fra Vjenceslav Bilušić i Kustodija Svete zemlje“

U nakladi Zbornika Kačić dr. fra Miroslav Modrić objavio je knjigu „Fra Vjenceslav Bilušić i Kustodija Svete zemlje“ na 400 stranica, koju je posvetio „svima koji prihvaćaju svoj život živeći ga radosno, sa svime što nailazi na njegovu putu, od začeca do vječnosti – u Bogu. I onima kojima to ne uspijeva, unatoč želji i traženju“. Recenzenti knjige su prof. dr. Josip Vrandečić i doc. dr. Boris Havel, a predgovor je napisao prof. dr. fra Božo Lujčić.

Knjiga je podijeljena u tri dijela, od čega veći dio zauzima jednostavan i pobožan, dosad nepoznat putopis franjevca Provincije Presvetog Otkupitelja iz Splita fra Vjenceslava Bilušića „Moj pohod Svetoj zemlji“ s potrebnim aparatom za bolje razumijevanje i praćenje fra Vjenceslavova hoda Svetom zemljom i opisa svetih mjesta. „Iako Putopis nije cjeloviti vodič po Svetoj zemlji, svakom dobronamjernom dobro će doći da sveta mjesta 'pogleda' i s druge strane i u drugim okolnostima. Da ih upozna fra Vjenceslavovim očima, njegovim srcem i osebnim pristupom Bibliji i evanđeoskim događajima. Piščevi doživljaji stvarnosti zvane Sveta zemlja ponekad su do čuđenja burni. Ponekad su opet toliko smireni i molitveni da se čini kao da nam drži duhovne vježbe, a ne da nas vodi Svetom zemljom i njezinom teškom i bolnom prošlošću. I samo donekle jednostavnijom sadašnjošću“, napisao je u uvodnome tekstu fra Miroslav Modrić.

U prvome dijelu knjige tekstovi su o Kustodiji Svete zemlje, od njezinih prvih početaka, koji idu na same izvore Reda Manje braće, odnosno do pape Franje. Opis počinje ulaskom Manje braće na prostor Svete zemlje - otvaranjem njihovih prvih samostana i preuzimanjem uloge službenih čuvara Svetih mjesta koju im je povjerila Crkva, predstavljena u službi i osobi nekoliko papa - pa do današnjega života i ustrajnoga nošenja sa svime s čime se susreću u životu i povjerenom im radu. Slijede potom osnovne djelatnosti Kustodije: stjecanje, istraživanje, čuvanje i uzdržavanje Svetih mjesta, svekolika skrb za kršćanske hodočasnike te cjelovita pastoralna briga za kršćane katolike u Svetoj zemlji. Tu su i neki doprinosi hrvatskih franjevaca životu i radu Kustodije. Naposljetku, kao mala zasebna cjelina, tu je poglavlje o franjevcima Provincije Presvetog Otkupitelja povezanih s Kustodijom i Svetom zemljom, kao uvod u drugi dio knjige posvećen fra Vjenceslavu Bilušiću. U trećem dijelu je nekoliko sadržaja koji pomažu boljem i lakšem razumijevanju sadržaja s bogatim slikovnim prilozima. Autor fra Miroslav Modrić uvjeren je da će knjigu uzeti u ruke svi naraštaji čitatelja, osobito oni koji vole Isusa i njegovu domovinu. (ika-fk/sp)